Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Muusmann, Carl.; illustreret af Carsten Ravn.
Titel | Title:	Den flyvende Cirkus
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : A. Christiansens Forlag, 1906
Fysiske størrelse | Physical extent:	379 s. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

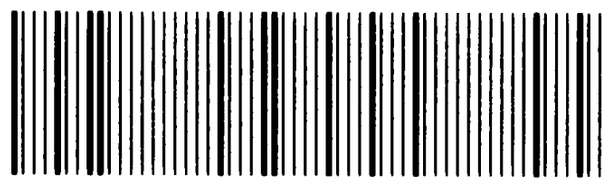
UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

37, — 221.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023088801

CARL MUUSMANN

Den flyvende Cirkus

ILLUSTRERET

AF

CARSTEN RAVN

fh. A. CHRISTIANSENS
FORLAG

KØBENHAVN

CARL MUUSMANN

DEN FLYVENDE CIRKUS

CARL MUUSMANN

DEN FLYVENDE CIRKUS

ILLUSTRERET AF CARSTEN RAVN

Fh. A. CHRISTIANSENS FORLAG
KØBENHAVN
MCMVI

KØBENHAVN — GRÆBES BOGTRYKKERI

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

I. KAPITEL.

Der var dødsstille i den store Biblioteksal paa „Frydenlund“.

Ejeren Holger Werner sad i en liggende Stilling i en amerikansk Flugtstol med Ryggen til den aabenstaaende Balkondør.

Udenfor bagte Solen med svidende Varme. Kun fra det store Kastanietræ, hvis Krone stak sine Blade ind mellem den af Sejldug dækkede Balkons Jerngitter, syntes der at aande et køligt Pust. Den gamle Kæmpe trak Vejret dybt inde fra den fugtige Jord, medens det af og til ligesom gispede i den af Hede.

Holger Werner var nu en smuk Mand omkring de Fyrre. Han havde holdt sig godt. Hans distingverede engelske Skikkelse med det smalle, fine Ansigt og det lysblonde Skæg kunde godt bibringe En den Tanke, at han var yngre endnu, hvis ikke en let Skaldethed havde fortalt om, at Aarene ikke var gaaet sporløst hen over dette Hoved.

Holger Werner havde siddet og læst i en Bog, i hvert Fald tilsyneladende. Det var imidlertid aaben-

bart, at hans Tanker var helt andre Steder henne, og ofte vendte han sig halvt om for at kunne se gennem den aabentstaaende Balkondør ud over Gaardspladsen. Han lyttede Gang paa Gang, men det var, som om Lyden, han opfattede, stadig skuffede ham.

Saa rejste han sig pludselig, lagde Bogen fra sig paa Bordet og stillede sig ud paa Balkonen.

Der var stille og uddødt nede i Gaarden. Selv Lænkehunden var falden i en saa dyb Middagssøvn, at Hønsene havde vovet sig frem for at æde af dens Trug. I Dammen laa Ænderne ubevægelige som af Porcellæn med Hovedet ind under Vingen. Posten var saa tør, at det saa ud, som om den hvert Øjeblik vilde skilles og falde i Staver mellem sine Jernbaand ligesom Vaskeballen, der havde forvandlet sig til en Bunke Pindebrænde.

Pludselig blev der Liv over det af døsig Varme dirrende Gaardinteriør. Lænkehunden aabnede de søvnige Øjne og foer med stride Børster løs paa Hønsene, der kaglende flygtede ned til Dammen med udspredte Vinger og fik Ænderne til at rejse Hovedet og strække Hals. Man hørte Døre, der klaprede ovre i Staldbygningen, en blød Rumlen af en Vogn, der drejede fra Vejen i en Støvsky, og endelig den haarde Skvulpen af jernbeslaaede Hjul over de toppede Sten.

Holger Werner havde i et Nu grebet sin lille Cykle-hue og var fire Trin ad Gangen sprunget ned over Trapperne, saa at han stod ved Stenafsatsen, da Vognen kørte op.

Han glædede sig oprigtigt til igen at se sin Ungdomsven Helge Foss efter lange Tiders Adskillelse.

Helge Foss, der i mange Aar havde været Journalist, havde spillet en vis Rolle i Holger Werners Liv. Det var ham, der i sin Tid havde ført ham ind i de

Artistkredse, i hvilke den unge, ubefæstede Godsejer havde fundet sin Brud, den blonde Virginie, Datter af den berømte Jokey Mr. Clarck.

Ja, det var glade Dage, da de to Venner i Berlin og Paris havde gjort deres første Bekendtskab med de to unge Linedanserinder, den guldlokkede, milde, venlige Virginie og den mørke, haarde og strænge Dolinda.

Men det var længe siden! Saaledes havde det i

hvert Fald ofte tidligere forekommet Holger Werner. Dog, i det Øjeblik, da han saa Ungdomsvennen igen, var det pludselig, som om det altsammen var passeret igaar.

Helge Foss sprang ud af Vognen og trykkede hjerteligt sin Vens Haand.

— Du har ikke forandret Dig meget, sagde Godsejeren og saa op og ned ad ham.

— Tak i lige Maade. Et Par graa Haar og lidt Skaldethed, ellers er det vel omtrent det samme som før.

— Ja, saadan kan Du sagtens tale, sagde Holger Werner. En uforbederlig og standhaftig Ungkarl, der aldrig har følt Ægteskabets Ansvar og en Faders Bekymringer.

Helge Foss strøg sig over det mørke Fuldskæg og spidsede med Haanden sin Fip med en halv betænkelig, halv ironisk Mine.

— Død og Pine, er det saa slemt!

— Ja, ellers vilde jeg ikke have sendt Bud efter Dig.

— Tak skal Du have! Det er ellers en oprigtig Tilstaaelse.

— Ja, Du misforsiaar mig jo ikke. Du véd bedst selv, hvor glad jeg er ved at se Dig. Men jeg havde ikke haft Mod til at ulejlige Dig herover i vor Afkrog, dersom jeg ikke havde haft noget alvorligt paa Hjerte, og hvis jeg ikke havde set i Bladene, at Du dog passerede nær forbi paa Vej til Udlandet.

— Du véd, kære Ven . . . begyndte Helge Foss,

men i det samme saa han, at Godsejerens Blik gik forbi hans og søgte hen mod Indgangen til Gaarden. Han fulgte Blikket og saa en Mand, der gik tungt og møjsommeligt i den stærke Varme. Han støttede sig til en Stok og havde en stor Lædertaske i en Rem over Skulderen. Det var Landpostbudet.

— Er der Breve til mig? raabte Holger Werner.

— Nu faar vi se! svarede Manden sindigt og langsomt, medens han tog Hatten med Sølvskiltet af Hovedet og tørrede Svedremmen. Derefter dukkede han ned i Lædertasken og hentede en Avis og nogle Breve op. Holger Werner kastede et hastigt Blik paa Udskrifterne. Han blev staaende et Øjeblik med det ene af Brevene i Haanden. Saa brød han det febrilsk og læste det hurtigt.

Derefter styrtede han op ad Stentrappen, idet han udbrød:

— Det maa jeg vise Virginie!

I et Nu var han forsvunden, medens Helge Foss blev staaende alene og halv flov ved Foden af Stentrappen.

Det var just ikke den Modtagelse, han havde ventet sig!

II. KAPITEL.

Man havde lige spist til Middag. Alle de gamle Minder var bleven opfriskede, og de to Venner havde fuldt ud fundet den tidligere fortrolige Tone fra Ungdommens Dage.

De spaserede nu sammen nede i Haven og dampede paa deres Cigar, medens Fruen gjorde Kaffebordet i Stand henne under de store Lindetræer.

— Din Hustru har kun forandret sig lidt, sagde Helge Foss.

— Synes Du? Jeg er forresten af samme Mening. Hun er jo bleven lidt fyldigere, men det klæder hende, og saa har hun med ualmindelig Takt forstaaet at leve sig sammen med os. Min nu afdøde Moder, der til en Begyndelse havde været forfærdet ved Tanken om at faa en Beriderske til Svigerdatter, hun elskede hende formelig, og paa hele Egnen tror jeg ikke, hun har en eneste Fjende. Undertiden ler de lidt af hendes pudsige Sprog, for hun lærer nu aldrig at tale rigtig Dansk, men Virginie ler selv med, og saa morer det kun de andre.

— Ja, det var jo noget af et Vovestykke.

— Vist var det, men jeg har, som sagt, aldrig haft Grund til at fortryde det, og Ingen har haft en mere trofast Hustru end jeg.

— Og en god Moder har hun vel ogsaa været?

— Ja—a!

— Jeg synes, Du trækker paa det. Er der noget i Vejen med Hugo?

Holger Werner standsede pludselig, idet han greb sin Ven i Armen og sagde:

— Det et jo netop om ham, jeg vilde tale med Dig. Kom med herind i Lysthuset, saa skal jeg fortælle Dig det Hele.

De to Venner gik ind i det lille Jasminlysthus, hvis Blomsters bedøvende Duft snart blandede sig med Lugten af Havannacigarernes blaa Røg. Holger Werners Stemme lød saa hemmelighedsfuld og hviskende, at man kunde have troet, her var Tale om et Stævnemøde.

— Du véd, at min Svigerfader, Mr. Clarck, var meget imod min Forbindelse med Virginie. Han havde sat hele sin Energi ind paa Opdragelsen af de to Døtre, der var saa modsatte som Nat og Dag, og han havde ønsket endnu en Tid i store Engagementer at udnytte den Furore, som deres indbyrdes Kontrast gjorde. Fuld Tillid havde han vel heller ikke til mig.

— Med nogen Grund!

— Med nogen Grund. Aa ja! Men da han saa, at det var Alvor, og da vi meddelte ham, at vi havde

faaet en Søn, saa optøedes hans bedstefaderlige Hjerte, og han sendte os et Telegram, i hvilket der sfod: „Kære Børn! Til Lykke med den lille Jokey!“

— Ja, det husker jeg.

— Naa, dermed var altsaa Forsoningen i Familien etableret, og min Hustru traadte i nær Korrespondance baade med sin Fader og sin Søster. En Dag meddelte hun mig saa, at de begge havde Engagemeet i Hamborg, og de bad os om at besøge dem. Jeg slog det hen, da jeg helst var fri tor en intimere Fornyelse af Forbindelsen, men saa kom der yderligere Telegram om, at Mr. Clarck efter et Fald med Hesten var bragt paa Hospitalet, hvor han nu laa svævende mellem Liv og Død, efterat en Lungebetændelse var stødt til.

Vi rejste saa afsted over Hals og Hoved, og efter Virginies indtrængende Opfordring tog vi Hugo med. Han var dengang knap sex Aar. Vi naaede akkurat tidsnok til at være tilstede ved min Svigerfaders Død. Han var klar til det sidste og gik bort som en Mand. Han takkede mig for, hvad jeg havde været for hans Datter, og han lagde sin hvide, magre Haand ligesom velsignende paa Hugos Hoved. Det tiltalte mig ikke rigtig, og jeg fik Drengen bort, inden Dødskampen begyndte.

— Led han meget?

— Nej, Gud ske Lov, det tror jeg ikke, og i sin Grav vilde han have glædet sig over de utallige Beviser, vi fik paa, hvor afholdt han havde været indenfor sin Stand. Vi maatte blive nogle Dage i Hamborg

efter Begravelsen for at faa alt ordnet. Jeg var paa Færde fra Morgen til Aften, og Drengen var væsentlig overladt til Damerne.

Saa en Formiddag, da jeg vidste, at min Svigerinde Dolinda var til Prøve, vilde jeg gaa indenfor i Cirkus for at hente hende hjem med til Frokost. Da jeg kommer ind, ser jeg hende i det Kostume, jeg kendte saa godt fra gamle Dage: En Jokeytrøje, der var knappet tæt i Halsen, halvstramme blaa Klædesbenklæder, der sluttede i tætte Læg ved Knæet, sorte Silkestrømper og smaa Ruslæders Halvstøvler. Jeg kunde ikke lade være at se paa hende. Jeg maatte indrømme, at jeg sjælden havde mødt en Kvinde, der holdt sig saa brillant, og som var saa æggende midt i sin afvisende Kølighed overfor alle Tilnærmelser.

Ligesom jeg var midt i disse for en Svoger og Ægtemand ikke ufarlige Tanker, udstødte jeg et Udbrud af Forbavselse. Paa Hesten, der gaar roligt og langsomt rundt i Manegen, som om den græsser, sidder en lille Dreng med Øjne, der straaler af Henrykkelse. Snart griber hans smaa Hænder i Hestens tykke Manke, snart slaar han dem klappende imod hinanden i overstrømmende Glæde — det er Hugo.

Det er nu ved at komme til et voldsomt Optrin mellem min Svigerinde og mig. Heldigvis behersker jeg mig dog saameget, at jeg tager Drengen, der selvfølgelig brøler af Skuffelse, ned af Hesten og beder hende om hurtigst muligt at lade mig tale med hende

hjemme. Det blev en stor Scene, saadan som man kun kender den mellem Besvogrede. Jeg vover mig for vidt ud med en Bemærkning om, at min Dreng ikke skal opdrages til at være Gøgler, og det Ord faar et Uvejr til at bryde løs.

Dolindas sorte Øjne skød formelig Flammer, hun kløvede Luften med Ridepisken, som om hendes Raseri fandt et Afløb ved at piske et eller andet imaginært Væsen, hun løftede truende Hænderne mod Himlen og udbrød: „Gud være lovet, at Fader ikke oplevede dette. Jeg vilde i saa Fald ikke have svaret for noget.“

Virginie græd, og Hugo græd, og Dolinda fortsatte med dirrende Stemme:

— Hvor jeg kender Dig igen, Virginie! Saadan var det altid, da vi var Børn. Lidt Prygl eller et Par haarde Ord, saa brølede Du, og Din Søn har nok lært at flæbe omkap med Dig.

Hugo rettede sig pludselig ved disse Ord og sagde:

— Tante Dolinda, jeg græder bare, fordi Moer græder.

Min Svigerinde saa opmærksomt paa ham og sagde, henvendt til mig:

— Der er maaske flere Krummer i ham end i Dig. Vi To passer i hvert Fald ikke sammen, og nu, da Fader er død, tror jeg ikke, der mere er noget, som binder os til hinanden. Men glem ikke, at der er Artistblod i Drengen. Det vil maaske en Dag kræve sin Ret.

Dermed forlod hun os, og vi hørte ikke noget fra

hende hverken før eller senere. Hendes Navn blev aldrig nævnt i vort Hus, og jeg mærkede til min Glæde, at Drengen efterhaanden helt tabte Mindet om sin Tante. Hendes Spaadom havde jeg forlængst glemt, da dens Opfyldelse kom over os som et Tordenskrald.

Efterat vi nu er over Beskrivelsen af Familiescenerne, vil jeg helst fortælle Dig Resten i min Hustrus Nærværelse, for at vi i Forening kan lægge Raad op.

III. KAPITEL.

Under de store, skyggefulde Lindetræer var Kaffebordet dækket. Mellem Bladene legede lyse Solpletter Tagfat ned over den hvide Dug og hoppede af og til ind over Sølvservicet for et Øjeblik at tænde smaa, knitrende Blus i dets blankpolerede Flader.

Fru Werner sad i en magelig Kurvestol. Ja, hun var bleven fyldigere end dengang, da hendes allerede runde og bløde Former dannede den flatterende Modsætning til Søsterens slanke, spænstige Ynde, medens de i deres kokette Kostumer udførte deres Dobbeltnumre paa Line, Hest eller rullende Globe.

Men denne Fyldighed klædte hende og gød en vis adstadig Borgerlighed over hendes Skikkelse, der i ingen Henseende røbede Artisten undtagen ved den Rankhed, med hvilken hun førte sig, og den Anstand, med hvilken hun traadte paa sine Fødder.

Man havde taget Plads omkring Bordet, og Fru Werner, hvis sarte, mathvide Teint næsten slet ikke syntes at være paavirket af Landluften, skænkede rundt i Kopperne, medens hun kun paa Skrømt førte en Kamp

med den lette Sommerdragts Ærmer for at faa dem til at glide ned over de hvide, buttede Arme indtil det Sted, hvor Solbrændtheden begyndte.

— Hun er s'gu en køn Kone endnu! sagde Holger Werner, idet han med et triumferende Smil saa fra sin Hustru over til sin Ven.

Fru Werner rødmede formelig, og idet hun med sine troskyldige, blaa Øjne saa paa Helge Foss, sagde hun:

— De kender Holger, han vil altid gerne gøre sine Buxer grønne hos Damerne.

— Hoser grønne! indskød Holger Werner rettende.

— Herregud, hedder det nu Hoser, ellers siger Du altid, det hedder Buxer. Jeg tror aldrig, jeg lærer det danske Sproget.

— De taler saamænd udmærket, sagde Helge Foss for at være galant.

— Naa, hendes Opdragelse er fuldendt. Det nytter ikke mere at rette paa den. Men for at komme tilbage til Sagen, saa har jeg fortalt Helge om, hvordan det i sin Tid gik i Hamborg, og den Scene, vi havde med Dolinda.

— Ja, jeg forsikrer Dem, Hr. Foss, De vilde aldrig have troet hende kunne være saadan. Hun var saa wüthende, at jeg formelig var bange for, at hun skulde have slaaet Holger i Enden.

— Det er godt, Mo'er! sagde Holger Werner med et Smil, lad mig nu fortælle, hvad der videre skete.

— Forstaar sig, min Skat.

— Hugo var saa lille, da vi var i Hamborg, at han slet ikke havde nogen Erindring om, hvad der var passeret, undtagen i de første Par Aar. Og vi gav ikke hans Erindring ny Næring. Jeg forbød absolut min Hustru at tale til ham om hans Tante eller paa anden Maade at hidse hans Fantasi med nogen Art Beretning om Cirkus eller Beridere. Saa ofte, der kom et Selskab til Byen, holdt jeg ham borte, skønt han tidt bad mig om at maatte komme derhen. Han har aldrig set en Forestilling.

— Men det var en Fehler, var det ikke, Hr. Foss, ja?

Helge Foss, der nødig vilde være Kampdommer, lod, som om han ikke hørte Spørgsmaalet, medens Holger Werner utaalmodigt fortsatte:

— Naa, saa var det maaske en Fejl. Jeg mente nu imidlertid, at det var rigtigst saaledes, og Drengen trængte forresten heller aldrig paa, naar jeg forbød ham at komme i Cirkus. Han var et kvikt og flinkt Hoved og rask til Bogen. Nu i Sommer skulde han have taget Præliminærexamen. Den Dag, da han skulde op i første Fag, kyssede han os som sædvanlig til Afsked og red af Gaarden paa sin lille Norbagge.

Skønt vi jo nok ventede, at han vilde klare sig, saa var vi dog spændte paa, hvordan det vilde gaa ham, men det gik over Tiden, og han kom ikke tilbage. Vi blev urolige, og jeg telefonerede ind til vor Købmand, hvis Søn er jævnaldrende med Hugo. En halv Time senere kom Drengen herud paa Cykle og

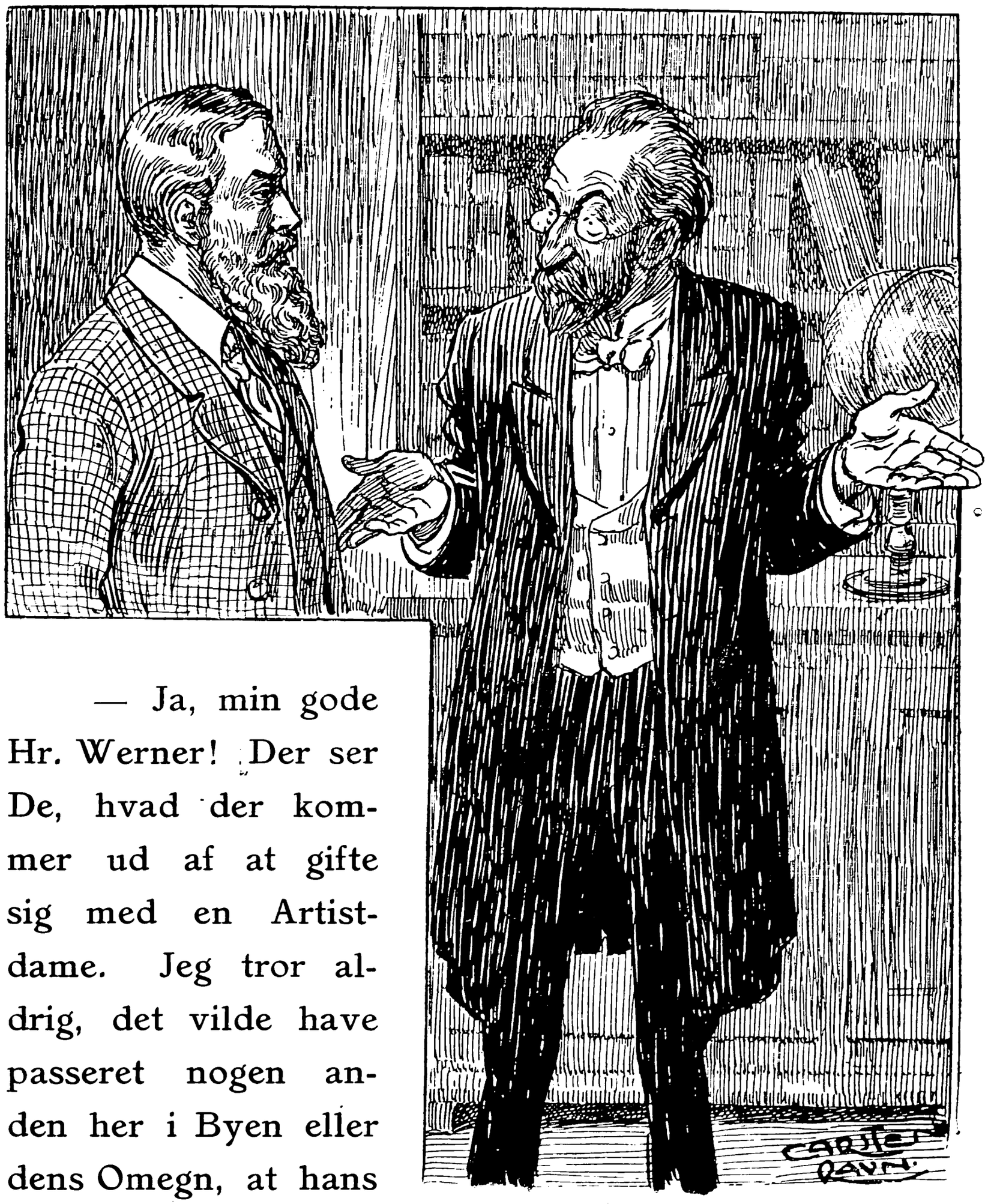
meddelte, at Hugo slet ikke var mødt til Examen. Man havde troet, at han var bleven syg.

Jeg skyndte mig til Byen. Skolens Bestyrer var meget ked over, hvad der var passeret. Han havde

nemlig anstillet en Undersøgelse, af hvilken det syntes at fremgaa, at Hugo var taget afsted sammen med et omrejsende Beriderselskab, der havde givet Forestillinger i et Telt oppe paa Torvet, og som i høj Grad havde

spændt alle Drengenes Opmærksomhed. Tilsidst sagde denne stive, vindtørre Herre:

— Ja, min gode Hr. Werner! Der ser De, hvad der kommer ud af at gifte sig med en Artistdame. Jeg tror aldrig, det vilde have passeret nogen anden her i Byen eller dens Omegn, at hans Søn var løbet af Skolen som en anden Landstryger.

Jeg mente ganske vist omtrent det samme, men det ærgrede mig at høre den Herre sige det med sin

pedantiske, salvelsesfulde Værdighed, og derfor svarede jeg kort:

— Mine Familieforhold skal De ikke bekymre Dem om, Hr. Skolebestyrer. Derimod beder jeg Dem være mig behjælpelig med hurtigst muligt at skaffe mig fat i min Søn, for at han ikke i sin Ungdommelighed skal komme til at begaa en eller anden Streg, som maaske vil kunne være ham til Skade for hele Livet.

— Det maa De henvende Dem til Politimesteren om, sagde Bestyreren med en impertinent Mine. Det er ham, der har med Vagabonder og Gøglere at gøre. Her i Skolen kan Deres Søn, selv om De skulde finde ham, ikke komme mere. Et saadant Ansvar tør jeg ikke paatage mig overfor de øvrige Elever.

Blodet kogte i mig, men hvad var der at gøre? Jeg maatte gaa til Politiet. Det kunde imidlertid ikke faa konstateret, hvor Drengen var. Ved den omrejsende Cirkus var der kun to Læredrenge, og de havde — efter hvad der blev bevist ved gamle Plakater — været der i flere Aar. Vor Ængstelse voxede selvfølgelig Dag for Dag, og jeg følte Trang til at tale med et Menneske som Dig, der har en Del Erfaring paa Artistomraadet.

Saa ligesom Du kom, fik jeg et Brev, der har gjort os glad og bedrøvet paa én Gang. Drengen fejler ikke noget. Han er i god Behold, skriver han, men hvor, det melder han intet om. Han vil ikke komme hjem, før vi ved et Avertissement i Stiftstidende med-

deler ham, at han maa faa Lov til at følge sin Lyst og blive Artist. Hvad siger Du til det?

— Arrangementstalent, det har han da.

— Ja, det skal Gud vide. Men hvordan skal vi nu gribe den Sag an.

V. KAPITEL.

Efter at Holger Werner havde talt, blev der en lille Pause, under hvilken Ægteparrets Øjne hvilede paa Helge Foss, som ventede man et Orakelsvar af hans Mund.

Svaret faldt imidlertid alt andet end orakelagtigt, idet Journalisten svarede:

— Jeg tror, det eneste rigtige er, at lade Drengen følge sin Tilbøjelighed.

Fru Werner nikkede hen for sig uden at svare, men Holger Werner sprang op af sin Stol i kendelig Ophidselse og sagde:

— Det var oprigtig talt ikke det Raad, jeg havde ventet af Dig. Tror Du virkelig, at jeg vil have min Søn flakkende rundt mellem Zigøjnere og Gøglere paa Landevejen, optrædende i et laset Telt, maaske endogsaa her paa Egnen, til Spot og Spe for mig og min Familie. Jeg har nok altid lagt Mærke til, at der til Trods for din tilsyneladende Alvor var ikke saa lidt af

en Bohême i Dig, men jeg gik dog ud fra, at Du var bleven mere sat med Aarene, og at Du havde været istand til at give mig et andet og bedre Raad.

Helge Foss sad tavs og smilede, medens han pustede Røgen fra sin Cigar ud i store Ringe, der dansede afsted i den af Varme dirrende Sommerluft, indtil de forsvandt som smaa Bomuldstotter mellem Træernes Blade.

— Men saa sig dog noget, Menneske! Du gør mig nervøs ved den irriterende, overlegne Taushed. Du maa da for Pokker kunne forstaa, at naar jeg har bedt Dig om at komme, saa var det, fordi jeg i Dig ventede at finde en Forbundsfælle, saadan som den ene Mand maa finde det i den anden. At Virginie ikke er klogere end Du, det følger af sig selv. Først er hun Kvinde, saa er hun Moder, og endelig er hun udgaaet fra en gammel Artistfamilie. Hun har selvfølgelig ogsaa sagt: Lad Drengen følge sin Lyst!

— Jeg har blot sagt: Lat ham probiere!

— Ja, probiere! probiere! Det er nemt nok sagt, svarede Holger Werner mere og mere heftig, idet han stillede sig foran sin Hustru og gestikulerede ivrigt. En Artistfader kan lade sin Søn probiere, som Du siger. Der er ingen Risiko ved det. Passer han ikke til Standen, saa er Ulykken ikke større, han kan altid finde noget, der er bedre. Men helt anderledes er det virkelig, naar Faderen som jeg tilhører en borgerlig Familie. Jeg kan ikke saadan lade min Søn fare rundt som Gøgler.

— Holger! sagde Fru Werner i en bebrejdende Tone.

— Ja, undskyld, hvis jeg krænker dine Følelser, men jeg har i Øjeblikket ikke noget andet Udtryk for saadan en omflakkende Existens. Du vilde jo selv i sin Tid gerne ud af Artistlivet, skønt Du virkede under ganske andre Vilkaar, og jeg nærede oprigtig talt den Gang den Illusion, at Du stærkere end nogen anden vilde modsætte Dig, at et af vore Børn skulde gaa den Vej.

— Ja, wenn han ikke hafte Lust!

— Lust og Lust! Hvad véd en Dreng i den Alder om, hvad han egentlig har Lyst til. Han synes naturligvis, at det er rask saadan at strejfe om som „en fri Fugl", er det ikke saadan, det saa smukt hedder? Men vi Voxne maa være mere kloge og forhindre det. Hvem véd, hvad der kan passere, naar en Knægt i den Alder overlades til sig selv, og hvem véd, om han ikke en Dag med god Grund vil lægge et tungt Ansvar paa os, fordi vi ikke var fornuftige nok til at forhindre ham i saadanne Narrestreger.

At Du ikke er klogere, Virginie, det faar endda være, men vil Du virkelig — her vendte Holger Werner sig indigneret mod sin Ven og fortsatte med Kraft — vil Du virkelig have, at jeg, efter at have givet min Søn den bedste Opdragelse, skal se ham flakke Landet rundt med raa, forhutlede og beskidte Markedsfolk? Vil Du virkelig have det?

— Nej!

— Naa, det var da godt. Men i Himlens Navn, hvad vil Du da, Menneske?

— Ja, hvis Du kunde sætte Dig lidt ned i Ro og saa tie stille et Øjeblik, saa skal jeg gerne sige Dig, hvad det er, jeg vil.

— Vær saa god! Jeg skal ikke aabne min Mund, sagde Holger Werner, idet han kastede sig ned paa sin Stol, slugte en stor Slurk Kaffe og dampede løs paa sin Cigar, der var ved at gaa ud efter den megen Talen.

— Jeg vil selvfølgelig ikke have, at din Søn skal være en Markedsgøgler og flakke rundt med en snavset Beridertrup. Ja, lad mig nu tale ud, det var jo Betingelsen. Jeg vil have, at han mulig skal blive en god og dygtig Artist.

Fru Werner nikkede, og Holger Werner gjorde en utaalmodig Bevægelse.

— Det gælder derfor først og fremmest om hurtigst muligt at faa ham tilbage fra det slette Selskab, med hvilket han har slaaet Følge. Han har jo kun gjort det, fordi han ikke havde noget bedre.

Du skal love ham, at han maa følge sin Lyst, og naar han saa kommer tilbage, saa maa Du holde det.

— Jamen, det er jo . . .

— Enten maa Du love ham det eller ikke, men hvis Du lover ham det, maa Du ogsaa holde det, ellers taber han al Tillid til Dig.

Jeg rejser imorgen Aften til Udlandet. I en af de store Cirkus i Hamborg, Berlin eller Paris skal jeg saa

prøve paa at skaffe ham en dygtig, paalidelig og samvittighedsfuld Læremester, med hvem vi saa slutter en formelig Kontrakt, foreløbig paa et Aar. Du betaler selvfølgelig for hans Uddannelse, saa at han kommer til at leve under ordentlige, men strenge og regelmæssige Forhold, saa strenge og regelmæssige som muligt.

Naar han saa har faaet at føle, at det at være Artist er et Arbejde som alt andet, et maaske strengere Arbejde end det, der kræves i de fleste af Livets øvrige Forhold, saa er det Tid til at lade ham vælge.

Enten har han faaet nok. I saa Fald har han lært at ride, lært at tale Sprog, lært endel af Verden og lært at omgaas Folk. Han er kun sexten Aar, og glad ved at slippe ud af Slaveriet kommer han hjem med alle Udviklingsmuligheder, hvad Du saa end vil uddanne ham til.

Eller ogsaa faar han Kærlighed til Faget og bliver en god Artist. Det er ikke den daarligste og ikke den mindst ansete Næringsvej nu til Dags. Jeg skulde tro, at din Svigerfader ved sin Død ikke var slettere stillet end de fleste Folk, der endog har haft ret store Forretninger.

— Rigtig, rigtig, Hr. Foss! udbrød Fru Virginie, glad over den gode Forbundsfælle.

Holger Werner sad længe og tænkte over Sagen, indtil han tilsidst sagde:

— Paa den Maade lader det sig jo høre. Lad os saa foreløbig lade Sagen i Bero, indtil vi faar Knægten hjem og talt med ham.

— Hvor optræder den Cirkus forresten?

— For Tiden er den i Nykøbing.

— Det passer med Brevets Poststempel. Lad mig saa tage derhen og se, hvad jeg kan faa ud af det.

— Som Du vil.

— Sig mig blot endnu et.

— Hm?

— Har Du siden hørt noget til din Svigerinde?

— Nej! Jeg har intet hørt til hende, og jeg bryder mig heller ikke om at høre noget til hende. Hun er død for mig og for Virginie med, sagde Holger.

— Ja, for maj mit! tilføjede Fru Werner med et Suk.

V. KAPITEL.

Det var en morsom lille Cirkus, der var indrettet i en Baggaard, hvis Port vendte ud til Torvet. Teltet var gammelt, og det havde mange nye Lapper, der skinnede hvidt paa det graa, grumsede Lærred.

Umiddelbart før Forestillingen red hele Personalet i Karnevalsoptog gennem Gaderne. I Spidsen Direktøren, iført blaa Kjole med Guldknapper, hvid Vest, stramme, lysegule Benklæder og høje, lakerede Ridestøvler. Ved hans Side red Skolerytterskeu, der engang havde været slank, men som nu var godt paa Vej til at lægge sig ud. Hendes altfor svære Midie arbejdede under Ridtet voldsomt mod det stærkt snørte Korset, saa at hun stønnede ved det, og den stramme Fløjelskjole hist og her skiltes i Sømmene.

Bagefter disse Honoratiores kom et ungarsk Orkester paa 5 Mand; det var mørke, lidt skumle Fyre i grønne Uniformer og med nogle forfærdelig falske Instrumenter.

Deres Horn skingrede gennem den lille Købstads ellers saa stille Gader, og navnlig gjorde Janitscharen et saadant Spektakel med sin Tromme og sine Bækkener, at han alene næsten forslog for et helt Musikkorps.

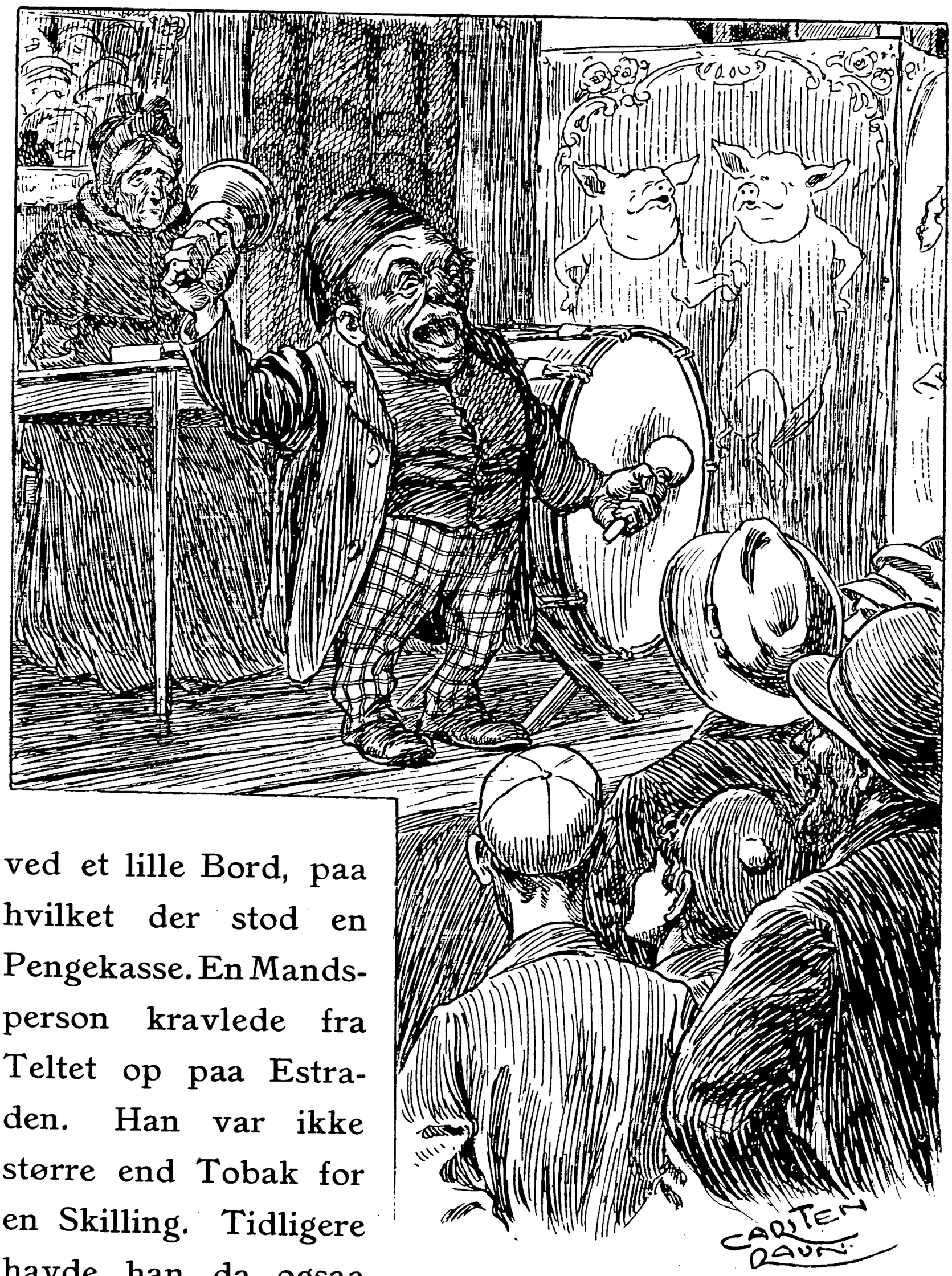
Efter Spillemændene kom en Mand med en Vaskebjørn, der besværlig vaklede afsted i oprejst Stilling med Ring i Næsen og en Stok lagt ind mellem Ryggen og Forlabberne.

Optoget sluttede med et Par Klowner og en i Jockeydragt klædt Dreng, der stod op paa Hesten. Det var en fix Knægt paa en 14 Aar, og han var ogsaa den, der i Cirkus havde det største Publikum. Paa Plakaten kaldtes han: Den verdensberømte Miniaturjockey *Litle Jack.*

Optoget havde faaet hele Købstaden paa Benene. En Skare af Borgerfolk og Drenge, der marscherede i Tak til Musikens Toner, slentrede bagefter Beriderne og blev staaende i en tæt, maabende Flok udenfor Teltet, i hvilket den brogede Kavalkade nu var forsvunden.

Foran Teltet var en Art Estrade med en stor Tromme og en Klokke. Paa et mægtigt Skilt stod malet med kæmpemæssige Bogstaver „Cirkus à la Barnum“. Paa Siderne var anbragt store Billeder, der var meget lovende. Paa et af dem saa man saaledes en Jæger i Kamp med fire Løver, paa et andet stod en Hest paa ét Ben paa en Champagneflaske, og paa et tredie dansede to Svin Menuet.

Paa Estraden sad en gammel spidsnæset Kone med et udslidt og forgræmmet Ansigt. Hun havde Plads

ved et lille Bord, paa hvilket der stod en Pengekasse. En Mandsperson kravlede fra Teltet op paa Estraden. Han var ikke større end Tobak for en Skilling. Tidligere havde han da ogsaa

været vist frem som Dværg i Admiralsuniform og ridende paa en Gyngehest. Efterhaanden som han var bleven ældre, tilfredsstillede det imidlertid ikke længere hans Ærgerrighed at være Dværg, han var nu Udraaber. Hans Krop havde brede Skuldre, hans smaa Ben var hjulede og stærkt byggede, og paa Halsen sad et Hoved saa mægtigt, at man kunde tro, der var Vand i det.

Dværgen havde en skarp og skærende Stemme. Han ringede uafbrudt med Klokken, slog paa Trommen og gjorde i det hele et djævelsk Spektakel, medens han næsten skreg sig hæs med ferske Vittigheder:

— Værsartig og træd indenfor, mine Herskaber! Hvad De ser her paa Billederne, er aldrig set i nogen Cirkus, og De ser det heller ikke her. Lauter Gemüthlichkeit, keine Hexerei. Hokus, Pokus, Nippedopus! Værsartig!

Det lille Telt fyldtes efterhaanden. Helge Foss tog en Logeplads og blev vist hen i Fremmedlogen. Denne adskilte sig fra de andre ved, at den udvendig var betrukket med nogle gamle Stykker Gulvtæppe. Til Gengæld for denne Komfort maatte man finde sig i den Gêne, at der gik et Rendestensbrædt tværs igennem den.

Forestillingen begyndte. Helge Foss saa sig nøjere om for at gøre sine Iagttagelser. Det forekom ham ikke, som om nogen af de Artister, der optraadte, kunde have videre Interesse af at have en Læredreng

i Hugos Alder. Men saa fæstede hans Opmærksomhed sig ved „Litle Jack“. Han var fremme to Gange, først som Linedanser under Navnet Alexis Petrowsky, derefter som Verdens mindste Jockey, der iøvrigt gjorde sine Sager fortrinligt, saa at han ikke blot hilstes med stærkt Bifald, men ogsaa fik baade Blomster og Appelsiner kastet ind i Manegen.

Men Helge Foss' Opmærksomhed var dog særlig henvendt paa den Mand, der gik med Chambrièren, medens Litle Jack optraadte. Helge Foss kendte ham godt fra gammel Tid. Han var Typen paa en Artist-udklækker og havde i tidligere Dage haft et Numer med tre Damer, der gik for hans Døtre.

Efter hans Paaklædning at dømme syntes det, som om han nu var bleven noget mere reduceret, end da han havde sine store Engagementer og dog stadig var i Pengetrang, fordi han spillede.

Denne Mand, hvis Navn var Gronemann, levede nu aabenbart af at rejse med Litle Jack. Der var en Mulighed for, at Hugo, hvis han havde snydt sig til at se en Cirkusforestilling, netop var bleven fristet af den Lykke, som hans Jævnaldrende gjorde.

Og der var ogsaa en Mulighed for, at Gronemann, hvis Drengen havde henvendt sig til ham, var gaaet ind paa at tage ham med for paa en eller anden Maade at gøre Forretning med ham. Var denne Antagelse rigtig, vilde hele Arrangementet kunne indskrænkes til et Pengespørgsmaal.

Da Helge Foss forlod Teltet, sagde han derfor *en passant* til Forretningsføreren, der stod ved Udgangen:

— Hvor plejer Hr. Gronemann at spise til Aften?

— I „Snedkerkroen“, lød Svaret.

VI. KAPITEL.

Snedkerkroen var et meget ejendommeligt Logishus, der laa paa Vejen ned mod Fjorden. Udvendig var Huset baade vindt og skævt. Det var opført af Bindingsværk, og den øverste Etage sprang lidt frem over den underste og præsenterede et Regiment snurrigt udskaarne Bjælkehoveder.

En stejl Stentrappe, som det efter Sigende var højst ubehageligt at blive kastet ned ad, førte op til en tung Trædør, paa hvis Midte der var anbragt en Metalhammer.

Ovenover Døren hang ud fra Muren som Skilt en Art Banner, paa hvilket der var malt en gylden Høvl og en Saug. Paa en Plade, der stod i et af Vinduerne, var skrevet med hvide Bogstaver paa sort Grund:

„Rum for Resande og Logis for Sjøfolk“.

Den kæmpemæssige Vært, der altid selv stod bag sin Disk, talte et radbrækket Dansk med svenske Brokker imellem.

Beværtningen i Stuen var beklædt med gammelt

Tapetpapir, der engang havde været blaat, men som nu havde en ubestemmelig Farve. Hist og her havde man aabenbart for at lappe paa det anbragt en stor Plakat med Brydere i alle mulige Stillinger. Værten var nemlig Byens stærkeste Mand. Det hørte til hans Livs største Oplevelser, at han engang var mødt i en Teltcirkus paa Torvet for at værne den lokale Ære mod en tysk Bryder.

Det hørte til hans Livs største Skuffelser, at Tyskeren kastede ham som en Vante hen ad den barkfyldte Manege, i hvilken der endog var et Par toppede Brosten, men sluttelig hørte det til hans Livs største Triumfer, da han Aftenen derpaa kastede Tyskeren. Paa den Mindedag var den lille Cirkus fyldt til sidste Plads, Begejstringen antog sydlandske Dimensioner, og udenfor „Snedkerkroen“ udbragte en Flok unge Mennesker et Leve for Værtshusholderen.

Det gjorde vel noget Skaar i den nationale Glæde, at han fra Stentrappen takkede paa sit halvsvenske Sprog, men fra den Dag regnede Snedkerkroens Vært sig selv for Artist, og naar der var Beridere i Byen, boede de altid hos ham.

Efter lidt Betænkning traadte Helge Foss ind i Stuebeværtningen, der var fyldt af en tyk, kvalm næsten uigennemtrængelig Tobakstaage. Ved et lille Bord i en Krog sad to Sømænd med Kridtpiber i Munden og spillede Kort. I en Sofa i et andet Hjørne saas en gammel Mand med hvidt Skæg til Bæltestedet. Han gned paa en forkølet Violin, medens han slog Takt i

Gulvet med det ene Ben. Samtidig fløj en Abekat, som han havde i en Lænke, der var befæstet ved hans Bælte, frem og tilbage paa hans Skuldre, medens den af og til pillede ham i Haaret.

Paa Bordet midt paa Gulvet var der dækket under den store Lampe til 4 Personer.

Helge Foss satte sig ved et lille Bord og bestilte et Glas Øl. Den Gamle vedblev at gnide paa Violinen, medens Abekatten, der for Hoste bar en tynd strikket Trøje, uafbrudt sprang hen mod Gæsterne og viste Tænder ad dem, eller raslede med en lille Tinspare-bøsse, som den havde i Haanden.

Den første, der mødte, var Direktøren. Han var endnu iført hele sin Pragt, og alle saa op, da han traadte ind.

— Lad os blive fri for den Kattemusik, Gamle! sagde han og puttede et Par Kobberskillinger i Abekattens Bøsse. Giv Skroget lidt Mad paa min Regning, raabte han derpaa til Værten saa højt, at hele Lokalet kunde høre det.

Den Gamle rejste sig, og der løb Vand ud af hans rødkantede Øjne, medens han sagde i en grædende Tone:

— Aah, Gud velsigne Dem, Hr. Didrektør!

— Tak, det er godt. Lad mig nu bare have Madro, tilføjede han, da den Gamle, der var kommet hen til Bordet, gjorde Mine til at ville kysse hans Haand.

Direktøren saa over Bordet med et sultent Blik, som om han i en Mundfuld vilde spise alt, hvad der

CARSTEN
PAUL

var paa det, og det var nu iøvrigt heller ikke saa meget: Bart Brød, Smør og nogle Tallerkener med Pølse og Ost.

Med Kniven i den ene Haand og Gaflen i den anden begyndte han at opføre en forfærdelig Musik, idet han trommede i Bordet, medens han vedblev at raabe:

— Naa, hvad vanker der iaften!

Endelig kom Værten selv pustende med et stort, dampende Fad, og et Ansigt, der syntes at glinse af Lækkersult:

— Varme Frikadeller med stuvede Poteter.

— Um! Varme Frikadeller! udbrød Direktøren, medens alle Øjne i Lokalet med Graadighed hvilede paa den misundelsesværdige, der saaledes skulde spise varm Mad ved Nattetide.

I det samme gik Døren op, og Artistfader Gronemann traadte ind, ledsaget af to Drenge. Den ene var „Litle Jack“, der optraadte med en vis Sikkerhed, den anden var en køn Dreng paa 14 Aar af et mere genert og usikkert Væsen. Hans Udseende var opvakt, og han havde stadig Øjnene med sig. Det syntes, som om alt, hvad han saa, havde Nyhedens Interesse for ham, og fik hans Fantasi til at arbejde voldsomt.

— Varme Deller! Varme Deller! Gronemann! raabte Direktøren med Munden fuld af Mad.

Ogsaa paa Gronemann syntes Dellerne at gøre et dybt Indtryk. Han satte sig ved Siden af Direktøren og langede med Gaflen til Fadet. Brødet og Taller-

kenerne med Pølse og Ost blev skubbet hen til Drengene, der gumlende tog fat. Da de havde spist et Kvarters Tid af den tørre Mad og drukket Mælk til, sagde Artistfaderen:

— Saa, nu er det bedst, I gaar til Køjs.

De tog begge Hr. Gronemann i Haanden og bukkede, derpaa forsvandt de. „Litle Jack“ syntes, da han gik, at kaste et af Længsel fyldt Blik mod Frikadellefadet, medens dette aldeles ikke interesserede hans Kammerat, der kun havde Øje for Abekatten med Uldtrøjen og Sparebøssen.

Paa et Vink af Artistfaderen forsvandt begge Drengene gennem en Dør ved Disken op i Logishuset.

VII. KAPITEL.

Efter at Drengene var gaaet op, blev Direktøren og Artistfaderen siddende alene ved Bordet, medens de drak en Toddy. Direktøren gabede uafbrudt og strakte flere Gange sit fyldige Legeme, saa at det syntes at puste sig op ligesom en Ballon. Da han havde drukket sit Glas ud, rejste han sig og hilste med Imperatormine Godnat til alle Sider.

Saa forsvandt han.

Det var dette Tidspunkt, Helge Foss havde ventet paa. Han vidste af gammel Erfaring, at den ældre Gronemann ikke hørte til dem, der fandt tidlig i Seng. Journalisten rejste sig derfor fra sin Plads, gik hen til Bordet og præsenterede sig selv.

Artistfaderen foer op med mange Ceremonier.

— Det er mig en stor Hæderspost at hilse paa en Hovedstadsjournalist, sagde han og gjorde nogle dybe Skrabud. Har Herren virkelig vist os den Ære at overvære vor beskedne Forestilling?

— Ja, jeg har! Dem husker jeg iøvrigt godt fra den Tid, da De var hos Renz!

— Hos Altmeisteren! Ja, det var skønne Tider. Naa, saa det husker De virkelig. Saa er det mig en dobbelt Glæde at hilse paa Dem. Enhver holder jo mest af at mindes sine Glansdage, da man endnu rullede paa Lykkens Kugle, og desuden er der nu saa mange Grønskollinger mellem Pressens Mænd, der ikke véd, hvem man *var*.

— Vil De ikke drikke en Toddy til?

— Tak, som byder! Hr. Vært, gør *Kahytten* klar til den Herre og mig.

Værten forsvandt med et Buk, og Hr. Gronemann sagde i en sagte Tone:

— Det er saadan et tarveligt Publikum, der kommer her. Vi maa hellere forsvinde i de indre Apartemanger.

En Dør aabnede sig, og de to Gæster traadte ind i en Art Bagværelse, der var meget ejendommeligt udstyret.

Langs Væggene løb en fast Sofa med Voxdugsbetræk rundt om et stort bredt Bord. Over dette var i det lave Loft anbragt en Hængelampe. Rummet lignede iøvrigt et Kaptajnslukaf med malede Koøjer paa Siderne og Dekorationer bestaaende af gamle Huggerter, falmede Dannebrogsflag, Reklameplakater for Dampskibe og et Par Søkort. Paa hver Side af Døren hang en Lanterne, der var tændt, og af hvilke den ene var forsynet med et grønt, den anden med et rødt Glas.

— Det er det, vi kalder „Kahytten“, sagde Artistfaderen forklarende. Den har Værten indrettet til sig

selv og sine nærmeste Venner for at mindes den Tid, da han foer tilsøs. Naa mellemstunder kan Søgangen sgu ogsaa være høj nok herinde, tilføjede han med et bredt Grin. Jeg véd ikke, hvad Herren mener om at ingvitere ham med ind. Det er saadan en skikkelig Fyr, og saa fortæller han de dejligste Løgnehistorier, der er lige til at tage og føle paa med Bælgvanter.

— Tak, jeg vil helst være alene med Dem. Der er noget, jeg gerne vilde tale med Dem om.

— Med mig! Gud bevares, det skal være mig en grang Plaser.

Værten kom ind og satte et Par store dampende Toddyer paa Bordet. Han kastede et langt Blik hen til Gæsterne, men da ingen af dem gjorde Mine til at anmode ham om at tage Plads, forsvandt han igen.

— Det er et Par raske Læredrenge, De har, sagde Helge Foss indledende.

Gronemann gav sig til at le, saa at hans fyldige Mave gyngede op og ned i Bølgebevægelse.

— Tror De ogsaa det? Ja, det behøver De nu ikke at skamme Dem over. Der var en Betjent, der ikke var klogere forleden Dag. Han kom til mig og vilde snuse med sin røde Næse, som for Resten ikke syntes at være meget fintmærkende. Han ledte efter en lille Fyr, der var stukket hjemmefra, og saa mente han, at det maatte være en af mine to Læredrenge. Jeg tog ham med hen i Cirkus og lod ham først se Alexis Petrowsky som Linedanser og derefter „Litle Jack“ som Jockey. Han troede, at det var to forskel-

lige, og da han af gamle Plakater havde overbevist sig om, at de begge havde optraadt i over et Aar, forsvandt han med mange Undskyldninger.

— Det var meget fiffigt, sagde Helge Foss, der nu forstod, hvorfor Hugos Eftersøgning ved Politiet ikke havde givet noget Resultat. Men *jeg* kan skam godt se, at Alexis og Jack er en og samme Person, og at den anden lille Fyr, endnu ikke har lært noget. Jeg kan endogsaa sige Dem hans Navn.

— Saa? sagde Gronemann og stirrede paa Journalisten med et stupidt Udtryk.

Ja, han hedder Hugo og er Søn af Godsejer Werner paa „Frydenlund".

— Det er da rædsom til Næse de Pressemænd har, sagde Gronemann, ikke uden en vis Beundring, samtidig med, at han dog med kendelig Mistro saa op og ned ad Journalisten.

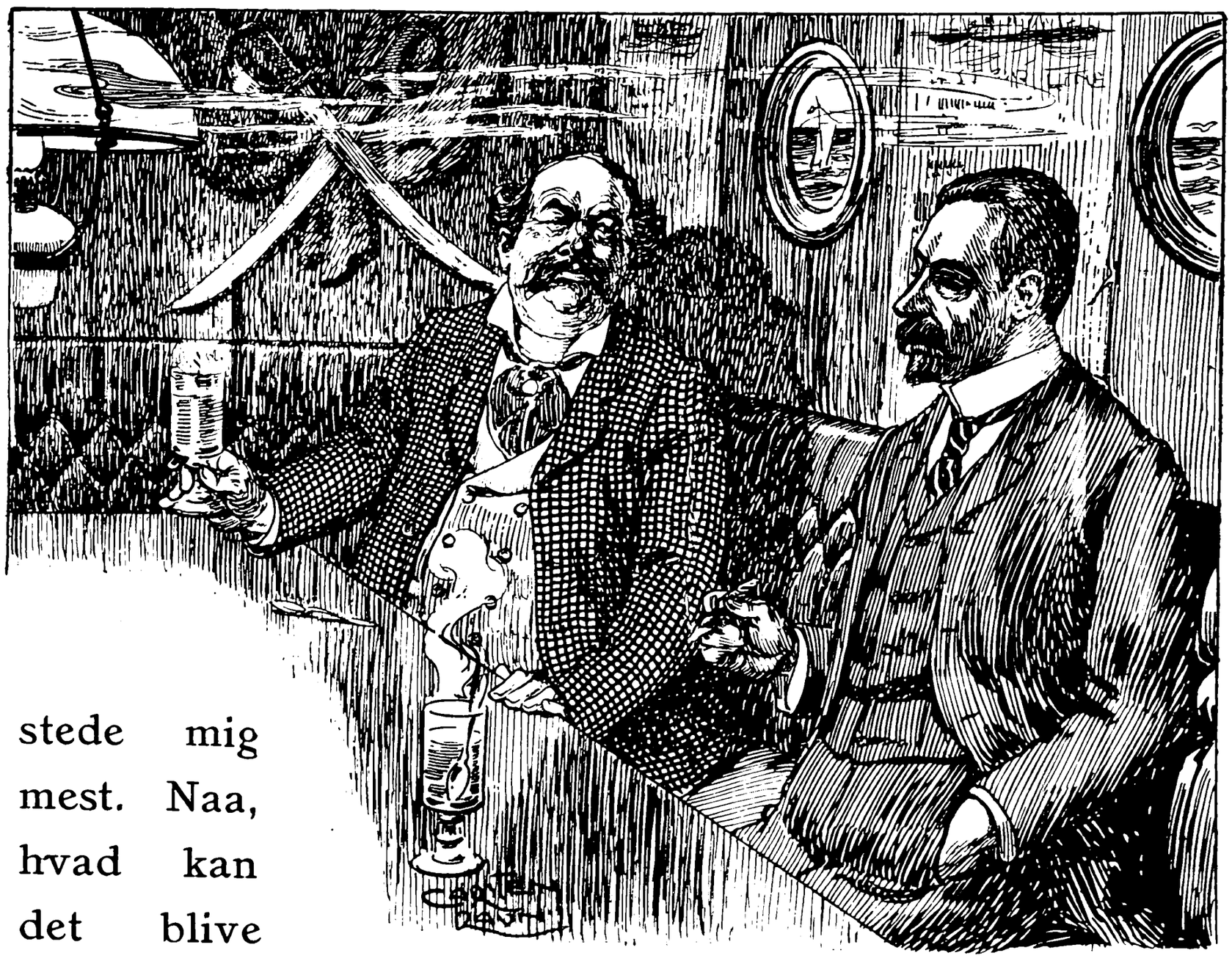
— De skal ikke være bange. Jeg vil ikke forraade Dem, men længe vil det jo dog ikke vare, inden Faderen faar opsporet ham, naar han vil sætte lidt ind derpaa.

— Nej, det er netop det forbandede ved det, og det generer mig ogsaa, og det saa meget mere, som jeg nu ikke længer har nogen Brug for ham. Jeg tog ham med, da han kom, fordi jeg den Gang var lige ved at blive uenig med „Litle Jack"s Fader. Nu er det drevet over, og nu har jeg kun Ulejlighed af Knægten. Det er en Mund mere at føde. Jeg skulde

ikke have noget imod at blive ham kvit paa anstændige Vilkaar.

— Hvad kalder De anstændige Vilkaar?

— Mine udlagte Penge for den Tid, jeg har født ham og Nordbaggen. Det var ærlig talt den, der fri-

stede mig mest. Naa, hvad kan det blive Summa Summarum. Skal vi sige . . . hundrede Kroner kontant.

— Top! Jeg overtager ham.

— Gør De!

— Ja, oprigtig talt skal jeg indrømme Dem, da De nu har været ærlig mod mig, at jeg foruden at være Journalist ogsaa er lidt af en Artistagent. Hvad jeg vil bruge Drengen til, kan jo være Dem ligegyldigt,

naar De faar Pengene og ikke længere har nogen Risiko.

— Ja, selvfølgelig! Hvornaar vil De have ham?

— Jeg henter ham strax imorgen tidlig.

— Abgemacht! Lad os saa faa en Toddy til som Lidkøb.

— Nej, tak!

VIII. KAPITEL.

Hugo blev meget forskrækket, da den gamle Artistfader kom ind paa det lille Tagkammer, i hvilket de to Drenge laa, og meddelte ham, at han var bleven solgt til en fremmed Mand.

Helge Foss kom imidlertid hurtigt paa en god Fod med sin unge Ven, paa hvis Ideer han kunde gaa ind, og som begærlig lyttede til alle hans Fortællinger fra Artistlivet.

— Ærlig talt, sagde Hugo, medens de sad og spiste Frokost paa det store Hotel, der rigtignok var noget andet end „Snedkerkroen“, saa tror jeg, at det vilde have faldet mig lidt vanskeligt at finde mig til Rette mellem de Folk.

— Du har altsaa allerede faaet nok af at være Artist.

— Nej, sagde Hugo ivrigt, det har jeg ikke, men jeg vil være rigtig Artist i en stor Cirkus og rejse i de store Byer og tjene mange Penge, for det siger Litle Jack, at man kan.

— Ja, det gaar nu ikke saa let, som Du tror, men der vil netop blive gjort, hvad der kan gøres, for at Du kan opnaa, hvad Du ønsker.

— Hvor skal vi da rejse hen, og hvad Arbejde gør De?

— Jeg gør ikke noget Arbejde, min Dreng. Jeg er en Ven af Din Fader. Mit Navn er Helge Foss, har Du aldrig hørt det hjemme.

Hugo stirrede paa Journalisten med aaben Mund.

— Jo, det har jeg rigtignok. Er De ham?

Men efter at han havde set tilstrækkeligt paa Journalisten, rejste han sig pludselig fra Stolen og sagde:

— Men saa vil De have mig hjem med. Det tør jeg ikke, det vil jeg ikke . . .

Helge Foss havde lidt efter lidt faaet beroliget Hugo og forklaret ham, hvorledes Sagerne stod. Drengen var derefter nølende gaaet ind paa at vende med tilbage til „Frydenlund“, hvor Modtagelsen strax havde været mindre hjertelig. Efter at Faderen imidlertid havde faaet Vished for, at Drengen stadig stod fast paa sit Forsæt, havde han givet ham sit Løfte om, at han maatte faa Lov til at følge sin Lyst. Holger Werner gjorde det nærmest, fordi han frygtede en ny Skandale ved Drengens Forsvinden, og fordi det ganske unge Menneske alligevel foreløbig vilde være ret umulig mellem Byens Børn. Holger Werner stolede sikkert paa, at Hugo i Løbet af et Aars Tid skulde være kureret for de Nykker, og saa kunde man jo se Tiden an saa længe.

Efterat Sagen saaledes var bragt til en endelig Ordning, havde Helge Foss forladt „Frydenlund“ for af tiltræde sin Udenlandsrejse. Han var nu naaet til Berlin, hvor han strax havde gjort Skridt til at udføre det Hverv, han havde paataget sig: at skaffe Hugo en dygtig og anerkendt Læremester.

Der var imidlertid ingen af de store Cirkus for Tiden i den tyske Rigshovedstad, og Helge Foss fortsatte sin Rejse til Bryssel.

Medens han sad i den pragtfulde Kafé: „De tusind Søjler“ paa den gamle Torveplads med de originale, rigt forgyldte Huse, lod han Blikket løbe ned over Rubriken med Forlystelser og læste:

Iaften stor Forestilling

i

Fyrstinde Ratefskis

verdensberømte

flyvende Cirkus.

Nutidens eleganteste og kostbareste amerikanske Jernbygning.

Fyrstinde Ratefski! Det Navn havde Helge Foss aldrig før hørt. Var det Humbug, eller var det virkelig en første Klasses Cirkus. Han vilde i hvert Fald ikke lade Lejligheden ubenyttet.

Fyrstindens Cirkus laa paa de gamle Fæstningsværker i Nærheden af det mægtige, firkantede Taarn,

der i sin Tid var Fængsel og førte det ildevarslende Navn: Albas Bastille.

Bygningen saa ikke særlig imponerende ud udefra. Den var opført af tyndt Bølgeblik og dækket af et halvkugleformet Tag, der gav den en vis Lighed med et Observatorium. Ved Indgangen var der ikke gjort nogetsomhelst for at tiltrække Publikums Opmærksomhed ud over Anbringelse af nogle store Plakater. Billetterne solgtes fra Vogne, der var kørt op paa begge Sider af Cirkusbygningen, og i hvilke der var ambulante Kontorer, der ogsaa kunde fungere, naar Selskabet var paa Rejse.

Helge Foss passerede først gennem den lange, tunnellignende Indgang. Hans Nysgerrighed var vakt, men han ventede sig dog ikke stort.

Da Forhænget blev slaaet til Side, og han traadte ind i den rummelige Cirkus, følte han sig næsten overvældet af den Elegance, der slog ham i Møde. Skønt han havde besøgt adskillige Lokaler, havde han aldrig truffet et, der i Stilfuldhed og Smag kunde maale sig med dette.

Gange, Trapper og Logegulv var dækkede af tykke, bløde graa Brysselertæpper, i hvilke Foden formelig sank ned. Alt Inventar var holdt i graa Lakering med Sølvforsiringer. Stolene var polstrede med blaat Fløjl, og Vægge og Indgange dækkede af tunge blaa Silkedrapperier. Over Staldindgangen var rejst en Baldakin i svære blaa Stoffer, der øverst oppe sammenholdtes af en mægtig Fyrstekrone af Sølv. Her var Orkesterets

Plads, der ligesom den øvrige Cirkus oplystes af Lamper, som samlede sig sammen i Buketter af blaa Klokkeblomster. Hvælvingen, der spændte over hele Cirkus, var betrukket med mørkeblaat Fløjl, og paa dette var anbragt smaa Lamper som Stjerner, der mod den dybe Baggrund tegnede alle de kendte Himmeltegn, saa at man næsten følte sig som i fri Luft en frostklar Nat. Kun at man her sad hyggeligt og mageligt i de bløde, brede Lænestole og saa ned over Manegen, der var dækket af et tommetykt Brysselertæppe af en særlig grov, opflosset Vævning, der i Midten fremstillede et Navnetræk med Fyrstekrone.

Logerne, af hvilke der kun var et begrænset Antal, var fyldt af et elegant Publikum, i hvilket Officersstanden var fremherskende, medens Damerne var mere overdaadige end distingverede i deres Paaklædning.

Musiken faldt ind med Soldaterkoret af „Faust“. Tolv Staldkarle i Uniformer af fint blaat Klæde og med Sølvknapper med kronet Vaaben, stillede sig op paa den ene Side af Staldindgangen. Paa den anden stod tolv unge Balletdamer som Pager i lysegraa Silketrikot og kort blaa Fløjlsbluse med Slag.

Under Touche fra Orkesteret og Bifald fra hele Cirkus blandet med Bravoraab traadte en Kvinde ind gennem Espalieren.

Hun var slank og elegant, iført en stramtsiddende graa Fløjlsridekjole med en Buket Violer i Brystet og

en stærkt lysende blaa Agraf i den højhalsede Kjolelinning. Hun førte sig selvbevidst og med stor Anstand, idet hun høfligt

nejede for Publikum og modtog det Væld af Blomster, som Tjenerne slæbte ind.

Helge Foss sad taus og betaget.

Der var ingen Tvivl mulig: Det var Dolinda, der var bleven Fyrstinde Ratefski.

IX. KAPITEL.

Medens Helge Foss næsten som i en Drøm havde siddet og set paa Forestillingen, hvis Program i alle Henseender var fint og udsøgt, var der en Tanke, der var modnet hos ham.

Efter Pavsen, i hvilken han havde havt Lejlighed til at beundre de nydelige Stalde med ægte Blodheste i fortrinlig Kondition og den lille elegante Restaurant, skrev han et Par Ord paa sit Kort, og sendte det med en af Kontrollørerne ned til Direktricen.

Manden, der modtog det, betænkte sig et Øjeblik, som om han var ængstelig ved at udrette Ærindet. Til Gengæld var han dobbelt høflig, da han kom tilbage med et andet Kort, paa hvilket der blot stod:

Kom ned i min Garderobe efter Forestillingen. Det skal more mig at snakke lidt med Dem om gamle Dage og fælles Bekendte.

Dolinda.

Helge Foss var saa utaalmodig efter Mødet, at han næsten ikke kunde sidde rolig paa sin Plads, indtil Programmet var spillet til Ende.

Saa snart Publikum begyndte at strømme ud, gik han rundt ad den med Blomster og Spejle smykkede Ridegang hen til Saddelpladsen. En af de liberiklædte Tjenere aabnede med et Buk en Dør, paa hvilken der var anbragt en Sølvplade med det ene Ord: Direktionen.

Helge Foss traadte først ind i et lille Kontor, i hvilket en Mand, der vendte Ryggen til, stod bøjet over en Pult.

Derfra førtes han gennem endnu en Dør ind i et lille aflangt Værelse, hvis ene Væg var fuldstændig dækket af Skabe, der aabenbart var beregnet til alle Slags Kostumer. Paa den modsatte Væg var anbragt et mægtigt, venetiansk Spejl, der naaede fra Loft til Gulv, og i hvilket man med Lethed kunde spejle sig i fuld Figur. Paa hver Side af det store, tykke, slebne Glas var yderligere anbragt to Spejlfløje, der kunde slaas ud paa Sølvhængsler, saa at den, som stod inde mellem Fladerne, vilde komme til at se sin Skikkelse mange Gange gentaget fra alle Sider.

Et elegant Toiletbord med Rekvisitter af Sølv og Service af Onyx stod i Nærheden af Spejlet, og ved Bordet sad en Kvinde beskæftiget med at lægge den sidste Haand paa sit Toitette.

Det var Fyrstinde Dolinda Ratefski.

Da Helge Foss traadte ind, rejste hun sig og gik hen imod ham, idet hun rakte ham Haanden.

Hun var iført en enkel, smagfuld sort Silkerobe, der sluttede tæt om hendes slanke Figur og yderligere fremhævede dens magre, spænstige Elegance.

Det var, som om Aarene var gaaet sporløst hen over denne Kvinde. Hun var akkurat den samme, som da Helge Foss i sin Tid havde truffet hende som Dolinda Clarck, kun førte hun sig nu med en endnu større Sikkerhed, og der var en vis bydende Myndighed over hendes ranke Skikkelse. Hendes mørke Øjne havde en skarp Glans, og Udtrykket om den smalle, fine Mund var haardt, saasnart hun lod det konventionelle Smil forsvinde bag de tynde, røde Læber. Hendes Teint havde bevaret den ejendommelige sølvmatte Hvidhed, der stod saa fortræffeligt til den sorte Dragt, og naar Udtrykket var i Ligevægt, var der ikke en Rynke paa den høje, hvide Pande, der hævede sig stejlt op fra den letbuede Kejserindenæse. Men udstedte hun blot en almindelig Ordre som nu, da hun med en utaalmodig Haandbevægelse gav den ventende Tjener Tegn til, at han skulde forsvinde, saa kom der en dyb Fold mellem Brynene og Næseboerne udvidede sig som paa en Racehest. Den lette Rødme, der samtidig i et Nu gød sig over de hvide Kinder, medens Øjnene glimtede med metallisk Glans, forraadte den nervøse Kvinde, der ikke taalte nogen Modsigelse, og hvis Vrede kunde voxe til Lidenskabelighed.

— Vil De ikke træde ind i min lille Wigwam,

sagde Dolinda atter med Venlighed og slog nogle svære Silkefløjlsportierer til Side, som dækkede for den nederste Trediedel af det lange, smalle Rum og omdannede det til et lille, koket Kabinet.

Loftet bestod af hvid Silke, der var lagt i Læg, og som løb op i en Spids, som i et Telt. Alle Møbler var holdt i lyse Farver, og paa Bordet stod en stor Standlampe med en lyserød Skærm.

Dolinda gik hen til et lille Isskab, der stod paa et Jernstativ i en Krog af Boudoiret og tog en Champagnekøler, i hvilken der var anbragt en Flaske. Et Sølvrør med en Hane var stukket ned gennem Proppen, saa at man kunde tappe et enkelt Glas ligesom af en Sifon. Hun skænkede to Glas, stillede dem paa en Bakke paa Bordet og bød Helge Foss en lille tynd Cigaret af et Sølvetui. Saa lagde hun sig mageligt tilbage i Stolen, idet hun bøjede begge Armene bag om dens Ryg, og medens hun blæste Røgen ud af begge Mundvige, sagde hun mellem Tænderne:

— Naa, hvordan synes De, at jeg har faaet indrettet mig?

— Det er det eleganteste, jeg nogensinde har set, sagde Helge Foss med en ærlig Beundring i Stemmen.

— Det glæder mig, svarede Dolinda med et Smil, idet hun bøjede sig frem og tog sit Champagneglas for at klinke med Gæsten. En saadan lille *Tête à tête* her i mit Allerhelligste falder iøvrigt kun i de aller ondskabsfuldeste eller de aller elskværdigste Journalisters Lod. Jeg regner Dem til de sidstnævnte.

Helge Foss rejste sig og bukkede, idet han tømte Glasset, og Dolinda vedblev:

— Naa, og hvordan har saa min kære Familie det? Lever den stadig i bestandig Borgerlighed?

— Ja, det er saa som saa, svarede Helge Foss. Det er netop derfor, jeg har søgt Dem, da min Vej faldt her forbi.

— Hvad mener De? spurgte Dolinda forbavset.

— Ja, for at sige det kort: Hugo er løbet hjemmefra for at blive Artist.

Der gik et spodsk, næsten hoverende Smil over Dolindas Ansigt.

— Aah, Herre Gud, vil Virginies og den astadige Hr. Holgers Søn være Gøgler! Det er Hævnen, der kommer over deres Hoved. Det røde Artistblod, det er stærkt, stærkere end Hr. Holgers tynde, blege Blod. Jeg tænkte mig næsten den Mulighed, da jeg saa den lille Knægt for mange Aar tilbage. Allerede den Gang var der Krummer i ham. Men hvad kommer det egentlig mig ved?

— Jeg vilde gerne have, at De skulde tage Dem af ham og skaffe ham en god Læremester, saa at han kunde blive en virkelig dygtig Artist.

— Jeg skulde opdrage Virginies Søn! Er det efter hans Forældres Ønske, at de bringer mig den Besked?

— Nej!

Dolinda blev længe siddende tavs. Saa gentog hun:

— Jeg skulde opdrage Virginies Søn, og det efter

den Maade, paa hvilken min Søster og Svoger har haanet mig og min Families Stand!

Saa tilføjede hun pludselig:

— Kom hen og spis til Middag hos mig imorgen Kl. 5. Jeg bor paa Waterloo-Boulevarden Numer 16, saa kan vi tale om Tingene. Paa Gensyn! Jeg maa ud i Manegen, vi har Natteprøve iaften. Vil De se paa den, er De velkommen.

X. KAPITEL.

Den hele Cirkus var tom. Over Fløjlsraderne var der lagt Kuverter, og Stolene i Logerne var klædt i Overtræk. Oppe fra Reflektorrummet prøvede man Lyskasterne, der af og til sendte Straalebundter gennem det mørke Rum, som var man ombord paa en Orlogsmand, der ledte efter Fjendens Torpedobaade.

Ude paa Sadelpladsen begyndte Balettens Damer at samle sig. De var ikke klædte i Kostumer, men i en særlig Prøvedragt, der bestod af en kort, kulørt Lærredsbluse, der gik til Knæerne, smaa Pludderbukser og Dansesko. Hvad der gav denne brogede Flok af Kvinder dens særlige Karakteristik, var Strømperne. De vexlede i alle Farver og alle Mønstre, det var, som enhver havde gjort sig Umage for at finde de mest extravagante til Præsentation af Benets Former.

Der var en Støjen og en Pludren som i en Pigeskole. Man skulde tro, at alle disse Kvinder, af hvilke enkelte endog havde en ret sat Alder — thi Dansens Kunst er mange Gange først tilegnet, naar Ungdommen og Skønheden er forduftet — endnu befandt sig i den

kaade Tøsealder. Den strenge Disciplin, de var underkastede paa Prøverne, gjorde dem til Børn paany og fik dem til at finde paa alle Slags Spilopper og kaade Streger.

En af dem havde trukket nogle Birkegrene ud af en Hurdle og havde deraf bundet et lille Ris. Hun holdt nu Skole i en Krog med to smaa Kolleger, af hvilke den ene gnaskede paa et Æble, medens den anden fik af Krabasken, fordi hun ikke kunde sine Lektier. Det syntes hende umulig at finde paa en mere original Uvidenhed end stadig under Fnisen og Av-Raab at paastaa, at to Gange to var fem.

Et andet Hold legede Badeanstalt og sprang under smaa Hvin fra et sammenrullet Tæppe ud paa en Madresse for at blive liggende og tage Svømmetag.

Sex Smaadamer havde faaet fat i et Stykke Reb, med hvilket de arrangerede Krafttrækning, saa at snart det ene, snart det andet Hold faldt bagover, og ligesom Molboerne havde det største Besvær med at finde deres egne Ben i det brogede Kaos.

Tre Damer holdt Frimærkeaktion med stor Lidenskab, medens to sad stilfærdigt med hinanden om Halsen paa Kanten af en Madras og saa i et Album med Prospektkort fra alle Verdens Lande.

Der lød to skarpe Klap.

Det var Balletmesteren, en lille sirlig Herre med et sødt Smil og en Violin under Armen; han traadte ud af sin Garderobe med Skridt saa forsigtige, som trippede han paa Æg.

— Mine Damer! Prøven begynder!

Alle rejste sig. De stormede ind i Manegen, medens de huggede og puffede og trak hverandre i Haarpiskene. Det var som et frembrusende Bakantindekor, et broget levende Optog, der havde Tilfældighedens Charme over sig. Men Balletmesteren, der slet ikke havde Sans for den Art naturlige Virkninger, men skulde have alt ind i Pas og Chasséer, stod fortvivlet med udbredte Arme, som vilde han besværge et Uvejr.

— Stille! Stille! Mine Damer! Ikke saa voldsom. De maa være rolige.

Dog hans Formaninger syntes kun at ægge Vildkattene. Latter, Hvin, Raab og smaa Pift blandede sig til et sydende Kor, af hvilket snart den ene Stemme efter den anden lidt efter lidt faldt ud, indtil en Dødsstilhed lagde sig over den viltre Flok.

Det var Dolindas majestætiske Skikkelse, der med det strenge Ansigt havde vist sig i Direktionslogen, oplyst af den elektriske Reflektors Skin.

Prøven slæbte sig dødt afsted med idelige Gentagelser af kedelige Dansetrin, Mølletoure og Attituder. Det var umuligt at se, hvad dette vilde blive til, naar der først kom Kostumer, Lys og Publikum til.

Helge Foss forlod sin Loge og gik ned paa Sadlepladsen.

I den mørke Ridegang stødte han pludselig paa noget Levende og hørte en gnaven Stemme, der brummede:

— Naa for Pokker! Kan De ikke se Dem for?

Helge Foss tog sin lille elektriske Glødelampe op af Lommen og sendte en Straale lige i Ansigtet paa en Mand, der syntes at sidde halvsovende paa en Kasse.

— Hvad Pokker, er det Murmeldyret! var det lige ved at slippe ud af Helge Foss, men han fik det dog rettet til:

— Er det Dem, Løjtnant!

— Hvem er De, lød det fra Mørket.

— Ja, kom herhen, skal De se.

Manden krøb gnavent ned af Kassen og fulgte brummende med hen til Sadelpladsen, hvor der var Lys.

De to Mænd betragtede hinanden nogle Øjeblikke.

„Murmeldyret“ havde ikke forandret sig Spor i de forløbne Aar. Det var en lille Mand med stramme, gule Ridebenklæder, der indvendig var foret med Skind. Hans høje Støvler var gamle, plettede og forsynede med store Sporer. Han bar iøvrigt kort, tætknappet Jakke, der gik helt op i Halsen, en Hue, der sad bag ad Nakken, og en lang, slidt Ridepisk under Armen.

— Jo, nu kan jeg nok kende Dem, sagde han. Det er for Resten snart mange Aar siden, jeg har set Dem.

— Er De hos Fru Dolinda?

— Hos Fyrstinden, mener De.

— Javel. Er De hos Fyrstinden?

— Ja selvfølgelig. Gud véd, hvad hun skulde gøre uden mig. Hun har jo ikke mere Tid til at ride Heste til, saa det maa jeg besørge. Hun er ellers et skrapt Herskab at være hos, men naar man kender hende fra Barnsben, saa kan man jo til Nød tumle hende.

— Har De fulgt hende i alle de Aar?

— Saa nogenlunde.

— Det er brillant, saa kan De ogsaa fortælle mig, hvordan hun er bleven Fyrstinde.

— For at De strax skulde skrive det, ligesom i gamle Dage.

— Naa, lad nu være at spille gnaven, Løjtnant.

— Jamen det er sgu' en hel Historie.

— Saa meget desto bedre. Vi kan jo spise til Aften sammen.

— Er De pr. Kasse? De véd, at jeg aldrig drikker andet end Pommery, naar jeg endelig gaar ud.

— Naa, det har De heller ikke lagt af! Ja, det kommer selvfølgelig ikke an paa en Flaske.

— Godt. Saa kan vi mødes om en Time i „Diamanten".

— Vel! Paa Gensyn.

XI. KAPITEL.

„Diamanten“ var et kært Barn, der havde mange Navne. Den kaldtes ogsaa baade „Jokeyhuen“ og „Ridepisken“.

Grunden hertil var, at den lille Restaurant var startet af en tidligere Berider, der altid selv viste sig i Lokalet med en mægtig Diamant i det store Slips, og som paa alt sit Service som en Art Vaaben havde anbragt en Ridepisk, kronet af en Jokeyhue. Thi Jokeyridtet havde netop været hans Specialitet.

I hans lille, fint udstyrede Lokale kom der da ikke blot Artister, men ogsaa alle Slags Væddeløbsfolk, baade Hesteejere, Gentleman-Ryttere, Jokeyer og Totalisatorspillere, som her hentede deres Tips og fik allehaande mere eller mindre gode Desseiner.

Alle disse smaa, daglige Forretninger afgjordes i Stueetagen, hvor der var en Bar med høje Stole og nogle Smaaborde, ved hvilke Artistagenterne ofte sluttede deres Engagementer og drak deres Lidkøb. Her var Priserne billige, og Omsætningen stor, idet der var

et Rykind og Rykud saa lang Dagen var og helt ud paa Natten.

Fra Stueetagen førte i et Hjørne en Vindeltrappe op til første Sal. Her var indrettet en lille, men meget dyr Restauration med en fem, sex Smaakabinetter, hvis Døre sluttede tæt og var beklædte med Filt, saa at ingen Lyd kunde slippe ud. Her kom aldrig Damer. I de smaa Værelser, hvor der ofte serveredes meget splendide Dinerer, lagdes Planer af de mere indviede og virkelig hestekyndige for de store Kup paa Væddeløbsbanens egentlige Sæsondage. Her var ikke sjelden truffet Underhaandsaftaler, hvis Hemmeligholdelse var ligesaa vigtig som Tavshed om Statsraadsbeslutninger, thi det var ofte store Summer, der stod paa Spil.

Ogsaa første Sal havde sit Kuriosum, det var Overkellneren. Han var forhenværende Luftgymnastiker, der var falden ned og havde knust det ene Ben. Under Operationen var det bleven for kort, saa at han nu maatte gaa med en Støvle, der havde en Saal paa fire Tommers Tykkelse. I denne Saal, havde han indrettet en lille Pengeskuffe, som var til at trække ud og ind, og i hvilken han altid puttede de Drikkepenge, han havde modtaget. Overkellneren kaldtes derfor aldrig af Stamgæsterne for andet end „Komoden“, og hans originale Indfald opfattedes ikke blot af Gæsterne som en Pudsighed, men ogsaa som en praktisk Foranstaltning. De raslende Penge i Saalen bevirkede nemlig, at man kunde høre ham komme langt borte ligesom en Klapperslange, og det var derfor udelukket, at han

kunde staa paa Lur udenfor Døren, naar der blev plejet hemmeligt Raad i et af Kabinetterne,

Helge Foss, der var vant til at bevæge sig i den Art Interiører, fandt sig hurtigt til Rette. Han bestilte et af Kabinetterne, men da han saa, at der til Stadighed var Folk, som gik ind og ud af en Dør, der førte ind til et Lokale bagved disse, spurgte han „Komoden“:

— Hvad gaar der for sig derinde?

Overkellneren lod, som om han ikke hørte Spørgsmaalet, men da Helge Foss gentog det, lagde han Fingrene paa Munden og sagde hemmelighedsfuldt:

— Hys! Det taler man ikke om.

— Kan man ikke komme derind?

— Kun naar De opgiver Deres Navn til Værten, og Deres Proponent bliver taget for god. Iøvrigt har jeg ikke noget med det Lokale at bestille, og jeg ved ikke, hvad der foregaar.

Helge Foss begyndte at faa en Anelse om, hvorfor „Murmeldyret“ netop holdt til her. Journalisten havde kendt denne mærkelige Artisttype i mange Aar, lige fra den Tid, da han sammen med Holger Werner første Gang gjorde Familien Clarcks Bekendtskab.

Manden stammede fra en fornem rumænsk Slægt, og hans egentlige Navn var Rosny Miklosich. Han havde været Løjtnant i Kavalleriet og en udmærket Rytter. Det var imidlertid gaaet ham som saa mange unge, flotte Officerer, han havde sat alt overstyr i et vildt Liv med Spil og Kvinder og tilsidst var han havnet i Cirkus. Han havde bevaret hele sin Officers-

stolthed, og den Tanke at se sit Navn paa en Plakat var ham komplet utilgængelig. Han havde derfor slaaet sig paa det indvendige Arbejde, idet han dresserede og tilred Heste saavel for Direktionen som for Private.

Han tjente paa den Maade ofte mange Penge, men det var ham absolut umuligt at holde paa dem. Saasnart han havde faaet sin Gage eller Ducør gik han hjem og klædte sig i en elegant Dress med Ordensbaand i Knaphullet. Derefter saa man ham ikke i to, tre maaske ikke i otte Dage i Cirkus. Han havde saa sin Raseperiode og vendte ikke tilbage, før han var fuldstændig blank.

Derefter krøb han atter i Arbejdstøjet, mødte om Morgenen Klokken syv og tumlede med sine Heste til langt ud paa Formiddagen. Naar han var færdig, var han fuldstændig lyssky og menneskefjendsk. Han forlod da ofte ikke Cirkus i flere Dage, men sad i sin Fritid og sov rundt om i de mørke Gange paa en Madras eller paa en Kasse.

Han spiste ikke og drak ikke, men syntes nærmest at vegetere. For dem, der holdt smaa Stævnemøder, traf hemmelige Aftaler eller i Krogene bagtalte Direktionen var „Murmeldyret“ derfor en sand Rædsel. Han dukkede op, hvor man mindst anede det, og i hans under Slapningsperioderne døde og dvaske Øjne kom et pludseligt Glimt af Fiffighed, der røbede, at han allerede havde hørt mere, end man skøttede om.

Medens Helge Foss sad og fremkaldte dette Erindringsbillede, gik Filtdøren lydløst op og „Murmel-

dyret“ traadte ind. Journalisten opdagede ham først, da han stod ved Siden af ham iført sin sorte Diplomat med Ordensbaandet.

Da de havde gjort deres Bestilling, spurgte Helge Foss for at indlede Samtale med Noget:

— Hvad er der inde i det Lokale, der ligger bagved?

— Hold Dem fra det, sagde Løjtnanten alvorlig med et Udtryk som en Mand, der hærder sig mod Fristelser. Der har mange Mennesker forspildt deres Livs Lykke, og næste Dag har man fundet dem dinglende i et Træ i *Bois de Chambre* eller med en Kugle i Tindingen i *Parc du Midi.* Hold Dem fra det Sted, og lad os saa ikke tale mere om den Sag. Det er bedst for os begge — ikke mindst for mig.

— Ja, ja, svarede Journalisten adspredt, men det var Fyrstindens Historie!

XII. KAPITEL.

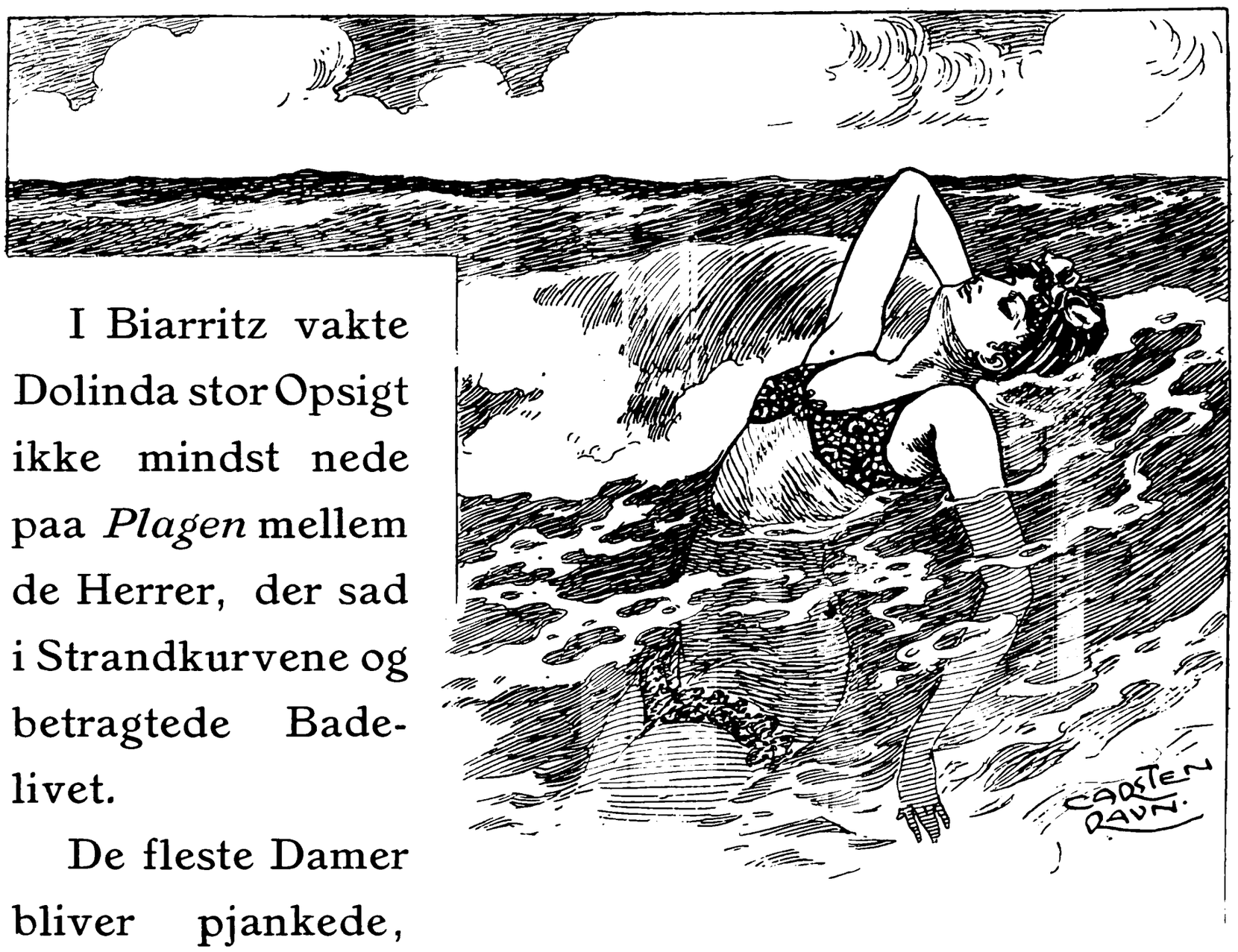
I en Times Tid havde Journalisten og Løjtnanten siddet sammen. Der var foregaaet en mærkelig Forandring med „Murmeldyret“. Medens hans Øjne ellers var mere end halvt dækkede af de nedhængende tunge Laag, saa var de nu runde og klare. Hans gustne Hud havde faaet en let Rødme, og han talte hurtigt og med livlige Haandbevægelser, medens han af og til skænkede sig et Glas af Champagneflasken, der stod ved Siden af ham i en Sølvvinkøler.

— Naa, lad mig saa høre, hvordan hun blev Fyrstinde, sagde Journalisten frittende.

— Ja, det er en lang Historie. Da den gamle Clarck døde, saa var der jo lidt Skillinger til hver af Pigebørnene, thi han havde altid haft gode Engagementer, og han brugte aldrig overflødige Penge.

Ak, ja, hvem der kunde sige det samme! Men nok om det, Dolinda, der fra Barnsben havde slidt lige saa haardt som nogen af sine Heste, mente ganske naturlig, at hun burde unde sig selv et Par Maaneders Hvile.

Da hun nødig vilde miste mig som Privatberider, foreslog hun mig, at jeg skulde tage med hende til Biarritz. Jeg laa med Hestene ind i Bayonne og rørte dem hver Dag i et lille Ridehus, som vi havde lejet nogle Timer om Dagen. Hun boede ude paa Badehotellet, hvor jeg hver Middag var hendes Gæst for saa atter om Aftenen at tage tilbage til Byen med den nemme Dampsporvogn.

I Biarritz vakte Dolinda stor Opsigt ikke mindst nede paa *Plagen* mellem de Herrer, der sad i Strandkurvene og betragtede Badelivet.

De fleste Damer bliver pjankede, naar de gaar i Vandet. De udstøder smaa Hvin, naar den store Bølge kommer, de kryber sammen i Badedragten, halvt af Generthed, halvt af Mangel paa Vane til at bære det ofte vovede Kostume, og de støjer, ler højt og oversprøjter hverandre med Vand.

Men for Dolinda, der var saa vant til at vise sig

i Manegen som Jockey, var Badedragten en naturlig Paaklædning. Hun førte sig som en Dronning, medens hun gik ned over Stranden, og naar hun var kommet ud i Vandet bevægede hun sig med en Svømmekunstnerindes Sikkerhed, der hurtigt vendte alle Kikkerter mod hendes Person.

Selvfølgelig skumledes der ofte i Krogene over hende oppe paa Badehotellet. Man havde først troet, at det var en fornem Dame. Nu var man kommet under Vejr med, at det var en almindelig Artist — en Artist, der gav Forestillinger i Badet for et nyfigent og indiskret Publikum.

Under disse Omstændigheder modtog Dolinda med større Koketteri, end hun muligvis ellers vilde have udfoldet, den Kur, der blev ydet hende af en ældre, meget destingveret russisk Fyrste.

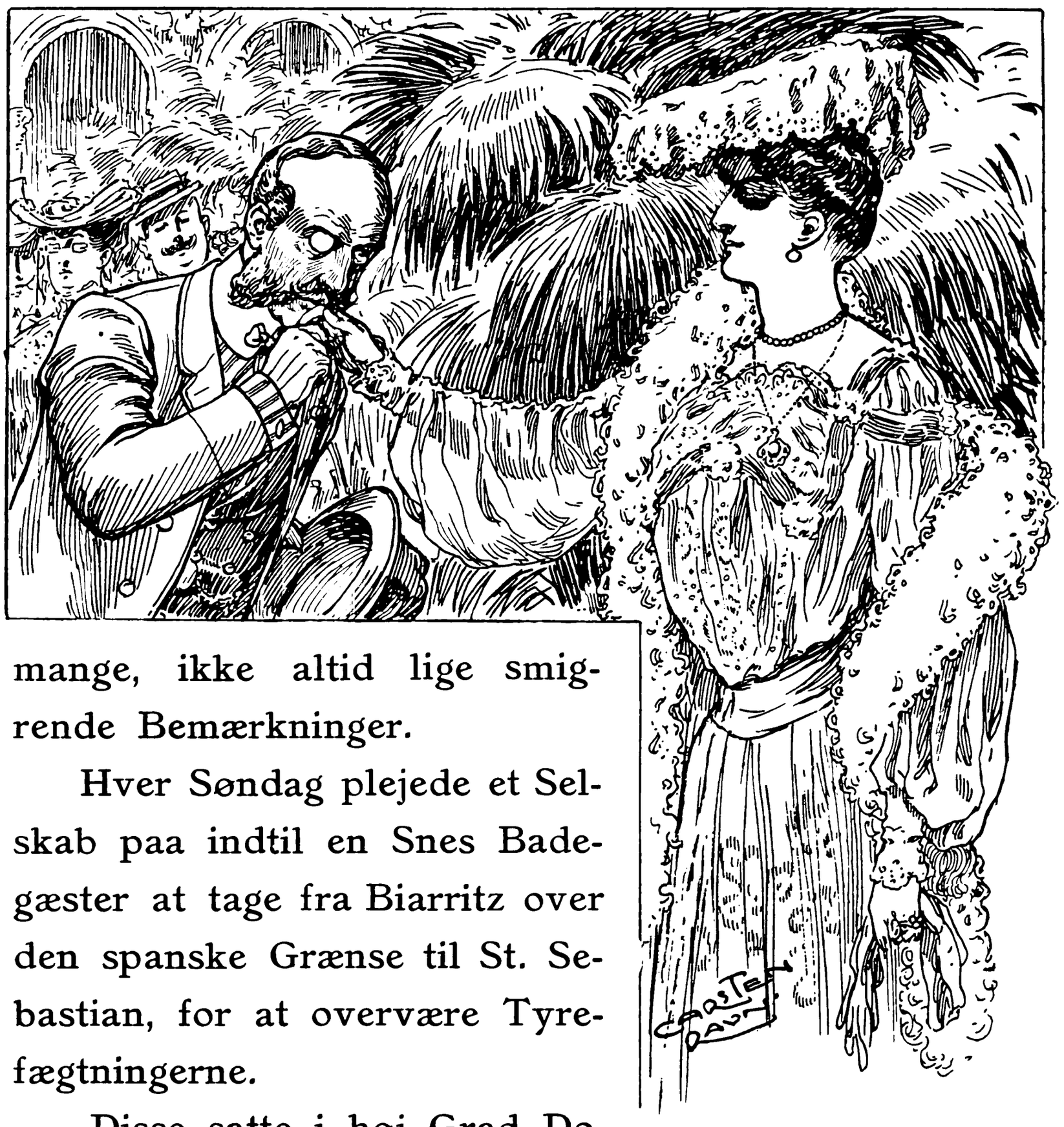
Det var en lille, elegant Mand med graa Whiskers. Han havde indtaget en fremskudt Stilling i Diplomatiet, og han var overfor Mænd meget afmaalt og faamælt.

Til Gengæld var hans Væsen overfor Damer præget af det mest udsøgte Galanteri. Overfor Dolinda antog det næsten Karakteren af ærbødig Kultus og underdanig Ydmyghed.

Saa snart han mødte hende om Formiddagen, ilede han hen imod hende og greb hendes Haand, som han kyssede. Dagen igennem veg han næsten ikke fra hendes Side, han opvartede hende formelig som en Tjener, og det forandrede ikke hans Optræden, at hun selv i Vidners Overværelse anlagde en næsten befalende

Tone overfor ham. Det syntes tvertimod at gøre hans Ærbødighed endnu mere underdanig og hans Hyldest endnu mere slavisk.

Selvfølgelig gav ogsaa dette Forhold Anledning til

mange, ikke altid lige smigrende Bemærkninger.

Hver Søndag plejede et Selskab paa indtil en Snes Badegæster at tage fra Biarritz over den spanske Grænse til St. Sebastian, for at overvære Tyrefægtningerne.

Disse satte i høj Grad Dolindas Lidenskaber i Bevægelse. Jeg har aldrig set hendes Øjne have en saadan Glans, hendes Kinder blusse med en saadan Rødme, og hendes hele Væsen

være saa stolt og æggende, som naar hun kom fra disse ophidsende Skuespil.

En Dag var jeg selv med. Det gik netop ualmindelig blodigt til, der blev dræbt over 10 Tyre, henimod 30 Heste og en af Toreadorene fik endog det ene Læg spiddet mod Barrieren af Tyrens Horn, da han vilde flygte for det rasende Dyr. Det undgik ikke min Opmærksomhed, at Fyrsten næsten slet ikke saa paa Tyrefægtningen. Hans Blik hvilede uafbrudt paa Dolinda, medens han syntes at nyde den Ophidselse, der steg og sank i hendes Ansigts Udtryk, alt efter de skiftende Situationers Fare.

En Søndag havde der kun meldt sig to til Udflugten til St. Sebastian. Det var Dolinda og Fyrsten. Det var næppe tilfældigt. Grunden var netop den, at man havde trukket sig tilbage fra Parret.

Da det kom tilbage om Aftenen, præsenterede Fyrst Ratefski Dolinda som sin Forlovede.

Aldrig skal jeg glemme hende den Aften. Hun var klædt i en Art extravagant Tyrefægterkostume: Stramtsiddende graa Nederdel af fint blødt Klæde, en rød Bolerotrøje med Guldstikninger, og under den en hvid Manchetskjorte med et langt smalt rødt Slips, der gik ned i det sorte Silkebælte, som var knyttet om Livet. Paa Hovedet havde hun en stor, graa Filthat, og bag det ene Øre var stukket et Par røde Valmuer i det kulsorte Haar.

Medens hendes vordende Gemal ydmygt og beun-

drende kredsede om hende, sad hun stolt og bydende, idet hun triumferende betragtede Selskabet og allerede følte sig som Fyrstinde.

I dette Øjeblik hørte man „Komoden“s Saal rasle udenfor, og der lød en Banken paa Døren.

XIII. KAPITEL.

Det var et Visitkort, som „Komoden“ havde bragt. Han rakte det paa en Sølvbakke til Løjtnanten, der kastede et flygtigt Blik paa det, og derefter vedblev at vende det flere Gange mellem Fingrene. Endelig sagde han med Besvær:

— Hils og sig, at det er mig umuligt at komme.

„Komoden“ forsvandt.

Løjtnanten stak Visitkortet i Lommen og skænkede sig et nyt Glas.

— Naa, hvad saa? spurgte Helge Foss, der uden en eneste Gang at afbryde, med Spænding havde lyttet til Fortællingen.

— Ja, hvad saa? Saa blev de gifte, som De har set.

— Men er Fyrsten da ikke med?

— Nej, selvfølgelig er han ikke med. Han viser sig aldrig, naar hun er paa Rejse. Men om Vinteren, saa opholder hun sig tre Maaneder hos ham i Rusland eller Paris, og saa skal hun optræde fuldstændig som Dame. Det er en Aftale mellem dem, at hun aldrig

maa tillade nogen Artist at besøge hende, medens hun lever sammen med Fyrsten.

Det er den eneste Betingelse, den stakkels, forelskede Mand har turdet stille, og den overholder hun kun, fordi det passer hende selv at være helt borte fra Artistlivet nogle Maaneder om Aaret. Til Gengæld for denne Villighed maa han ofte spæde mange Penge til, thi „Den flyvende Cirkus“ kunde ganske vist være en udmærket Forretning, men hun smider altfor vanvittig mange Penge i den. Hun er en ejendommelig Blanding af Herskelyst, Lune og Flothed. Hvad hun skal betale i Gager, er hende ligegyldigt, men hun vil altid have det bedste af det bedste, og Budgettet er derfor svimlende.

— Men det forbavser mig, at han tillader hende at optræde under hans Navn.

— Ja, det var nok ogsaa oprindelig en Betingelse, at hun skulde vedblive at kalde sig Dolinda Clarck, og saadan hed hun virkelig i den første Tid, hun dirigerede Cirkus. Men en skønne Dag blev det pludselig forandret til Fyrstinde Ratefski.

— Hvordan gik det til?

— Ja, det véd jeg saamænd ikke. Jeg tænker, at denne vidunderlige Kvinde, der synes at blive yngre og yngre med Aarene, og som er skabt til at herske, uden videre har sagt til sin Mand: Fra nu af ønsker jeg at kalde mig Fyrstinde, hvor og naar det behager mig. Og saa har den lydige Ægtemand kysset hendes Haand og sagt: Som Du befaler min Herskerinde. Der-

efter har hun maaske ikke en Gang givet ham et naadigt Nik, men trukket Haanden til sig og svaret: Aah! Du keder mig med alle dine Komplimenter.

— Er Tonen saadan mellem dem?

— Det véd jeg saamænd ikke. Jeg kender dem jo nu saa lidt, sagde Løjtnanten i en kort Tone. Han, der i Begyndelsen havde fortalt saa flydende, var lidt efter lidt bleven langsom i sine Forklaringer og maatte formelig pumpes. Det var tydeligt, at han kun havde ført den sidste Del af Samtalen, fordi han syntes, at han skyldte Journalisten Oplysningerne som en Art Ækvivalent for Traktementet. Nu sprang han selv pludselig fra Emnet og sagde, idet han for fjerde eller femte Gang tog Visitkortet op af Lommen:

— Det er en af mine Venner, der spørger mig, om jeg ikke vil komme over i Spillesalen.

— Naa, det er altsaa en Spillesal, som er derovre.

— Ja, det har De vel nok forstaaet, sagde „Murmeldyret“ i en næsten haanende Tone. Vil De ikke gaa med derover?

— Nej, Tak! Jeg spiller aldrig.

— Det er dumt af Dem. Jeg har en Metode, der er absolut sikker. Det er min egen Opfindelse, men jeg vil gerne betro den til Dem for gammelt Bekendtskabs Skyld. Det er matematisk bevisligt, at naar man følger den Fremgangsmaade, saa *kan* man ikke tabe.

— Vinder De da altid?

— Ja, det er noget andet. *Jeg* kan ikke saadan

spille efter Metode. Det ligger ikke for mig. Jeg er Spiller af Temperament, af Lidenskab, og jeg kaster mig ud i Chancerne. Men en Mand, der er rolig som De, han vil absolut kunne vinde, naar han følger min Metode.

— Hvor véd De, hvor rolig jeg er, naar jeg først kommer til at spille?

— Nej, det maa jeg indrømme. Spil er næsten enhver Mands Herre, hvis han ikke er klog nok til at flygte for Faren. Jeg har en Aften spillet med en mig ganske ubekendt Mand, til han ikke havde en Hvid hos sig. Jeg kunde være gaaet med en lille Formue, uden at nogen kunde have beskyldt mig for ikke at være en Gentleman. Blot for at faa Lov til at fortsætte, saa laante jeg ham Penge til at sætte imod mig, og det endte med, at jeg ikke blot havde tabt alt, men ogsaa maatte sætte mit Ur i Pant, for det jeg havde nydt. Den Snøbel, jeg havde spillet med, var ikke en Gang saa flot at tilbyde at betale Fortæringen. Men saa havde man jo haft Fornøjelsen af at spille. Skal vi saa ikke gaa derover?

— Nej, Tak, det er vist bedst for os begge, at vi bliver borte derfra.

— Saa laan mig 100 Francs, paa Æresord, til iovermorgen.

— Nej, det vil jeg ikke.

— De har dem maaske ikke? Saa laan mig 50 Francs eller blot en Louis, det er kanske netop i den, at Lykken iaften hænger.

— Lad os ikke tale mere om det.

— Som De vil. Men lad os saa faa betalt, sagde „Murmeldyret“ mut. Jeg er træt og skal tidlig op imorgen.

Dermed drak han det sidste Glas af Flasken, og Helge Foss betalte til „Komoden“, der med et Buk lukkede den tykke Saal op og lod Drikkepengene forsvinde ned i den lille Skuffe. Der var baade Guld- og Sølvpenge i den, og „Murmeldyret“ stirrede ned i den med et formelig grisk Blik.

Da Journalisten og hans Ledsager gik ned ad Vindeltrappen mødte de en elegant Herre i Kjole og med Monokle i Øjet.

— Gaar De med indenfor et Øjeblik? spurgte han Løjtnanten.

Denne gjorde en Bevægelse mod Lommen, der skulde betyde: Blank!

— De skal jo have fem Louis af mig den første for Tilridningen af „Omar“. Vil De have dem med det samme?

Der kom et pludseligt Blink i „Murmeldyret“s Øjne, der atter var begyndt at blive slørede, og med overstrømmende Velvillie i Stemmen trykkede han Journalistens Haand og sagde:

— Undskyld mig! Farvel og Tak for iaften.

XIV. KAPITEL.

Den næste Dag lidt før fem sad Fyrstinde Dolinda Ratefski i sin lille kokette Dagligstue paa Waterloo-Boulevarden.

Hun havde taget Plads i en dyb Lænestol, i hvilken hun laa mageligt tilbagelænet med Benene over Kors.

Lige overfor hende sad en høj, knokkelstærk Mand af en rent ud fænomenal Magerhed. Hans Ansigt havde et gulligt, gustent Udseende, næsten som Pergament og var gennemfuret af et tæt Næt af Rynker. Under en smal, kraftig bøjet Ørnenæse bar han en mægtig, militærisk Knebelsbart, og hans Øjne var blaa, stærke og gennemtrængende. Hans sluttede Mund med de smalle Læber tydede paa, at han ikke var en Mand af mange Ord.

Det var den bekendte Skolerytter Stagemann, der allerede i flere Aar havde været knyttet til Fyrstinde Ratefskis Cirkus, og som for Tiden galdt for Europas fineste Rytter og Dressør. Han havde som ung Offi-

cersaspirant deltaget i den fransk-tyske Krig. Hans Ideal var Generalfeltmarskal Moltke, med hvem han i sine yngre Dage skulde have haft en vis Lighed. Efter Krigen havde han været Staldmester ved en af de mindre tyske Fyrsters Hof, og han var fra den Tid dekoreret med en mægtig Husorden til at bære i Baand om Halsen.

Stagemann, der havde uddannet saavel sine to Sønner som sin Dattèr i Artistfaget, var i Cirkus bekendt for at være en fuldstændig Bøddel af den gamle Skole. Skønt Børnene var voksne, fandt de sig endnu i paa Prøverne at modtage Prygl af hans Haand. Han slog ikke blot af Princip, men ogsaa af Hidsighed. En stærkt udpræget Leversygdom i Forbindelse med en Nyrelidelse havde gjort ham i høj Grad pirrelig og op-

farende, og naar Anfaldene kom over ham, gik alle i Cirkus af Vejen for ham.

Men en dygtig Rytter var han, en Rytter, der beundredes mere af de sagkyndige Artister end af Publikum, som fandt ham for tør. Dog, Stagemann brød sig heller ikke om de uforstaaende Tilskueres Anerkendelse, han drev sin Ridning og Dressur som en Kunst, og han foragtede det letkøbte Bifald. Flid, Præcished og Skole, det var de Fordringer, han først og fremmest stillede til sine Elever, og han straffede strengt enhver Forsyndelse i saa Henseende.

Iøvrigt boede der en Kæmpe i dette tørre, magre Legeme, og han havde en saadan Kraft i Schenklerne, at han formelig kunde trykke Vejret ud selv af den fyrigste Hest og faa den til at blive saa spag, at den lod sig lede i en Sytraad.

Baade Fagmænd og Officerer nærede da den dybeste Respekt for Stagemans Dygtighed paa hans Omraade, og de mødte ofte i Cirkus ikke blot for at beundre ham, men ogsaa for at høre hans Mening og modtage hans Raad.

— Naa, kære Stagemann, De gaar altsaa ind paa at modtage min lille Protegé som Læredreng?

— Javel! Men kun paa en Kontrakt for 3 Aar. I kortere Tid kan han ikke lære noget ordentligt.

— Selvfølgelig! Faderen er velhavende, og De kan selv bestemme Prisen.

— Min Pris er altid ens, enten Faderen er vel-

havende eller ikke, men jeg fordrer fuld Forældremyndighed over Drengen.

— Det er klart. Og saa maa De love mig at tage ham strengt, dygtig strengt. Det er en Vildkat, der er løbet hjemmefra, og som trænger til at køres i stramme Tøjler.

— Jeg behandler ham nøjagtigt, som jeg har behandlet mine egne Børn, og som jeg stadig behandler dem. Jeg er ingen Bøddel, hvad jeg véd, at de ofte kalder mig; men en Artist maa hærdes og lære noget fra Barnsben, eller ogsaa maa han søge andetsteds hen. Mine Elever, de skal *kunne* noget, og man skal aldrig bebrejde mig, at jeg ikke har lært dem Faget. Arbejde, Nøjsomhed og Haardførhed, det er for mig de vigtigste Egenskaber.

— Det er fuldstændig min Mening, sagde Dolinda Ratefski og nikkede. Det var ogsaa min Faders Princip, og derfor betror jeg Dem gerne Drengen, idet jeg gentager: Tag haardt paa ham fra Begyndelsen og taal ingen Ømskindethed.

Stagemann nikkede uden at svare. Han fandt disse Opfordringer til Strenghed ganske overflødige. Han havde aldrig ladet sig noget byde af den Slags Knægte.

I det samme ringede det, og Helge Foss blev lukket ind i Dagligstuen, hvor han blev præsenteret for Hr. Stagemann.

Efter Middagen, under hvilken man ikke talte om Forretninger, skrev Helge Foss Kontrakten under paa

Holger Werners Vegne — dog med Forbehold af hans Sanktion.

Derefter forlod Stagemann Selskabet for at begive sig til Cirkus.

Dolinda Ratefski og Helge Foss blev endnu siddende lidt sammen og passiarede ved Kaffen.

Inden Journalisten gik, sagde Fyrstinden:

— Troer De, at min kære Familie har nogen som helst Anelse om, hvorledes mit Forhold er nu?

— Nej, det har den absolut ikke.

— Godt! Saa lad det vedblive at være saadan. Jeg tror ikke, at det er heldigt, at Holger Werner véd, at hans Søn er i min Cirkus. Det er tilstrækkeligt at sige ham, at Hugo er hos Hr. Stagemann, og at Hr. Stagemann er den bedste og dygtigste Lærer, som findes indenfor vort Fag.

— Det mener jeg ogsaa. Men Hr. Stagemann tager vel ikke for haardt paa Drengen. Jeg har hørt, at han er temmelig strix.

— Det maa til, hvis han skal lære noget. Iøvrigt har jeg netop sagt til Hr. Stagemann, at han i den første Tid maa være lidt overbærende mod Hugo og tage ham saa mildt som muligt.

Selv om min kære Familie har kaldt mig Gøgler, saa forstaar De, at jeg aldrig vil finde mig i at se min Søsters Søn mishandlet, tilføjede Dolinda Ratefski med et Smil.

— Selvfølgelig! sagde Helge Foss og tog Afsked, glad over at have udrettet sit Ærinde tilfredsstillende.

Han telegraferede derefter straks til Holger Werner og sendte ham samtidigt et anbefalet Brev med Kontrakten til Underskrift. Saa fortsatte han sin Rejse, efter først at have sagt Farvel til „Murmeldyret“, der fuldstændig afblanket var gaaet i Hi i en af Cirkusstaldens tomme Baase.

XV. KAPITEL.

Paa „Frydenlund“ havde Stemningen været temmelig trykket siden den Dag, da Hugo var kommen hjem.

Hverken Holger Werner eller hans Hustru havde gjort Sønnen nogen Art af Bebrejdelser. Det var jo unyttigt, nu da Bestemmelsen om hans Fremtid var taget. Men Hugos unge, frejdige Gemyt led forfærdelig under denne Tavshed. Han havde foretrukket, at det var gaaet ordentlig løs med et forsvarligt Uvejr, der havde kunnet rense den lumre Luft.

Nu gik han stille og ensom omkring. Han mærkede, at Folkene paa Gaarden saa paa ham med underlige skjulte Blikke, og at Samtalen gik istaa, saasnart han viste sig.

Næsten villieløs strejfede han om i Skoven og nede ved Stranden, indtil Tiden for Maaltiderne kom. Saa gik han op paa Gaarden. Fra det Øjeblik, man havde sat sig ved Bordet, veksledes der ikke et Ord, før den Dag, da Examen blev afsluttet inde i Byen.

Faderen sagde da til Moderen:

— Prokurator Heins lille Knud har faaet Udmærkelse. Jeg talte med ham inde i Byen, lige da han kom fra Skolen. Ja, Hein kan sagtens. Han har Glæde af sine Børn.

Hugo puttede Ansigtet helt ned i Tallerkenen for at skjule, at der faldt en Taare fra hans Øjne. Han forstod kun altfor vel den indirekte Anklage imod ham.

Faderen lod, som om han ikke mærkede Drengens Bevægelse. Moderen fulgte ham med et kærligt Blik.

Saasnart Hugo havde spist, stormede han ned i Haven. Han skar en tynd Pilekæp, og med den begyndte han at meje Græsstraaene af Grøftekanten, saa det susede efter. Han syntes, at det lindede lidt.

Saa lagde han sig paa Gærdet og drømte, medens han stirrede over mod Byen, der tegnede sig saa venligt i den nedgaaende Sol, og hvorfra man kunde høre Kirkeklokkernes Ringen gennem den stille Luft.

Hugo laa og tænkte paa, om det nu ogsaa var rigtig alvorligt ment, om det hele ikke havde været en Komedie for atter at faa ham til at komme hjem. Kunde han nu ogsaa stole paa denne Journalist, der var hans Faders Ven. Man hørte saa meget om den Slags Folks Upaalidelighed. Men alligevel havde Manden gjort et ganske godt Indtryk, og han mente ham det vistnok i hvert Fald vel.

Solen var nu gaaet helt ned under Horisonten. Duggen begyndte at falde stærkt, saa at Græsset var saa vaadt som efter Regn.

Da hørte Hugo pludselig sit Navn gentaget højt flere Gange. Han sprang op og skyndte sig afsted.

Paa Hovedtrappen stod hans Moder. Hun strøg ham over Haaret og kyssede ham, idet hun sagde:

— Hugo! Din Fader vil tale med Dig.

Inde paa Kontoret sad Faderen. Han saa alvorlig ud, men hans Stemme var mildere, end den havde været i den sidste Tid.

— Sæt Dig ned, Hugo! sagde han.

Hugo satte sig forsigtigt paa Kanten af Stolen, der stod ved Siden af Skrivebordet.

— Jeg har lovet Dig, at Du maa følge Din Lyst, og det Løfte, jeg har givet Dig, vil jeg ogsaa holde. Jeg har nu faaet Brev fra Hr. Foss. Han har været saa venlig at skaffe Dig en af de bedste og dygtigste Læremestre, der findes i Europa, og hos ham skal Du være i tre Aar.

— Hvor er det? vovede Hugo ængstelig at spørge.

— Foreløbig skal Du til Bryssel, men derpaa gaar Du antagelig med Din Læremester til Europas andre Hovedstæder, thi det er en stor, fin Cirkus, i hvilken han arbejder.

Hugo kunde ikke mere beherske sine Følelser. Han sprang op fra Stolen og slog sine Arme om Faderens Hals:

— Tak, tak, kære Fader, og tilgiv mig, hvis jeg har gjort Dig Sorg.

Holger Werner fjernede lempeligt Sønnens Arm og sagde alvorligt, men med venlig Stemme:

— Ja, det er godt, min Dreng. Naar Børn faar deres Villie, saa er de altid tilfredse. Jeg vil haabe for Dig, at Du ikke i Tiden maa komme til at fortryde den Beslutning, Du har taget. Glem i hvert Fald aldrig Dit Hjem, og husk, at hvad der saa end sker, saa maa Du helst betro Dig til mig. Skulde Du komme paa andre Tanker, saa er Døren altid aaben for Dig her. Gaa nu ind til Din Moder.

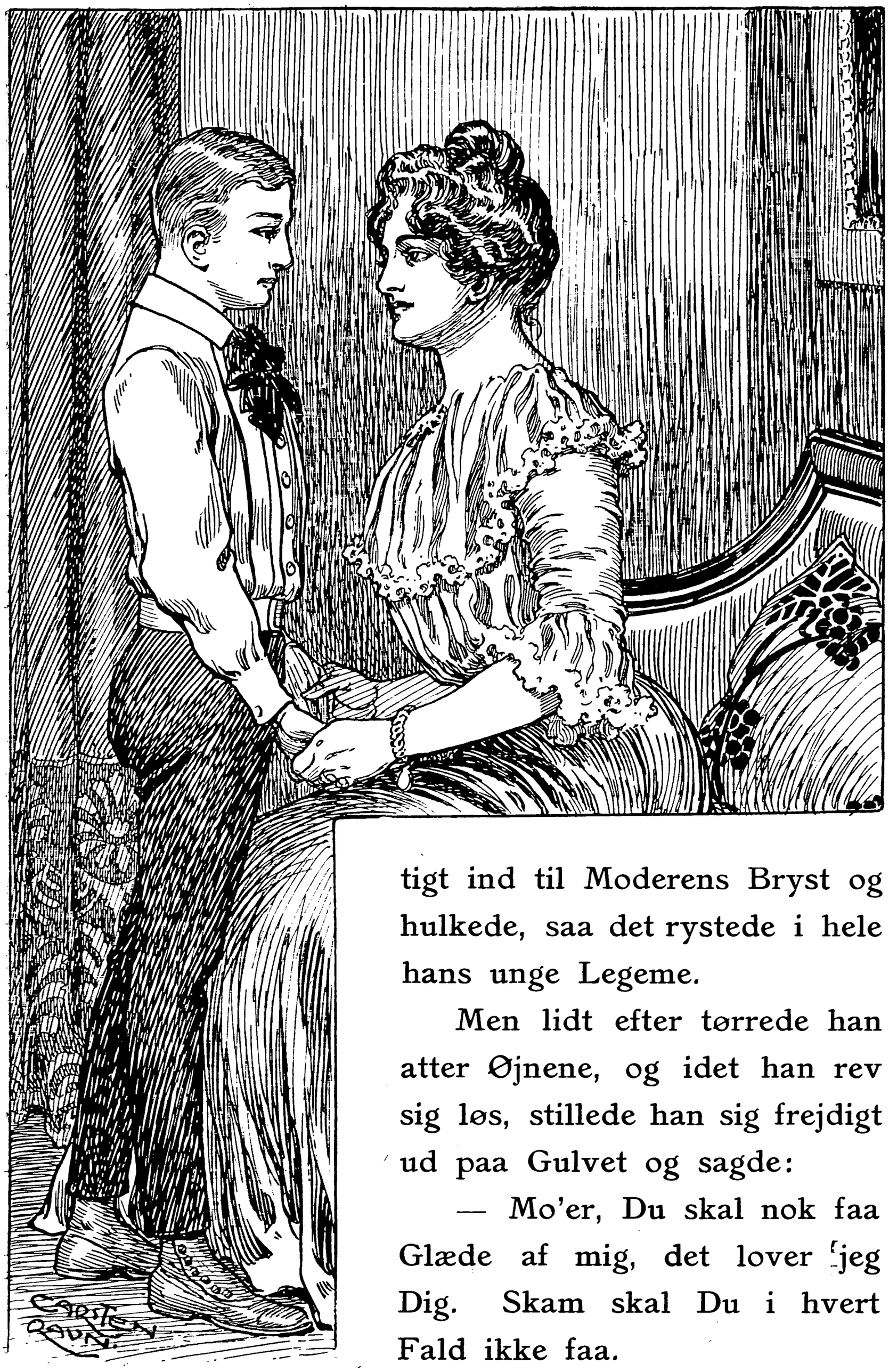
Hugo var lige ved at komme til at græde. Han vilde kysse sin Fader, men han syntes det var flovt, og han gik tavs ind i Dagligstuen.

Hans Moder stod med udbredte Arme. Hun trykkede ham fast ind til sig og satte sig derefter paa en Stol, medens hun vedblev at holde hans Hænder.

Hun talte sit sædvanlige ejendommelige Sprog, men Hugo mærkede det ikke. For ham var det Hjertets Sprog, der ikke spørger om Ordenes Grammatik. Han hørte dem saadan:

— Min egen, kære Dreng! Du vil komme mellem mellem mange Slags Folk, og Du vil blive udsat for mange Fristelser. Der vil maaske ogsaa komme haarde Dage. Men tab aldrig Modet og bevar Dit Hjerte rent. Stræb som en ærlig Mand efter Dit Maal, saa er den Stilling, Du gaar ind til, ligesaa hæderlig som enhver anden, det tør jeg forsikre Dig. Bevar Din Sundhed, saa bevarer Du ogsaa Din Sjæl. Og gid saa Gud maa være med Dig og holde sin Haand over Dig. Saa kan alt maaske endnu vende sig til det bedste.

Det var for meget for Hugo. Han kastede sig hæf-

tigt ind til Moderens Bryst og hulkede, saa det rystede i hele hans unge Legeme.

Men lidt efter tørrede han atter Øjnene, og idet han rev sig løs, stillede han sig frejdigt ud paa Gulvet og sagde:

— Mo'er, Du skal nok faa Glæde af mig, det lover jeg Dig. Skam skal Du i hvert Fald ikke faa.

Alt blev saa gjort parat til Afrejsen. Hugo blev ekviperet fra Inderst til Yderst, og det var saa heldigt, at man kunde skaffe ham Rejseledsagelse til Hamborg, hvorfra han kunde køre direkte til Bryssel.

Holger Werner havde et Øjeblik tænkt paa selv at ledsage Sønnen, men saa havde han atter bestemt sig om. Skulde Drengen ud, saa var det ligesaa godt, at han strax fra første Færd lærte at staa paa egne Ben og at klare sig selv.

For Hugo kneb det lidt med at holde Stand i Afskedens Øjeblik. Det var næsten det værste af det Hele. Men da det sidste Kys var givet, da Dampfløjten peb til Afgang, da Toget langsomt satte sig i Bevægelse, og da det sidste viftende Lommetørklæde forsvandt, følte han sit unge Sind lettet.

Han trak Vinduet op og satte sig tavs med store, skinnende Øjne tilrette i det lune Kupéhjørne.

Og medens Hjulene hamrede og hamrede deres ensformige Melodi under ham, jublede det i hans unge Hjerte.

Fremtiden laa aaben for ham! Nu skulde han bort fra Tvang og Baand, fra Skole og Hjem, ud til det frie, ubundne, glade Artistliv!

ANDEN DEL

I. KAPITEL.

Det var en Søndag, da Hugo kom til Bryssel. Han havde faaet Hr. Stagemanns Adresse skrevet op paa en lille Lap Papir, som han gav til en Droskekusk, og afsted gik det gennem Belgiens Hovedstad.

For Hugo, der allerede var bleven fyldt med Rejseindtryk, var det en formelig Fest at køre i den aabne Droske gennem de stærkt befærdede Gader. Alt havde Nyhedens Interesse for ham: Det pragtfulde Justitspalads, der som en mægtig Borg behersker hele Byen, „Brødhuset“, hvor Greverne Egmont og Hoorn tilbragte Natten før Henrettelsen, og det lille uartige Springvand Maneken Pis, ved hvis komiske Figur alle alvorlige Uroligheder er begyndt i Bryssel.

Endelig standsede Vognen langt ude i Forstaden ved et stort kaserneagtigt Hus. Paa fjerde Sal fandt Hugo Navnet Stagemann paa Dørpladen, og med en

Blanding af Nysgerrighed og Beklemthed ringede han paa Døren.

En Dame midt i Fyrrerne lukkede op. Hun var lille, med et noget forkuet Udseende og en Pande, der var trukket op, som om hun til Stadighed led af Hovedpine. Naar hun talte, havde hun dog et elskværdigt Smil, men der var over det en underlig blaalig Glans som hos alle Folk, der gaar med forlorne Tænder.

— Naa, det er maaske den nye Læredreng, sagde hun paa Tysk, da hun saa Hugo og Droskekusken, der havde taget hans store Kuffert paa Nakken.

— Javel, sagde Hugo og bukkede.

— Naa, Du forstaar Tysk.

— Ja, sagde Hugo, ligesaa godt som Dansk. Min Moder er tysk født.

— Det var da rart. Saa er vi fri for at have den Ulejlighed. Kom nu indenfor og faa noget Mad, vi er lige gaaet til Bords.

Hugo traadte ind i Spisestuen. Den var ikke videre rummelig og temmelig mørk og uhyggelig uden nogen som helst Prydelse. Men der var rent og propert overalt.

Hr. Stagemann og Frue havde Plads hver for sin Ende af Bordet. Til højre for Faderen sad de to Sønner, til højre for Moderen den unge Datter. Mellem hende og Hr. Stagemann blev der sat en Kuvert til Hugo, og Hr. Stagemann, der ikke havde rejst sig for at sige Goddag, pegede paa Stolen og sagde med kort, tør Stemme:

— Det er fremtidig din Plads, saa længe Du er her hos os. Naar Du har spist, ruller Du din Serviet sammen og binder dette røde Bændel om den. Derefter lægger Du den hen paa den anden Hylde i den Trekant der paa Væggen. Har Du forstaaet det.

— Javel.

— Har Du ellers haft det godt paa Rejsen?

— Jo Tak! Jeg tog hjemmefra i Fredags Morges, og det var udmærket Vejr. Da vi saa kom til Hamborg, begyndte det at regne. Det gjorde nu for Resten ikke noget, for . . .

— Ja Tak, jeg bryder mig ikke om Rejsebeskrivelser, sagde Hr. Stagemann, og jeg vil i det hele taget lægge Dig paa Sinde ikke at bruge overflødige Ord, saa længe Du er i mit Hus, men kun at svare paa Spørgsmaal, der rettes til Dig, og altid at udtrykke Dig saa kort som muligt.

Suppen var imidlertid kommen paa Bordet. Den var kraftig, men meget fersk, hvorfor Hugo med sin Kniv tog lidt Salt og kom i den.

Hr. Stagemann rynkede Brynene, saa at hans furede Ansigt fik endnu større Lighed med et runkent Æble, end det havde i Forvejen, og sagde kort:

— Spis Maden, som den er!

Derefter vexledes der ikke flere Ord ved Bordet ud over korte Befalinger.

Medens Hugo spiste, kastede han af og til Blikket rundt om Bordet for at se paa sine fremtidige Kammerater. De to Drenge lignede hinanden som to Draaber

Vand. De var begge høje og magre med et temmelig udtryksløst Ansigt og tætklippet, rødligt Haar, der var strøget op med Vand. Deres Hænder var store, haarde og arbejdsgrove. De hviskede af og til over til Moderen eller indbyrdes, men talte aldrig direkte til Faderen. Deres Navne var Wilhelm og Heinrich, efter Kejseren og hans Broder. Naar Faderen henvendte Ordet til dem, blev de ildrøde i Hovedet og rettede sig stramt i Sædet, medens de svarede, eller hurtigt rejste sig for at udføre den givne Ordre til at ringe, aabne Døren for Moderen eller hente mere Vand i Karaffen.

Da Heinrich skulde tage Sauce, spildte han lidt paa Dugen, hvorefter Faderen i en streng Tone sagde:

— Kryds!

Derefter vexlede de to Brødre hemmeligt Blik, og noget, der lignede et Smil, spillede paa Wilhelms Læber.

Datteren var en mere fin og ejendommelig Type end Brødrene. Hendes Navn var Adèle. Hun havde en smuk, *lady-like* Profil og blaa Øjne, der imidlertid laa meget dybt. Det mægtige Haar var flettet og derefter lagt op i Kranse ovenpaa hverandre, saa at de dannede en Knude. Den var saa svær, at det saa ud, som om det lille Hoved skulde faa Overbalance. Dette Haar var det ejendommeligste ved den unge Pige, men det voxede saa voldsomt, at det næsten syntes, som om dets Rødder havde trukket hele Kraften fra det blege Ansigt og under sin vilde Vext var ved at suge Øjnene med sig ind i Hovedet. Hugo kunde imidlertid

forstaa, at Adèle vistnok saa pragtfuld ud til Hest, naar dette Haar var slaaet ud, thi det maatte kunne omslutte hele hendes lille Skikkelse som et Slør fra Isse til Fod.

Efter at Kødet, der var temmelig tørt, var sat til Livs, rejste Husfaderen sig og sagde:

— Velbekomme!

Hvorefter der i Kor fra hele Bordet lød:

— Tak for Mad!

Derefter kyssede Børnene Moderen, skød Stolene ind under Bordet og lagde deres sammenrullede Servietter i bestemt Orden ind i en Trekanthylde, der hang paa Væggen.

Saa sagde Hr. Stagemann:

— Hugo, kom ind til mig. Saa skal jeg gøre Dig bekendt med Husordenen, efter hvilken Du har at rette Dig.

II. KAPITEL.

Hugo, der allerede følte en absolut Respekt for den strenge, kolde Hr. Stagemann, traadte med en vis Ængstelse ind i hans Værelse, paa hvis Dør Familiens Medlemmer altid bankede med lyttende Ærbødighed, og som de aldrig vovede at aabne, før der blev svaret: Kom ind!

Rummet var præget af den samme spartanske Tarvelighed som Spisestuen. Den fuldstændige Mangel paa Askebægere, Piber eller andre Rygerekvisiter fortalte tydeligt nok om, at Hr. Stagemann heller ikke tillod sig den Extravagance at nyde Tobak. Over en haard Sofa hang paa Langvæggen et engelsk Litografi af to Hestehoveder. Ved Siden af Sofaen stod en bred Kommode, og paa den laa mindst en halv Snes nystrøgede Manchetskjorter, overdækkede med et tyndt, hvidt Klæde. Hr. Stagemann var nemlig berømt for sine hvide Skjortebryst, og naar han optraadte to Gange paa én Aften, brugte han ogsaa to Manchetskjorter.

Over Kommoden var et Stativ, i hvilket der var anbragt tre ganske ens Ridepiske. De to syntes dog at være endel brugte, medens den tredie var flunkende ny med lys, grøn Silkesnært. I Hugget ind under Vindueskarmen stod en Række Ridestøvler som et helt Regiment.

Hr. Stagemann tog Plads i Sofaen, medens han lod Hugo blive staaende paa Gulvet uden at byde ham at sætte sig paa en af Værelsets haarde Stole.

Derefter begyndte han uden Indledning at henvende Ordet til Hugo, idet han talte langsomt og monotont, som om han læste op af en Bog. Enkelte Sætninger gentog han to Gange for ligesom rigtig at prente dem ind i sin nye Lærlings Hukommelse. Denne Tale var den eneste, som Hr. Stagemann kunde, men den havde han ogsaa udarbejdet med stor Grundighed og Eftertanke, og han havde holdt den ordret enslydende, hver Gang en ung Mand var bleven betroet til hans Varetægt.

Talen lød saaledes:

— Her i Huset staar vi op Klokken syv om Sommeren, Klokken otte om Vinteren.

I Løbet af en halv Time skal Du have taget dit kolde Styrtebad, børstet dit Tøj og dine Støvler, redt din Seng og iøvrigt gjort dit Værelse i Stand.

Derefter møder Du paa Klokkeslet i Spisestuen, hvor Du faar Havregrød og Mælk.

Vi gaar derefter samlede til Cirkus. Om Sommeren tager vi først en lille Morgentur. Om Vinteren

gaar vi direkte derhen. Fra 9 til 11 holder vi Prøve i Manegen. Fra 11 til 1 faar Du forskellig Beskæftigelse. Først i Stalden, indtil Du har lært at strigle, fodre og vande en Hest ordentligt, thi at forstaa det, er noget af det vigtigste for en Rytter. Senere skal Du komme paa Sadelmagerværkstedet for at faa Undervisning i at pudse og blanke Lædertøjet og i selv at kunne lave dit Seletøj og reparere det. Det er af den største Betydning for en Rytter, at han i en snever Vending selv kan gøre alt, om det er nødvendigt.

Klokken 1 gaar vi hjem, og Du kan saa faa Lov til at lege en halv Times Tid med de andre eller tage Dig for, hvad Du ellers vil, men præcis Klokken 2 skal Du være ved Middagsbordet renvasket og uden en Plet paa Tøjet.

Fra 3 til 4 sover hele Huset. En god Middagssøvn er den bedste Tærepenge for en solid Aftenpræstation, og Du *skal* sove, men det lærer Du nu hurtigt.

Fra 4 til 5 lærer I Teori, og bagefter bliver I examinerede. Det er bedst, Du begynder allerede idag. Du kan læse Indledningen til dette Værk. Det er *Steinbrechts* berømte Arbejde: „*Das Gymnasium des Pferdes*“, som fyldte hele hans Liv, og som først naaede at komme ud efter hans Død ved hans fornemste Elev *Plinzner*.

I Tiden, der bliver tilovers til 6, faar Du af og til lidt Spilleundervisning af min Hustru. Det er ikke noget, der interesserer mig, og jeg forstaar mig ikke paa det. Men jeg vil alligevel raade Dig til, at Du

ikke giver hende nogen Grund til Klage. Jeg har bestemt mig til at indføre denne Undervisning, fordi det ofte har ærgret mig, at jeg har været helt og holdent i Kløerne paa disse Spillekanter, naar jeg skulde vælge Musik til mine Numre. Det skal ikke ske for mine Elever.

Klokken 7 præcis skal vi være i Cirkus, og der bliver vi, indtil vi gaar samlede hjem.

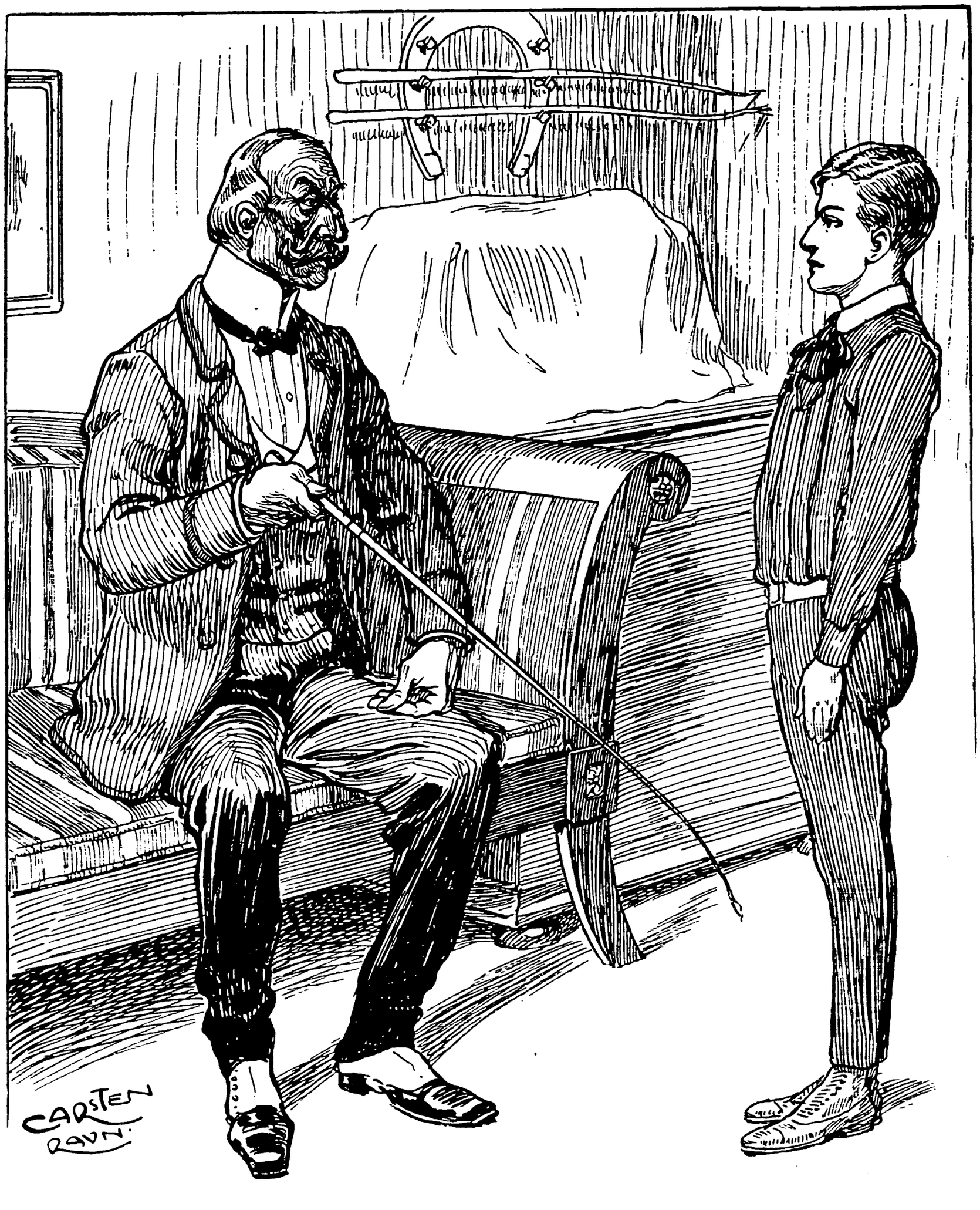
Om Lørdagen er der ingen Undervisning i Tiden fra 4 til 5, der bruges til „Straffetime“. Enhver af Jer har en Bog, i hvilken der indføres Streger, Kryds og Notabener. Hver af dem har sin bestemte Taxt, der udbetales prompte med en af dem derhenne i Stativet. Hver af Jer har sin, thi her i Huset har ingen noget fælles med en anden. Den nye er din. Hr. Stagemann tog en lang, tynd Ridepisk ud af Stativet og lod den ligesom prøvende og advarende suse et Par Gange gennem Luften. Saa tilføjede han:

— Jeg vil haabe for Dig, Hugo, at den ikke skal blive slidt op for hurtigt.

Hvis Du møder med en blank Karakterbog, faar Du Lov til at ride en Tur med om Søndagen og spise til Frokost i Skoven eller ude ved Waterloo.

Du faar tre Mark om Ugen i Lommepenge. Det er meget, uhyre meget, men jeg vil have, at mine Læredrenge skal forstaa at omgaas Penge. Du kan købe for Pengene, hvad Du vil: Handsker, Slips, Bøger og Kager, men aldrig Spiritus og aldrig Tobak. Endvidere skal Du aflægge nøjagtigt Regnskab for, hvad Du har

brugt Pengene til, og føre Bog derover. Falske Opgivelser i den regnes for Dødssynd og straffes særskilt

og særlig haardt, bl. andet med Inddragelse af Uge-pengene paa kortere eller længere Tid.

I Cirkus er der intet bestemt Reglement. Der er I altid under min Opsigt, og enhver Forseelse eller Forsømmelse straffes paa Stedet. Det virker hæmmende paa Arbejdet, naar I skal gaa og vente paa Eders Straf.

Iøvrigt vil jeg sige Dig, at skulde Du en eller anden Gang synes, at jeg er for haard ved Dig, saa husk altid paa, at jeg behandler Dig saadan, fordi jeg ikke vil have, at Du skal være til Skam for Standen og til Plage for Dig selv, naar Du bliver selvstændig. Det skal aldrig siges, at en af Stagemanns Elever blev opdraget til at være en Døgenigt og Vindbeutel. Engang kommer Tiden, da Du vil takke mig.

Har Du forstaaet det?

— Javel! svarede Hugo med en overvældet og bestyrtet Mine. Og det var det frie, glade, ubundne Artistliv, han havde drømt om. Det var jo værre end i et Tugthus.

— Godt! Gaa saa ind og sov.

Ti Minuter senere hørte man kun en dyb Snorken fra alle Værelser i det Stagemannske Hjem.

Selv Hugo, der var træt af Rejsen, var falden i Søvn paa sit haarde Leje, men han kastede sig frem og tilbage, som om han havde onde Drømme.

III. KAPITEL.

Paa Slaget sex skingrede en Fløjte gennem den Stagemannske Lejlighed.

Wilhelm og Heinrich foer op og rejste sig hurtigt. De havde ligget paa en Madras paa Gulvet. Sengeklæderne var rullede op som en Art Køje mod Væggen og maatte kun benyttes om Natten.

De to Brødre skyndte sig at ruske i Hugo og sagde:

— Pas paa, at Du er oppe, til Fa'er kommer ind, ellers faar Du en Streg.

Hugo gned Øjnene og saa sig forvirret om, medens han søvndrukken sagde:

— Hvad er en Streg?

— Den gælder to, svarede Heinrich, medens han med en talende Bevægelse strøg sig over Ryggen.

Hugo var imidlertid kommet paa Benene og saa sig om i Værelset. Det var uden nogensomhelst Prydelse og havde kun et Fag, der vendte ind til Gaarden.

Hele Udstyret bestod af tre Madrasser med tilhørende grove Lagener og graa Uldtæpper. Ved Siden af hvert Sengested stod en Servante med Vaskevand og et lille firkantet Spejl i sort Ramme. Desuden var der langs Væggen indrettet tre smaa Garderober paa Knager bag et grønt Gardin, og paa den Plads, hvor der tidligere havde været en Kakkelovn, stod et aabent Styrtebads-apparat. Møblementet fuldstændiggjordes iøvrigt af en Kommode med tre Skuffer.

Man hørte Hr. Stagemanns Trin nede i Gangen.

Han aabnede Døren til Værelset, og idet han gav Hugo en Nøgle, sagde han:

— Gaa nu ud og tag din Kuffert, og lad Wilhelm og Heinrich hjælpe Dig med at pakke dine Sager ud. Nøglen her er til den nederste Kommodeskuffe, den er din.

Alle tre Drenge tog hurtigt fat, og fra Wilhelm og Heinrich lød der af og til Udbrud af Beundring over de Ting, der blev pakkede ud, og som Hugo stolt anbragte paa Kommoden og i Vindueskarmen for at pynte lidt.

Da han begyndte at slaa et Søm i Væggen for at hænge et lille Skilderi op, aabnedes Døren, og Hr. Stagemanns sure Ansigt viste sig.

— Maa vi være fri for den Slags Ting, sagde han, medens Sønnerne ildrøde i Hovedet stirrede paa ham og blev staaende befippede, som om de havde begaaet en Forbrydelse.

Da hans Blik faldt paa alle de udpakkede Smaating, sagde han:

— Tag al det Kram væk og put det i din Kuffert. Det er ikke noget Dameboudoir. Hvem er det, der sidder i den Ramme dér?

— Det er mine Forældre, sagde Hugo, hvis Øjne var begyndt at blive fugtige.

— Godt, det Billede kan faa Lov at blive staaende. Børn skal vise deres Forældre Kærlighed og Respekt, men alt det andet Stads skal bort, og skynd Jer saa at komme i Tøjet.

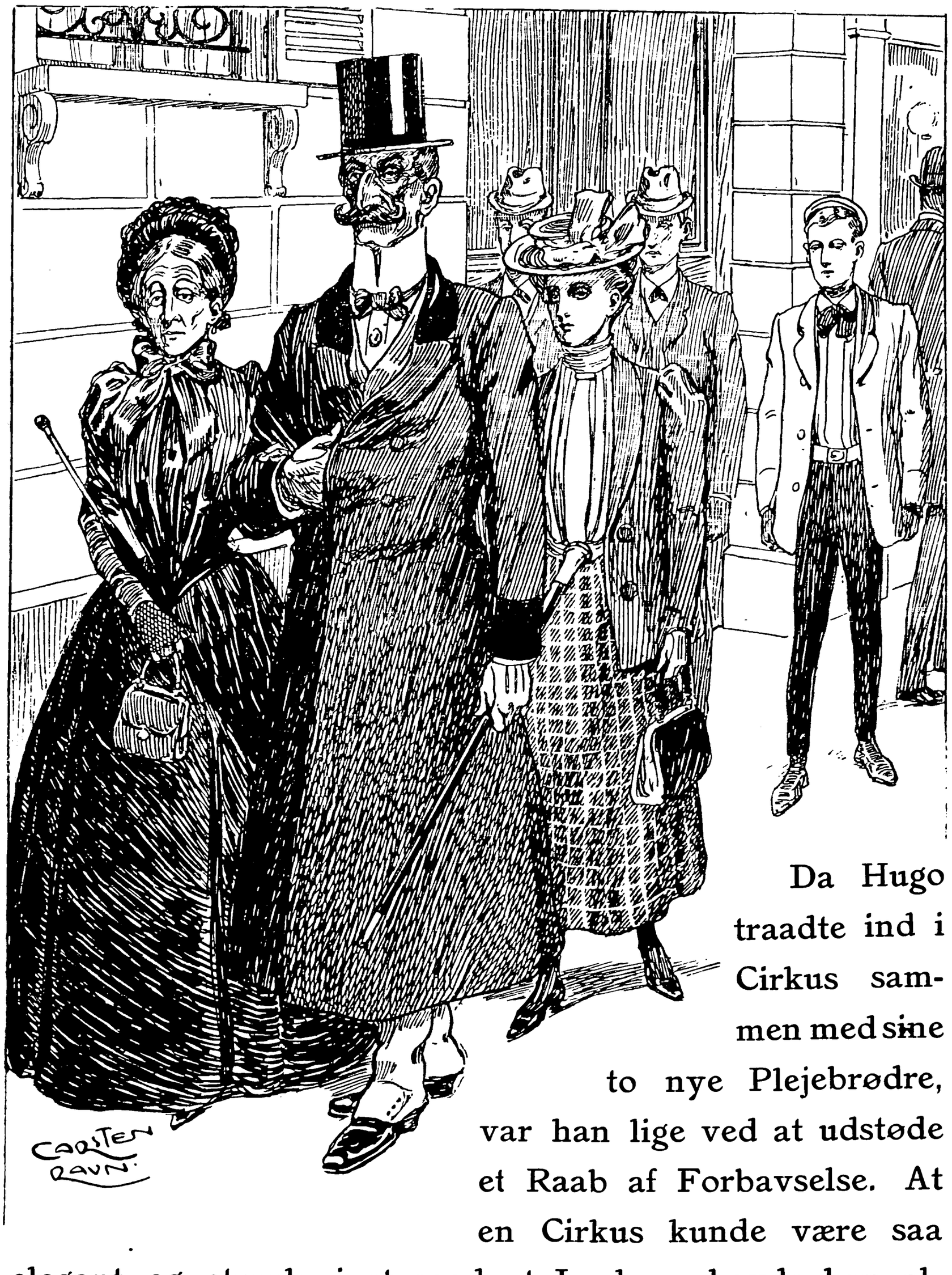
Et Kvarter senere begav hele Familien Stagemann sig i Optog til Cirkus. Faderen og Moderen i Spidsen med hinanden under Armen. Hr. Stagemann gik altid i en gammeldags Figurfrakke med lange Skøder, der næsten hang ham helt ned paa Hælene. Han bar høj Hat med lige Skygge og havde en stor sølvknappet Stok i Haanden.

Fru Stagemann var klædt i en sort Silkekjole, der posede ved Hofterne, næsten som en Art Krinoline, og hun bar en gammeldags Kyse med brede, flagrende Baand.

Tæt bagefter Forældrene gik Adèle. Hun havde kun halvlang Kjole paa, og Hugo lagde Mærke til, at hun havde nydelige Fødder og gik meget elegant paa dem.

En fem, sex ærbødige Skridt fra Familien gik de tre Læredrenge: Wilhelm, Heinrich og Hugo, der nu

ogsaa i Fremtiden vilde komme til at bære Navnet Stagemann, saa længe han var Medlem af Artistfamilien.

Da Hugo traadte ind i Cirkus sammen med sine to nye Plejebrødre, var han lige ved at udstøde et Raab af Forbavselse. At en Cirkus kunde være saa elegant og straale i et saadant Lyshav, havde han aldrig tænkt sig. Hele hans brændende Lyst til Artistlivet og Manegen vaagnede paany med ét Slag.

Blodet brændte paa hans Kinder, medens han med Øjnene slugte de forskellige mandlige og kvindelige Artister, der i deres fine, spraglede Kostumer var begyndt at indfinde sig paa Saddelpladsen.

Særlig var der en Dame, der tiltrak sig hans Opmærksomhed. Det var en pragtfuld Skikkelse i en stram, lysegraa Ridekjole, hvis blanke Stof næsten lignede Sølv. Med den lille kokette, høje Hat paa det kulsorte Haar, og med den sølvknappede Ridepisk boret let under Armen, gik hun myndigt og selvbevidst omkring, medens alle ærbødigt hilste paa hende. Hugo havde en Gang set et Billede af Kejserinde Eugenie som ung, medens hun sammen med Napoleon III. deltog i Jagterne ved Compiègne. Denne Kvinde mindede ham slaaende om dette Maleri.

Damen i Ridedragten var nu standset foran Hr. Stagemann.

— Godaften Hr. Stagemann!

— Godaften Fru Fyrstinde!

Fyrstinde! Hugo havde nu spærret Munden paa vid Gab og slugte hende med Øjnene.

— Naa, det er den nye Læredreng, sagde Fyrstinden og pegede med Ridepisken paa Hugo.

— Javel!

— Kom lidt herhen, min lille Ven! sagde Fyrstinden.

Alt Blodet steg Hugo til Hovedet, medens han

traadte frem og og rev Hatten af med en ærbødig Hilsen.

Fyrstinden saa længe, meget længe paa Hugo, der tilsidst var ved at synke i Jorden af Flovhed, men som dog vedblev at holde sine blaa Øjne frejdigt rettede paa hende.

Tilsidst kneb Fyrstinden Hugo i Øreflippen, idet hun gav ham et let Slag paa Kinden med sin behandskede Haand, der lugtede stærkt af Parfume. Saa sagde hun:

— Han ser ikke saa gal ud. Glem ikke, hvad jeg sagde til Dem, Stagemann, og lad ham saa faa Lov til iaften at gaa op og se paa Forestillingen.

Et Kvarter senere sad Hugo med opspilede Øjne oppe paa Tribunens Bænk. Hans Kinder brændte, og hans Blik glødede, medens han stirrede paa Numrenes vexlende Billeder.

Artistlivet var alligevel herligt, og han vilde aldrig opgive det, om han saa skulde lide aldrig saa meget, inden han fik Lov til at optræde dernede i Manegen, der fremtidig skulde rumme hele hans Liv i sin lille Cirkel.

IV. KAPITEL.

Hugo havde været et Aar hos gamle Stagemann. Han havde haft mange bitre Timer, og ofte havde han i den første Tid tænkt paa at rende fra det hele for atter at drage hjem.

Men han havde alligevel betvunget sig. Det var dog altfor flovt at komme tilbage igen som den forlorne Søn, efter at han én Gang var løbet hjemmefra. Saa ofte Lysterne til at kaste Tvangen af sig kom over ham, fandt han da paa at trøste sig selv ved i et langt Brev hjem at fortælle om, hvor udmærket han havde det, og hvor glad han var ved at være bleven Artist. Naar han var færdig med et saadant Brev, havde han altid en befriet og lettet Følelse, thi han vidste, at det vilde glæde hans Moder.

Og efterhaanden som Tiden gik, følte han sig virkelig godt tilpas i Forholdene. Grunden hertil var ikke blot det strenge, sunde Liv, der holdt alle hans Livsfunktioner i fortræffelig Kondition, og altid lod ham føle sig rask og frejdig tilmode. Men Grunden

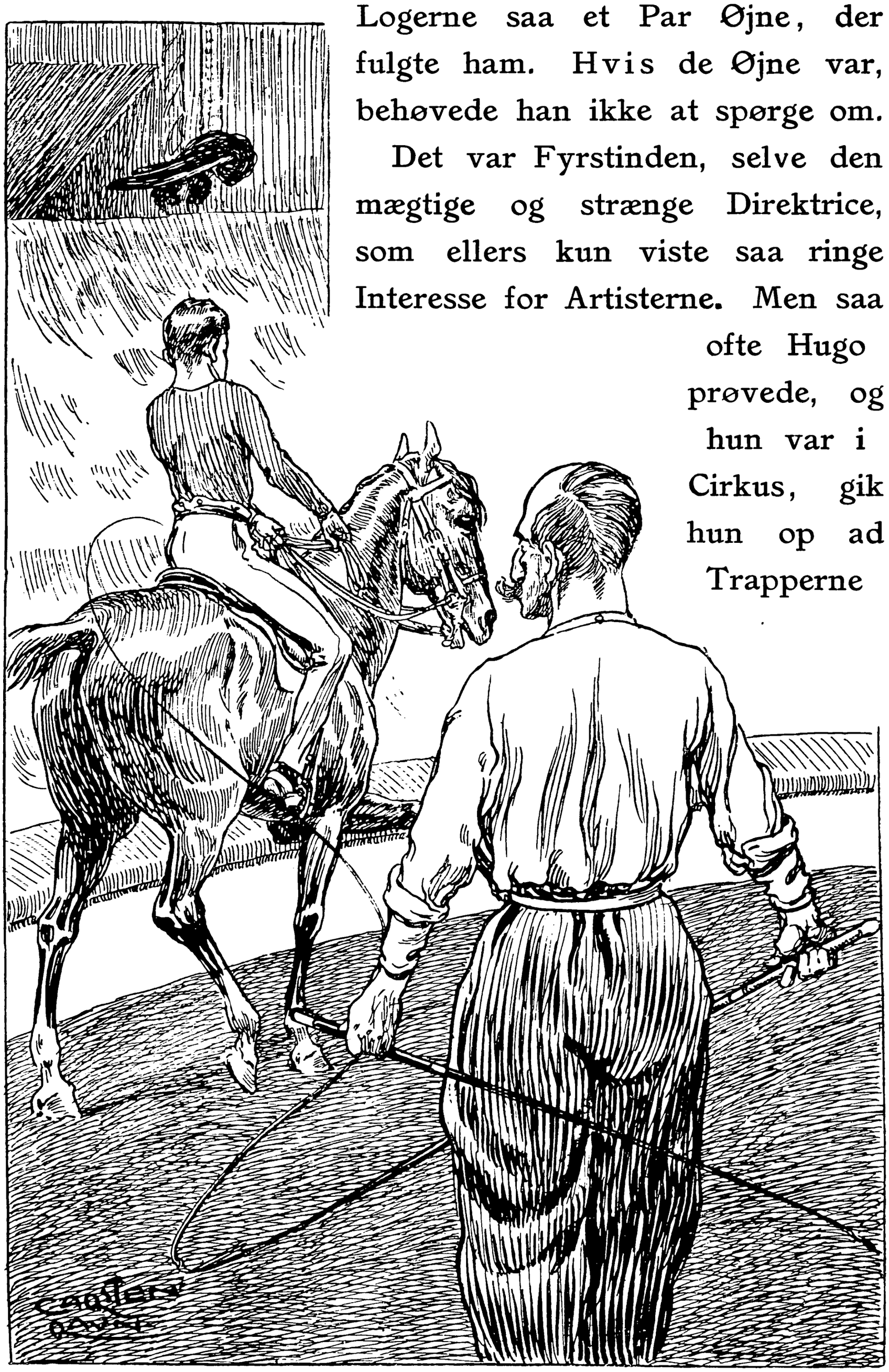
var nok saa meget den, at han mærkede, hvorledes han gik frem for hver Dag og stadig lærte noget nyt, saa at han allerede nu kunde begynde at regne sig for en dygtig Artist, som vilde faa en god Gage, naar han om et Par Aar havde udlært hos Hr. Stagemann.

I Vintermaanederne, medens „Den flyvende Cirkus“ laa ledig, havde Hugo været i Berlin i Cirkus Busch sammen med sin Læremester, og her havde ikke blot hans Fader, men ogsaa Helge Foss besøgt ham i et Par Dage. Hugo havde allerede mærket, at hans Fader havde lagt en vis Beundring til Skue for de gode Fremskridt, Sønnen havde gjort, og for den Energi, med hvilken han gik til sit Arbejde. De Dage havde da været ham en stor Opmuntring, og paa Mindet om dem levede han endnu stadig.

Nu havde Fyrstinden igen aabnet sin Sæson, denne Gang i Paris. Om en Maaneds Tid vilde man atter gaa til Bryssel, der var den egentlige Hovedstation.

Hugo havde netop været til Prøve. Det var gaaet temmelig varmt til, thi Hr. Stagemann hersede med ham endnu mere end med sine Sønner, og han syntes navnlig at tage haardt paa ham, naar de var i Fyrstindens Cirkus.

Dette gav ofte Hugo en Del at tænke paa. Thi det skete ikke sjældent, naar Hr. Stagemann var allervilligst til at bruge Pisken — og Hr. Stagemann havde navnlig en ligefrem uhyggelig Færdighed i at „klippe“ med en Chambrière — at Hugo over Kanten paa en af

Logerne saa et Par Øjne, der fulgte ham. Hvis de Øjne var, behøvede han ikke at spørge om.

Det var Fyrstinden, selve den mægtige og strænge Direktrice, som ellers kun viste saa ringe Interesse for Artisterne. Men saa ofte Hugo prøvede, og hun var i Cirkus, gik hun op ad Trapperne

fra Ridegangen og blev ikke sjælden staaende der i halve Timer, medens man kun saa hendes aarvaagne spillende mørke Øjne over Logekanten.

Saa snart Hugo var færdig med Prøven, gik hun ned igen. Men medens den unge Artist bagefter sad og gned sine ømme Ben, i hvilke der var en Smerte, som om der var klippet hele Stykker Kød ud, saa tænkte han ofte: Hvad Interesse kan hun dog have af mig? Og det samme Spørgsmaal var der mange, der gjorde i Cirkus.

Ogsaa idag havde Fyrstindens Øjne Gang efter Gang lynet over Logekanten, og hidset af disse Blikke havde Hugo anstrængt sig over Evne. Han følte da ogsaa selv, at han aldrig havde arbejdet bedre, baade som Jockey og som Skolerytter.

Da kan var færdig, forsvandt Fyrstinden, men lidt efter kom hendes uniformerede Piccolo, der fulgte hende overalt, ind i Manegen og sagde et Par Ord til Hr. Stagemann, der prøvede med Wilhelm og Heinrich.

Hr. Stagemann forsvandt et Øjeblik; da han kom tilbage, kaldte han paa Hugo, der var saa øm og anstrengt, at han næsten ikke kunde gaa.

Derefter sagde Hr. Stagemann:

— Efter Prøven idag har Fyrstinden bestemt, at Du skal have Lov til at debutere paa Søndag, da det er hendes Æresaften. Du kan selv gaa hen i „Maison Pygmalion“ og udsøge Dig et Kostume, saa skal jeg senere komme og træffe nærmere Bestemmelse. Det

er Fyrstinden, der forærer Dig Dragten med Tilbehør.

Hugo blev ellevild af Glæde. Han skulde ride første Gang for et stort Publikum i et fint Kostume, og paa den fineste Dag i hele Sæsonen, da der altid var fuldt, og Tilskuerne var særlig udsøgte og elegante. Han stormede ud i Restaurationen og drak sig et stort Glas koldt Vand. Da han vilde løbe videre, tørnede han i Skyndingen paa en lille Mandsperson af et højst ejendommeligt Udseende og traadte ham paa Foden, saa at Gnomen udstødte et højt Smertensskrig. Han var ikke blot pukkelrygget, men ogsaa pukkelbrystet, saa at hans Hoved med de skarpe, fugleagtige Træk sad helt nede i en Dal. Han var meget extravagant paaklædt med gule Nankings Benklæder, en grøn Vest med Striber og et ildrødt Slips. Paa Hovedet bar han en mægtig Straahat, der ragede helt ud over Skuldrene. Han snuste uafbrudt af en stor, flad Gulddaase og pudsede derefter Næsen i et kæmpemæssigt, rødt Lommetørklæde, hvis Snip, naar dette ikke benyttedes, hang langt ud af hans sorte Frakkes Skødelomme.

Som de fleste Folk i Cirkus havde han et Øgenavn. Det er saa bekvemt i Omgivelser, hvor mange har to Navne, og de fleste Navne, der er vanskelige at huske. Den lille Mand indbød ganske særlig til et saadant Øgenavn, og han lød det uden at blive fornærmet. Thi selv om han vedblivende var bleven hidsig, som i den første Tid han fik det, saa vilde

han dog aldrig være bleven kaldt for andet end „Skaden“.

Skaden, der blev arrig over Sammenstødet, greb Hugo i Kraven og sagde:

— Hov! hov! Kan Du ikke se Dig for, din lille Laban!

V. KAPITEL.

— Jeg er ikke nogen Laban for Dem, sagde Hugo og blev rød i Kinderne.

— Nej, sikken en lille hidsig Krabat! Han trænger nok til at muntres, kvækkede den Pukkelryggede med en højst ejendommelig Stemme. Snart lød den høj og pibende for saa pludselig efter et Par Ord at synke ned til dybe Mavetoner og derefter atter at hæve sig i Højden. Du kan tro, jeg skal sige det til Hr. Stagemann, at han kan give Dig nogle ordentlige Smør. Du véd nok, at han lægger ikke Fingrene imellem, og han kan faa Mester Erik til at smage, hi, hi, hi, ho, ho, ho!

Hugo følte sig krænket i sin Menneskeværdighed over disse Hentydninger til, at han stadig fik Prygl af sin Læremester, og han sagde derfor hidsigt:

— Ja, sladr De kun, saameget De vil, men pas bare paa, at De ikke ogsaa selv faar nogle paa Pukkelen.

Et Par Artister, der sad ved et Bord og drak Øl, slog en skraldende Latter op, medens den Lille blev

violet i Ansigtet og næsten ikke kunde faa Ordene frem af det astmatisk hivende Bryst.

— Jeg skulde bare være Jeres Læremester. Du skulde faa paa Pukkelen, kan Du tro, og længere nede, saa Du ikke skulde kunne sidde i fjorten Dage paa Din hi!, hi!, hi!. ho!, ho!, ho!

— Ja, det kunde Du lide, Dit lille ondskabsfulde Skadedyr. Men Du véd nok, at Du ikke maa komme i Cirkus for Mr. Spagoni, saa Du faar nok hverken Fornøjelsen af at klø mig eller at se paa, at jeg faar Klø.

Dermed gik Hugo, idet han stolt betragtede sin slagne Fjende, thi ved Navnet Spagoni var den lille Pukkelryggede bleven helt bleg og saa sig ængstelig om til alle Sider, medens han sank ned paa en Stol, hivende efter Vejret.

„Skaden“ kunde nemlig ikke taale at høre Mr. Spagonis Navn nævne.

Sagen var den, at Skaden var bekendt for at være den mest ondskabsfulde Sjæl, der kunde gaa i et Par Sko.

Han levede ikke blot af at skaffe Artisterne Logis, men ogsaa af at udspekulere Numre, som han saa solgte Idéen til. I den Retning havde han allerede i mange Aar været berømt. Det var saaledes ham, der første Gang havde vist den gennemskudte Tyrk fra Plewna frem. Det var ogsaa ham, der havde lært Reckkunstneren Mr. Darr at jonglere med Fødderne, efterat Artisten havde mistet Armene ved et Jernbane-

sammenstød, og som havde faaet anbragt M. Gaillards lille vantrevne, brystsyge Dreng som Arm i en Skak-automat.

Ligesaa snildt som hans Hoved var, ligesaa skarp var hans Tunge og ligesaa fult hans Gemyt. Han var aldrig gladere, end naar det gik galt for andre, og han kunde staa og grine og gotte sig, naar Dyr eller Mennesker blev straffede paa Manegen. Saa en Dag, da han som sædvanlig sad og kiggede paa de Prøvende med sit løjerlige, næsvise Fugleansigt, faldt Linedanseren Mr.. Spagoni ned og forstuvede den ene Fod, og da han saa hen paa Skaden, opdagede han, at denne var ved at sprække af Grin:

— Hi! hi! hi! Ho! ho! ho!

Trods Smerten rejste Mr. Spagoni sig og hinkede hen til Skaden:

— Det var din Skyld, dit forbandede Kræ. Du har onde Øjne, men vogt Dig for nogensinde mere at komme herind, hvis Du ikke vil have, at jeg skal slaa Dig til Plukfisk.

Siden den Dag holdt Skaden sig altid i Restaurationen og skyndte sig bort, saa snart han hørte Tale om Mr. Spagoni, der atter havde faaet sin fulde Førlighed tilbage, og som ikke var en Mand, man kunde spøge med.

Skaden havde da trukket sig helt tilbage i en Krog, hvor han sad og smaasnakkede med sig selv:

— Jeg skulde bare have fat i de Fyre. Sikken de skulde faa, de smaa Labaner, de smaa Øgleunger!

— Hvad er det, Du mumler om, spurgte en Stemme ved Siden af.

Skaden saa i Vejret.

— Naa, er det Dig. Det er ingen Ting. Sæt Dig ned.

Manden satte sig. Han havde aabenbart en Gang været meget kraftigt og stærkt bygget. Nu var han indfalden, og Nakken var smal, saa at Flippen skar sin Aabning helt ned paa Brystet, og Frakken hang som en Sæk over de afmagrede Skuldre.

Manden havde tidligere været Bryder og Lænkesprænger. Han havde ligget syg et halvt Aars Tid og ernærede sig kun tarveligt af de Smaapenge, der kastedes til ham, naar han gav sine Forestillinger rundt paa de ydre Boulevarder med Vægte og Løftestænger.

Han saa sølle og reduceret ud, og idet han fæstede sine rødkantede Øjne paa Skaden, sagde han:

— Kan Du ikke regne et Trick ud, hvorved man kunde tjene nogle Skillinger?

— Ja, Du ser jo rigtignok ikke ud til at kunne gøre mange Tricks, sagde Skaden og saa op og ned ad Bryderen. Det er da ogsaa forfærdeligt, saa Du er bleven afpillet. Du ligner jo et formeligt Fugleskræmsel. Jeg véd ikke, hvad jeg skulde kunne bruge Dig til.

— Jeg vil gerne nøjes med lidt!

— Vil Du nøjes med lidt, selv om jeg maaske tjener meget, naar Du blot ikke har nogen Ulejlighed deraf?

— Ja, det forstaar sig. Jeg er jo ikke nær saa klog som Du.

— Nok om det, men lad os gaa et Øjeblik over i „Kardinalen“, saa skal jeg fortælle Dig en lille Historie, som ikke alle har godt af at høre, men som maaske kan hjælpe Dig og os begge til et Kup.

VI. KAPITEL.

Kardinalen var et højst ejendommeligt Traktørsted, der ikke laa langt fra Den flyvende Cirkus, og som blev meget besøgt af dens Personale.

Indehaveren var en tidligere Klown, der i mange Aar havde levet paa at have en ualmindelig intelligent Buldog, der kunde slaa Saltomortaler, balancere med en Fjer paa Næsen og spille „Oh! Margarethe!“ paa Klaver.

Selv var han oprindelig Skuespiller og havde studeret. Han understregede dette ved stadig i Samtale at bruge en Mængde, iøvrigt næsten rigtige, latinske Brokker, som han havde lært udenad i sine unge Dage, og som var hans Stolthed.

Endogsaa til „Bosko“ plejede han at tale Latin.

„Bosko“ med det vilde Underbid, de sørgmodige Øjne og det nervøse Temperament, havde tjent mange Penge til sin Herre. Men de røg ligesaa hurtigt igen, thi han svirede næsten hver Nat til den lyse Morgen. Naar „Bosko“ travede hjem i Takt med hans ravende Gang, kunde den se helt melankolsk ud, og tilsidst be-

gyndte den ogsaa selv at drikke, eller rettere man lærte den dertil af Kaadhed.

Det endte med, at den skulde have mindst sine to Bajere om Aftenen for at befinde sig vel. Saa en Dag fik den Lungebetændelse og døde. Alkoholen havde nedbrudt dens Modstandskraft, sagde Dyrlægen.

Fra den Dag var det umuligt for den tarvelige Klovn at faa noget Engagement, han drak endnu mere end tidligere, og da han var en gemytlig Fyr i godt Lag, saa gav Skaden ham den Idé, at han hellere maatte være Vært end Gæst.

Saa var det, at han lavede „Kardinalen“. Det var et meget langt, smalt Lokale. Paa hver af Siderne var der en Række ganske smaa Baase, der populært gik under Navnet: Skriftestolene, og som kun havde Plads til nogle faa Gæster. Et Par barbenede Tiggermunke besørgede Betjeningen og foer frem og tilbage med de store Dunke, i hvilke der fandtes den Likør, der var Stedets Specialitet.

For Enden af Lokalet laa en Zinkdisk, der var lavet som et Orgel, og som hver Time spillede en meget melankolsk Melodi.

Bag Disken sad den forhenværende Klovn selv og tronede i en mægtig, gammeldags udskaaret Stol. Hans joviale Ansigt blussede omkap med den skarlagenrøde, lavpullede, bredskyggede Kardinalhat, som han bar paa Hovedet. Hatten var næsten helt flad, og paa hver Side behængt med 15 Silkekvaster, anbragte i Pyramideform.

CARSTEN
RAUN

Den nederste Del af Lokalet udvidede sig noget og kaldtes: Konklavet. Paa Væggene, som var bemalede med en Række temmelig flove Billeder, der parodierede de fire Kardinaldyder, hang et Par store Volièrer med smaa, ildrøde Fugle. Fra de røde Kardinalers sorte Struber udgik uafbrudt en Række rene, fyldige Toner, der mindede om Nattergaletriller.

Da Skaden og Bryderen traadte ind, rejste Kardinalen sig i sit Sæde, og idet han strakte Hænderne frem, sagde han med Gravrøst:

— *Salvete domini! Sine Cerere et Libero friget Venus.* Det er udlagt: Hil være Eder! Uden Øl og Grin gaar Kærligheden Pokker i Vold.

— Ja Tak! For os behøver Du ikke at spille Teater. Kan vi faa den lille Skriftestol?

— *Potior est, qui prior est*, fortsatte Kardinalen ufortrødent. Det er udlagt: Den, der kommer først til Mølle, faar først malet.

— Lad nu være at spille Idiot.

— *Dulce est desipere in loco.* Det er udlagt: Det er godt at kunne spille Fjols i rette Tid, vedblev Kardinalen, der ikke lod sig drive ud af sin Rolle, hvorefter Skaden med en utaalmodig Mine trak Bryderen ind i en ganske lille Baas, der var til at lukke med en Dør.

— Lad os faa to Kardinaler, og lad os saa være alene, sagde Skaden.

Festina lente et favete linguis, fortsatte Kardinalen,

medens han skænkede to Glas og serverede dem med Tilføjelse af: Det er udlagt: Drik langsomt og snak sagte!

Saasnart de to var kommet til Sæde, sagde Skaden:

— Hør nu godt efter, saa skal jeg fortælle Dig en Historie, der er noget at lære af. Der var en Gang en Cirkus, saadan en som „den flyvende“, der ejedes af en fornem Dame, saadan en som Fyrstinden. Hun havde den Vane strax efter Forestillingens Begyndelse at tage hele Kassens Indtægt og i en Pose anbringe den i sin Garderobe.

Saa var der et klogt Hoved, saadan en som mig, der regnede ud, at saafremt han en Aften kunde faa bragt rigtig Forvirring i Cirkus, saa kunde det maaske lykkes ham at hugge Posen.

Derefter saa aftalte han med en anden, der ikke var saa klog til at hitte paa, saadan en som Dig, at han en Aften, naar der var propfuldt i Cirkus, skulde gaa op paa Galleriet, og der skulde han saa pludselig raabe: Brand! Brand!

Medens alle var optaget af at redde sig eller af at berolige Publikum, saa det kloge Hoved sit Snit til at hugge Pengene.

— Gav han saa den anden noget?

— Ja, noget, men ikke saa meget.

— Men var De ikke bange for Risikeringen?

— Der var ikke noget at risikere. Han, der havde raabt Brand, han paastod, at han havde været i god

Tro. Og han, der huggede Pengene, han var saa klog, at han enten skulde klare sig eller faa det til at se ud, som om han havde været Pengenes Redningsmand.

Efter disse Ord sad de begge to i nogen Tid og saa tavse hen for sig. Saa betalte de og gik, medens Kardinalen rejste sig og strakte Hænderne ud efter dem, idet han sagde:

— *Pax, vobiscum! Ohe, jam satis!* Det er udlagt: Farvel de Herrer! Skal det allerede være.

VII. KAPITEL.

Store Plakater udenfor „Den flyvende Cirkus“ meddelte, at det var Direktricen, Fyrstinde Ratefskis Æresaften.

Huset var fyldt til sidste Plads. I Cirkus var der i Dagens Anledning indlagt Extrabelysning baade ved Hjælp af Gas og elektriske Ledninger. Over Orkesterpladsen straalede saaledes en mægtig Gassol og kastede sit Lys ind under Baldakinen, der hvælvede sig over Musikkens Medlemmer.

Dolinda havde allerede været en Gang inde. Da hun betraadte Manegen, slæbte Tjenerne et Væld af Blomster, Kurve og Kranse ind, der bagefter fyldte Garderoben, saa at man næsten ikke kunde komme frem, uden at vade gennem et duftende Flor af Roser og Syrener, Violer og Kameliaer.

Naar undtages Rekvisitørerne, blev hele Staldtjenesten iøvrigt iaften besørget af Damer i elegante Silkekostumer med Knæbenklæder. Selve Kontrollen bestod

af smaa nydelige Municipalgardister, der gjorde stram Honnør for alle de Besøgende og anviste dem deres Pladser. Det var de smukkeste af *Corps de ballet's* Medlemmer, der var udtaget til denne Tjeneste, og og mange Øjne og Kikkerter hvilede paa de fixe, kokette Amazoner.

Fyrstinde Ratefski havde som sædvanlig modtaget Opgørelsen fra sin Forretningsfører og anbragt Posen, der bugnede af Aftenens Indtægt, paa Bordet i det indre Boudoir. Hun sad nu selv foran et af de store Spejle og fuldendte sin Omklædning. Naar hun var færdig, var det hendes Hensigt at gaa op i sin Loge, for at se paa sin lille Protegé. Det skulde være interessant at se, hvorledes han vilde klare sig. Hun lænede sig tilbage i Stolen, og medens hun betragtede sig selv i Spejlet, kom der et veltilfreds Smil om hendes Mund.

Det var virkelig, som om hun aldrig vilde ældes, men stadig skulde faa Held til at bevare sit ungdommelige Udseende.

Paa Saddelpladsen stod en Herre i Kjole og med Monoklen i Øjet, medens han konverserede en lille Linedanserinde, der bar en Kappe over Skuldrene og uafbrudt kridtede sine smaa Fødder i en Kasse, der stod paa Gulvet.

Hugo, som skulde ind efter hende, var allerede færdig. Hans slanke, friske Skikkelse var til Trods for hans unge Aar fuldt udviklet. Han sad frit og utvungent til Hest, og han havde en udmærket Jockeybygning

med rigtige „Springben“, hvis elegante Former fremhævedes af de stærke, stramme hvide Benklæder. Hans Trøje var af blaat Silketøj med hvide Hestesko og under den lille kække Hue, der sad forsorent bag ad Nakken, stirrede hans kønne Øjne frem med et skarpt og opmærksomt Blik.

— Det er en smuk Fyr, sagde Herren med Monoklen til den lille Linedanserinde, medens han kastede et Blik paa Hugo, hvis Hest netop passerede forbi.

— Ja, han er sød, det lille Menneske, lige til at bide i, sagde Linedanserinden med kælen Stemme. De skal se, han vil snart komme til at gøre Lykke hos Damerne.

Nede i Ridegangen dukkede i det samme Skaden forsigtig frem ved Opgangen til Galleriet. Bryderen kom ned ad Trapperne, og de to begyndte at tale hviskende sammen.

Da Skaden fik Øje paa Hugo, sagde han:

— Naa, iaften skal nok den Dreng til at vigte sig. Det kunde være, det blev Løgn, min lille Ven, hi, hi, hi, ho, ho, ho. Kom med herhen Du, for at vi kan tale mere ugenert.

De gik hen ad Ridegangen, og Skaden trak Bryderen med ind i et stort Materialrum, hvor de Rekvisiter og Dekorationer, der ikke benyttedes ved Forestillingen, var opmagasineret. Det var et mørkt, lavt Rum, der var fyldt af Kasser, Ruller og Skrammel, af den Art, som selv den fineste Cirkus trolig trækker rundt i Læssevis fra det ene Sted til det andet, skønt der tilsyneladende ikke er for to Skilling Værdi deri. Men for Manegens Folk er det hele Kram alligevel uundværligt og repræsenterer en stor Værdi.

De mange løjerlige Stiger, Stole, Bukke og Forhindringer, der alle var malede med hvid Farve, gloede næsten som Spøgelser i Mørket, efter at Skaden havde trukket Døren til.

— Du har vel forstaaet det?

— Javel.

— Sørg for, at det sker, ligesom denne lille Vigtigpeter er kommet ind i Manegen. Man kan ligesaa godt tage den Fornøjelse med. Kan Du slippe ned

strax og maaske faa et Par andre til at raabe med, saa er det naturligvis det bedste. Men selvfølgelig maa Du ikke aftale noget med dem. Bedst er det maaske at faa fat i et Par Madammer. Du kan jo begynde med at sige til dem, at Du synes, der lugter saa underligt brændt. Hvis jeg blot ikke var saa afstikkende, saa skulde Du se mig selv gaa derop, og Fanden barbere mig faa de andre til at raabe. Men man kan jo ikke være allevegne. Vær nu ikke altfor klodset, men pas godt paa. Hvis det skulde lykkes, saa bliver det et stort Kup.

Skaden aabnede atter Døren, og de to forsvandt.

Da de var borte, hørte man en Lyd fra en af Kasserne inde i Mørket. En lille Mand med stramme, gule Benklæder, der indvendig var foret med Skind, og iført en tætknappet Jakke, der gik helt op i Halsen, lod sig lydløst glide ned paa Gulvet fra det Laag, paa hvilket han havde ligget og snuet.

Han aabnede langsomt de søvndrukne Øjne, der lidt efter lidt fik mere Glans. Det var „Murmeldyret“, der atter havde en af de Perioder, i hvilke han helt holdt sig borte fra de Steder, hvor der var Lys i Cirkus, og gemte sig i den mørkeste Krog for at sove i Fred.

— Hvad Pokker skulde det betyde! sagde han halvhøjt for sig selv. De to havde vist nogle Rævestreger for. Det er nok bedst, at jeg passer lidt paa Skaden.

Dermed rejste han sig for at gaa ud i Ridegangen.

Da han saa Skaden med Ryggen til i en af Trappeopgangene, trak han sig atter hurtigt tilbage og blev staaende med Døren paa Klem, saa at han stadig kunde iagttage den lille Pukkelryggedes Bevægelser.

VIII. KAPITEL.

Den lille Linedanserindes Numer var forbi. Efter at hun tre Gange ved en Tjeners Haand havde gjort det mærkværdige Rejehop, der er Artistdamers Tak til Publikum for Fremkaldelserne, lod hun hurtigt Kappen kaste om sine smaa, runde Skuldre og skyndte sig ind i sin Garderobe.

Med Huen i Haanden red Hugo ind i Manegen paa en smuk, mælkehvid Hest. Hans Hjerte havde et Øjeblik banket heftigt, medens han holdt ude paa Saddelpladsen og ventede. Han var nervøs og bange for, at alt vilde mislykkes for ham netop iaften. Men i det samme Øjeblik, han var inde i Manegen og følte de Tusind Blikke rettede imod sig, var det, som om en ny, varm Energi strømmede gennem hans Lemmer, der lige forinden havde forekommet ham tunge som Bly.

Der var ingen Tanke mere i hans Hjerne. Han saa ikke de Mennesker, der sad rundt om ham som en levende Ringmur, han hørte kun Musiken langt borte som en Summen, han gik fuldstændig op i den ene

Tanke: at gøre sit Arbejde og fravriste de Tusind Hænder det Anerkendelsens Bifald, som skulde være hans Løn for et langt Aars møjsommeligt Slid.

I Publikum var Interessen for den unge Jockey temmelig spredt. Galleriet forholdt sig roligt, og i Logerne sad Publikum og konverserede. Damernes Kikkert dvælede dog af og til *en passant* ved den unge, smukke Mand med den elegante, slanke Figur og de kække Øjne, der saa sig saa frejdigt omkring.

Nu havde han løsnet Hestens Buggjord, og idet han med den ene Haand løftede Saddelen i Vejret og holdt den anden paa Ryggen, stod han oprejst paa Hesten i en halvt drejet Stilling, der fik alle Musklerne i hans unge Legeme til at spænde sig.

Der kom flere Kikkerter til, og der faldt spredt Bifald fra de øverste Pladser.

Fyrstinde Ratefski, der havde fuldendt sit Toilette foran det store Spejl og klædt sig i en elegant, mørkegrøn Spadseredragt med vissengrøn Hat, lyttede til Musiken, hvis Toner af og til kunde høres gennem Døren. Det var en Variation over „Den skønne Helene“, den Musik, som hun vidste, at Hugo havde prøvet efter. Var han allerede inde! Hun tog sine Nøgler frem for at aflaase Garderoben, naar hun forlod den, men hun puttede strax Knippet i sin Taske igen og lyttede. Hvad var det?

Hun havde aldrig før hørt denne Lyd i Cirkus, og den fyldte hende med instinktmæssig Ængstelse. Det var som en Flod, der med rivende Strøm fører en

Last Bjælker med sig, medens de skurrer og sukker mod hverandre.

Hun skyndte sig ud paa Saddelpladsen og lod Døren staa aaben bag sig. I det samme hørte hun et Raab, det frygteligste Raab, som man kender i Cirkus, det Raab, hun ofte havde hørt i Drømme, efter Forestillingen, naar Folk havde staaet trængt saa tæt, at ikke en Udgang havde været fri, og Raabet var:

— Brand! Brand!

Der fo'r en kold Gysen ned over hendes Ryg, og Sveden perlede paa hendes Pande.

Deroppe paa det tætpakkede Galleri begyndte Folk at trænges, skubbes og slaas, medens Damer og Herrer i Logerne rejste sig og tøvende saa sig omkring, idet de maalte Afstanden hen til Trappen.

Raabet gentog sig.

— Hvor skulde den Brand være, raabte Dolinda nervøst til Regissøren, der stod raadvild med sin Klokke i Haanden.

— Ja, hvor skal jeg vide det? Det maa være deroppe, det er maaske en Kortslutning.

Hugo havde endnu ikke mærket, at der var sket noget usædvanligt. Han var fuldstændig optaget af sit Arbejde, medens han med stive Øjne gjorde sig parat til det store Spring op paa Hestens Ryg.

Nu stod han deroppe paa det ene Ben, medens han holdt det andet bagud med Haanden. Han havde ventet at føle Bifaldet sænke sig tæt ned om ham og

hylde ham i sit Brus. Men han hørte intet, og først nu saa han det: Hele Cirkus var i Oprør!

Folk trængtes ikke længer, de sloges brutalt, kastede hverandre til Side, brødes med deres Nabo for Livet og trampede ned, for at redde sig selv. Man hørte Kvindeskrig, Barneraab i Nød og truende Mandsstemmer.

Pludselig lød en Kæmperøst:

— Sluk Gassen!

Et Øjeblik efter gik Solen over Orkesterpladsen ud, og Musiken blev saa overrasket ved at sidde i Mørke, at den pludselig holdt op at spille.

Dette forøgede Paniken til Trods for, at der endnu var lyst nok fra de elektriske Lamper.

Hugo var nu klar over Situationen, men om saa Cirkus skulde brænde ned over Hovedet paa ham, vilde han ikke ud af Manegen. De skulde ikke sige om ham, at han var bange, og det var han heller ikke. Tværtimod! Denne Fare kildrede hans unge Mod, han følte sig som en Kadet paa en Orlogsmand i det Øjeblik, Slaget begynder.

Han lod sig falde overskrævs ned paa Hesteryggen, og medens han piskede det forskræmte Dyr yderligere op og huggede de sporeløse Hæle i dets Sider, jog han afsted i et vanvittigt Dødsridt:

— Hei! Hop! Hei! Hop!

Gang paa Gang sprang han af og op igen. En halv Snes Gange havde han allerede staaet deroppe, vaklende for at finde Ligevægten, men skønt han var

ved at tabe Vejret, følte han, at han havde Kraft nok til at blive ved, om det saa skulde vare et Kvarter endnu.

Ridtet dernede, der fortsattes vildere og vildere, havde efterhaanden fæstnet Publikum. Man begyndte at stanse paa Trapperne. Brandraabet gentog sig ikke mere, og man mærkede ingen Lugt. Samtidig begyndte Musikken atter at spille en Galop, som den kunde udenad.

Nu var man faldet helt til Ro. Mange begyndte halv skamfulde at søge tilbage til deres Pladser, andre satte sig blaseret, som om de aldrig havde kendt til Frygt. Enkelte blev staaende ligesom paa Spring i Udgangene.

Hugo vedblev at fare rundt dernede, og nu trængte den beroligede Stemning til et Udslag.

Hele Cirkus begyndte at klappe. Det var som haglede et Uvejr ned over den unge Jockey, og i Bifaldet blandede sig Bravoraab, indtil en djærv Stemme lød fra Galleriet:

— Han skal ha'e et Hurra!

Og medens Hurraerne lød, sprængte Hugo ud af Manegen, idet han hilsende svingede Huen bagud i den opstrakte Haand.

Hugo Werner havde i egentlig Forstand faaet sin Ilddaab som Artist!

IX. KAPITEL.

Efterat Hugo Gang paa Gang havde maattet vise sig for det begejstrede Publikum, stod han nu paa Saddelpladsen omringet af Artisterne, der trykkede hans Haand og ønskede ham til Lykke. Hans Ansigt straalede af den første Sukces' søde Glæde.

Pludselig veg alle til Side. Det var Fyrstinden, der kom hurtigt fra sin Loge og gik lige hen imod den unge Jockey. Hun tog hans Hoved mellem sine Hænder og kyssede det, medens Hugo blev ildrød af Flovhed, Forskrækkelse og Stolthed.

— Tak, sagde hun, Du har ikke blot vist Dig som en god Artist men ogsaa som en Mand. Var Du ikke optraadt saa resolut, kunde der være sket en stor Ulykke. Nu lader det foreløbig til, at der ikke er passeret noget alvorligt. Men det kunde have udviklet sig til en skæbnesvanger Katastrofe, der kunde have kostet Menneskeliv, om Du ikke havde vist Dig saa kæk og uforfærdet.

Kom med ind i min Garderobe, jeg vil gærne tale lidt med Dig.

Hugo stod som himmelfalden. Han kastede i en Fart Kappen om sig og fulgte efter Direktricen.

Fyrstinden gav saa godt som aldrig nogen Artist Adgang til sin Garderobe, der i Cirkus næsten betragtedes som en Helligdom, hvilken i Reglen kun Forretningsføreren og enkelte Gæster fik Lov til at betræde.

Den unge Jockeys Forbavselse steg imidlertid yderligere, da Fyrstinden ikke nøjedes med at lade ham træde ind i den forreste Garderobe, men idet deres Øjne mødtes i et af de store Spejle, nikkede hun med et Smil til ham, at han skulde følge hende videre.

Hugo gik bagefter hende ind i det lille, elegante Boudoir. Ofte havde han i sin Fantasi udmalet sig, hvorledes der maatte se ud inde i denne Helligdom, men Virkeligheden overtraf langt det Billede, han havde dannet sig.

For ham, der var vant til den Stagemannske Spartanskhed, var dette Interiør som et fuldstændigt Feeri,

navnlig iaften, da alt, hvad der foregik omkring ham, stod som i en Drøm.

— Sæt Dig ned, sagde Fyrstinden.

Hugo, hvis Krop endnu var badet i Sved, tog forsigtigt Plads paa en af de fine Stole, medens hans unge, smukke Ansigt farvedes endnu rødere, end det var i Forvejen, og hans blaa Øjne forventningsfuldt dvælede paa hans ellers saa strenge Overordnede.

Fyrstinden strejfede ham med et sympatetisk Blik, idet hun sagde:

— Vent et Øjeblik.

Derpaa forsvandt hun ud i den forreste Garderobe, medens Hugo blev siddende ubevægelig, idet han stirrede stift og forbavset omkring sig.

Lidt efter kom Fyrstinden tilbage. Hun havde i Haanden en af de smukkeste Buketter, som hun selv havde modtaget. Den var bundet af Violer og hvide Lillier. Med et Smil satte hun Buketten ind i Brystet paa Hugos Jockeytrøje og sagde:

— Den klæder Dine Farver. Gem den nu godt til Minde om mig og denne Aften.

Hugo havde Taarer i Øjnene. Han greb Fyrstindens Haand, som han kyssede, uden at hun gjorde Modstand eller lod til at tage det fortrydelig op.

Derefter gik hun hen til Isskabet og tog en Champagneflaske med Sifon, af hvilken hun skænkede op. Idet hun stødte sit Glas mod Hugos, sagde hun:

— Naa! Skaal da, og Tak for iaften.

At faa et Glas Champagne i Fyrstindens Garde-

robe blev i Cirkus anset for den højeste Udmærkelse, der kunde blive en Artist til Del, og Hugo var da ogsaa saa forvirret, at han var lige ved at spilde Glassets Indhold, da han skulde drikke.

— Du ryster jo paa Haanden, sagde Fyrstinden og smilede.

— Det er bare Spændingen.

— Ja, ja, Du kan ogsaa nok være træt nu, men sig mig en Ting, vil Du have Engagement hos mig, naar Du er færdig hos Hr. Stagemann?

— Ja Tak! stammede Hugo.

— Godt! saa er det en Aftale, sagde Fyrstinden, der pludselig blev lige saa kold og afmaalt som ellers. Men glem det nu ikke og husk: Et Ord er et Ord. Godnat!

Den korte Afskedshilsen fik Hugo til i en Fart at staa op og samle Kappen om sig. Derefter gik han helt forvirret ind i sin Garderobe, hvor den gamle Stagemann sad i Underbenklæder og gjorde sig i Stand til at optræde. Han saa endnu mere sur og gnaven ud end ellers, og hans tykke Øjenbryn trak sig tæt sammen, idet han sagde:

— Hvor Pokker bliver Du af. Det er jo længe siden, Du var færdig.

— Fyrstinden vilde tale med mig, Hr. Stagemann.

— Naa, det er en anden Sag. Det var da ellers godt, at Du ikke tabte Hovedet, skønt det skulde jeg ogsaa have haft mig meget frabedt, tilføjede Hr. Stagemann kort. Det var al den Opmuntring, som Hugo fik

fra den Kant, og alligevel følte han Ordene som en stor Anerkendelse, thi der var en vis Venlighed i Hr. Stagemanns Stemme, og han plejede aldrig at fremkomme med noget, der kunde ligne en Ros.

De to Sønner, der stod og skrubbede Ansigtet som paa Tælling hver ved sit Tinvandfad, saa da ogsaa op med Forbavselse lysende gennem Sæben. Den Slags Ord havde de aldrig hørt af deres Faders Mund. Men deres Forbavselse steg, og det var næsten, som om der var lidt Misundelse i deres Blik, da de saa den store, pragtfulde Buket. Ogsaa Hr. Stagemann lagde Mærke til den og spurgte:

— Hvem har Du faaet den af?

— Af Fyrstinden, stammede Hugo.

— Hm! hm! Det var som Satan, brummede Hr. Stagemann, medens hans to Sønner maabede med aaben Mund op over Vandfadet.

Hugo, der var saa drivvaad, som om han var dyppet i Stranden, gav sig i Lag med Omklædningen. Det gik kun langsomt, thi dels begyndte Trætheden nu at falde over ham, efterat Spændingen var overstaaet, dels kunde han ikke glemme den Maade, paa hvilken Fyrstinden havde behandlet ham.

Han følte endnu hendes Kys paa sin Pande, og han havde endnu Champagnesmagen i Munden, medens han omhyggeligt pakkede hendes duftende Buket ind.

Hvad var egentlig hendes Mening. Han huskede kun altfor vel, hvorledes hun den første Aften havde opfordret Hr. Stagemann til at tage haardt paa ham,

og hvorledes hun senere havde været tavst Vidne til den ublide Behandling, han fik af den gamle Skolerytter.

Men samtidig forekom det ham ogsaa, at han til Tider havde set Velvillie i hendes Blik, naar hun fulgte ham paa Prøverne, og nu havde hun ikke blot kysset ham i hele Personalets Overværelse, men ogsaa lovet ham Engagement, saasnart hans Læretid var udløbet.

Medens Hugo sad hensunken i disse Tanker, beredte Fystinde Ratefsky sig med et Smil til at forlade sin Garderobe. Forinden vilde hun som sædvanlig tage Aftenens Indtægt og anbringe den i sin Citytaske.

Hun saa sig forbavset om. Posen var forsvundet.

— Det er jo umuligt, sagde hun halvhøjt, medens hun atter gav sig til at lede først i det lille Boudoir, saa ude i den forreste Garderobe mellem Bunker af Buketter, Kranse og Blomsterkurve.

Men Posen var og blev borte.

— Der har jo ikke været andre end Hugo. Nej, nej, vist ikke. Det vilde jo være utænkeligt, netop iaften.

Fyrstinden gik hastig hen og trykkede paa en elektrisk Knap.

X. KAPITEL.

Forretningsfører Schwartz viste sit blege Ansigt med de mørke, fiffige Øjne og det tilspidsede Skæg i Døren.

— Var der noget, Fyrstinden vilde mig, spurgte han med en sød, indsmigrende Stemme, der til andre Tider kunde være saa hvas som en Ragekniv.

— Har De ikke bragt mig Aftenens Indtægt, Schwartz?

Forretningsføreren var lige ved at tabe baade Næse og Mund over dette Spørgsmaal, der var det sidste, han havde ventet.

— Jo, selvfølgelig har jeg det. Jeg afleverede jo Posen i Deres egne Hænder her paa samme Sted for knap en Time siden, og De gik som sædvanlig ind med den i den indre Garderobe. Der var ialt 4,865 Francs byttet i Guld og Sedler, som vi plejer.

— Det véd jeg godt, svarede Fyrstinden.

— Naa, det var da heldigt, sagde Forretningsføreren halvhøjt. Han var lige ved at begynde at tro,

at hans Direktrice havde mistet Forstanden. Men hvorfor spørger De mig da?

Jeg vilde blot forvisse mig om, at jeg ikke huskede fejl. Det var ikke for at rette nogen Beskyldning eller Bebrejdelse mod Dem. Men Pengene er væk.

— Hvad er de! Det er jo umuligt. Hvor skulde de være bleven af?

— Ja, det Samme spørger jeg om.

— Det maa være en Fejltagelse. De har ikke set ordentlig efter i alt dette Roderi, sagde Schwartz, idet han kastede et næsten fornærmet Blik rundt paa alle de store Blomsterbuketter, som laa ophobede overalt.

— Jeg har set nøjagtigt efter. De er der ikke.

— Saa maa de være stjaalne, sagde Forretningsføreren med Eftertryk, thi jeg har, som De selv indrømmer, gjort Afregning. Men i saa Fald er der vel ikke andet at gøre end hurtigst muligt at melde Sagen til Politiet.

— Jeg holder ikke af at blande Politiet ind i mine indre Anliggender. Det giver altid Anledning til saa mange Rygter og Kommentarer.

— Ja, det kan være godt nok, Fru Fyrstinde, men her drejer det sig dog virkelig om et altfor stort Beløb til, at man saaledes kan lade det stjæle lige for Næsen af sig.

— Det indrømmer jeg, svarede Fyrstinden i en ærgerlig Tone. Hun ønskede i dette Øjeblik, at hun slet ikke havde omtalt Sagen, der aabenbart stillede hendes Forretningssans i et mindre flatterende Lys

overfor den lille, snu Hr. Schwartz, der oftere havde udtalt Ønsket om en anden Opgørelsesmaade af Kassen om Aftenen.

Hr. Schwartz var da aabenbart ogsaa beredt paa at ville benytte den forefaldne Begivenhed til at fremtvinge en ny Ordning. Han lod sig derfor ikke som sædvanlig afvise af Fyrstinden med en Haandbevægelse, men blev staaende, idet han sagde:

— Jeg mener nu alligevel, at vi maa melde Sagen til Politiet.

— Og jeg har jo sagt Dem, min gode Hr. Schwartz, at jeg ikke ønsker Politiets Indblanding. Jeg antager, at De kender mig tilstrækkeligt gennem Aar til at vide, at jeg ikke forandrer min Opfattelse, naar jeg en Gang har sat mig noget i Hovedet. Dertil kommer, tilføjede hun i en noget mildere Tone, at det jo er en Sag, der kun angaar mig. Det er mig, der maa tage Skade for Hjemgæld, og det er mig, der lider Tabet. Dem kan det hele jo være saa temmelig ligegyldigt.

— Nej, det kan det netop ikke, svarede Schwartz ikke uden Værdighed.

— Hvad mener De med det, spurgte Fyrstinden og betragtede forbavset den lille Forretningsfører, der med en vis impertinent Frækhed kiggede hende lige op i Ansigtet.

— Jeg mener, at det er mig, der er Forretningsfører her og ansvarlig for Kassen. At Pengene er stjaalne, det vil hurtigt komme ud. I Cirkus har Garde-

roberne mange Øren og endnu flere Tunger. Selv om De ikke mistænker mig . . .

— Men det har jeg jo sagt Dem, Schwartz, at jeg ikke gør, afbrød Fyrstinden.

— Ja, det er godt, Fru Fyrstinde, og jeg tror heller ikke, De gør det, og De har heller ingen Grund dertil, saa ærligt og tro, som jeg har tjent Dem i mange Aar. Men i Cirkus kan hele min Autoritet og mit gode Navn og Rygte blive ødelagt, og det er jeg ikke tjent med.

— Hvorfor skulde det dog ske, Schwartz?

— Aah! Det er saare naturligt, synes jeg. Alle her véd, at jeg er den eneste, der har med Fyrstindens Pengesager at bestille. Naar det rygtes, at et saa stort Beløb er bleven borte, og at der ikke er sket Anmeldelse til Politiet, hvad vil man saa sige, Fru Fyrstinde?

— Ja, det véd jeg virkelig ikke.

— Jo, De véd. Man vil sige, at jeg har forbrugt det, og at De af Hensyn til min lange og tro Tjeneste har ladet Naade gaa for Ret og undladt at anmelde Sagen til Politiet. Det er jeg ikke tjent med. Jeg fordrer som min Ret, at der foretages en grundig Undersøgelse. Og det ikke blot af Hensyn til mit Forhold overfor Personalet, men ogsaa af Hensyn til mit Forhold til Dem, Fru Fyrstinde. Thi sker det ikke, kommer der maaske en Dag, hvor De alligevel i Deres Hjerte tænker: Gud véd, om det dog ikke alligevel var Schwartz, der tog Pengene. Deraf kan der voxe skjult Mistillid mellem os.

— Men jeg har jo ingen Mistanke. Der har jo ikke været nogen herinde, vel?

— Nej, det er netop Sagen. Foruden mig har der ikke været nogen anden end den unge Jockey.

— Hvad mener De med det? spurgte Fyrstinden, medens Blodet voldsomt steg hende til Hovedet.

— Jeg mener intet, svarede Forretningsføreren kort, jeg svarede kun paa, hvad De spurgte mig om.

— Der laa en Antydning af Mistanke i Deres Svar.

— Ved en saadan Lejlighed er alle udsat for Mistanke, og den, mod hvem den kan næres, er bedst tjent med, at den strax slaas ned.

— Hvad skal det sige?

— At det vilde være heldigst, om der strax foretoges en Undersøgelse i hans Garderobe. Saadan en lille behændig Fyr kan gemme meget under sin Kappe. Og han skal desuden være en lidt løs Herre, der er rendt hjemmefra.

— Nej, nej, nej! Det vil jeg ikke have. Det vil kun kunne saare ham til ingen Nytte. En Dreng, der er saa modig, og som har saadanne Øjne, han stjæler ikke, mindst paa en Aften som denne.

— De rapser alle lidt, naar de kan komme afsted med det, især hvis De har været uforsigtig nok til at lade ham være alene blot et Øjeblik.

Der gik en dyb Rødme over Fyrstindens Ansigt. Hugo havde jo været alene, medens hun hentede Blomsterne. Alligevel svarede hun:

— Jeg vil ikke have det.

— Men jeg fordrer det, svarede Hr. Schwartz med den uskyldig mistænktes Selvsikkerhed. Jeg fordrer det, thi jeg unddrager heller ikke min egen Person og mit Kontor en Undersøgelse.

XI. KAPITEL.

I dette Øjeblik blev der Uro udenfor. Nede for Enden af den lange Ridegang hørte man højrøstet Tale, Eder, Bønner og Forsikringer, de sidste fremsat med en underlig Stemme, der uafbrudt steg og faldt fra Piben til Brummen.

Det var Murmeldyret, der kom trækkende med Skaden, hvis underlige Fugleansigt var helt fordrejet, medens han vedblev at klynke i alle Tonarter:

— Jeg vilde jo bare redde Pengene!

— Ja, Du vilde redde Pengene, det tvivler jeg ikke om. Men det var en underlig Maade at redde dem paa, naar man skal løbe en halv Mil efter Dig ned ad Gaden.

— Jeg var saa bange for at brænde inde.

— Brænde inde! Nej, Du vilde nok snarere brænde den af, vilde Du, men det var da godt, at vi fik Fingre i Dig.

Murmeldyret og Skaden, der ledsagedes af en Municipalgardist med blank Hjelm og Hestehaarsmanke, var nu kommet helt hen til Fyrstinden, der havde

aabnet Døren fra sin Garderobe for at se, hvad der var paa Færde.

Med triumferende Mine raabte Murmeldyret:

— Her kommer jeg med Synderen. Vil Du nu pænt aflevere og sige mange Tak for Laan.

Skaden strakte Haanden frem og rakte en Pose fyldt med Guld og Sedler hen mod Fyrstinden.

Der gik et glad Udtryk over hendes Ansigt, medens hun fra Siden kastede et Blik hen til Forretningsfører Schwartz, der saa lidt flov ud.

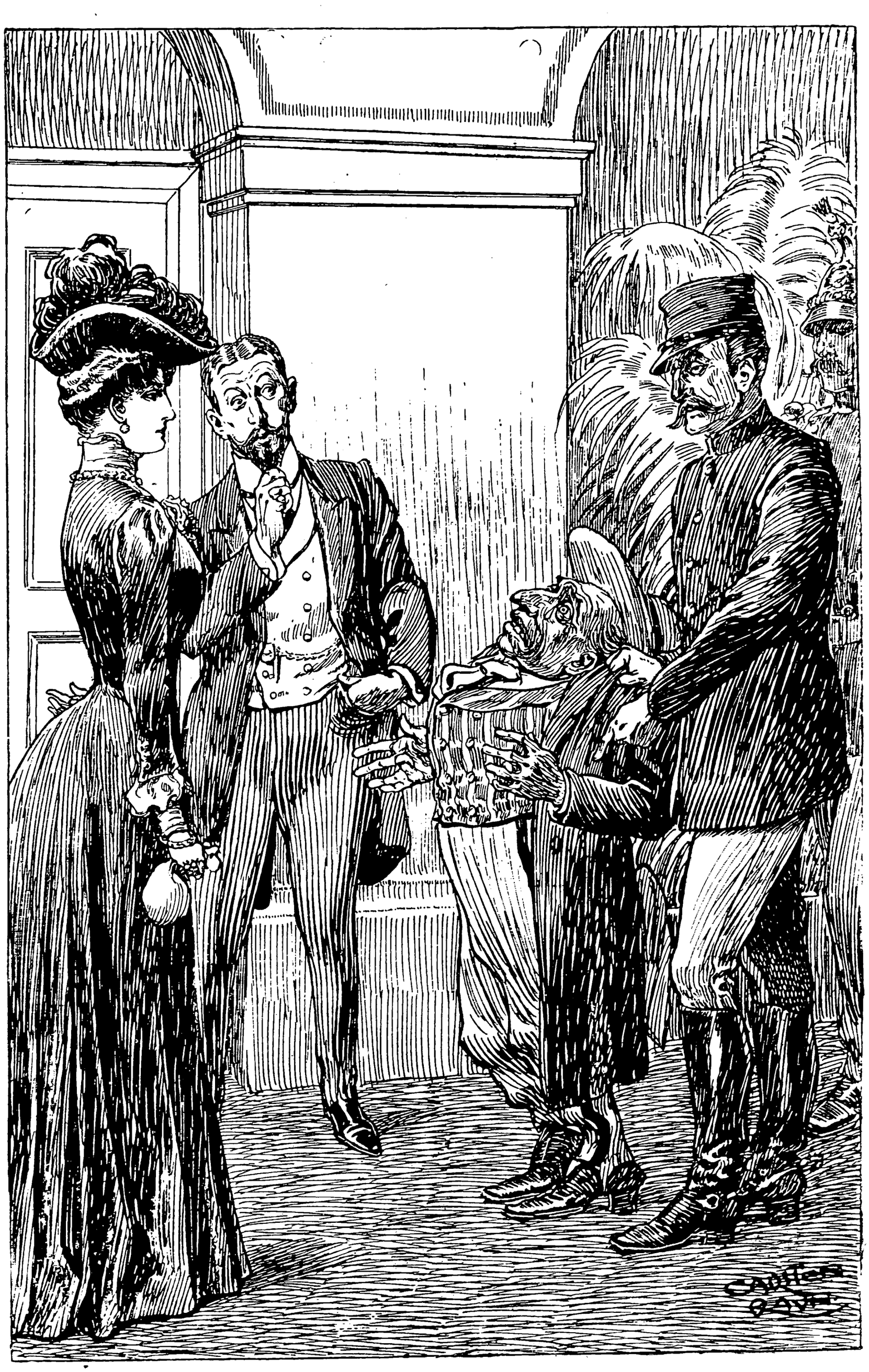
— Mange Tak, Løjtnant Miklosich, De kan være sikker paa, at De skal faa Deres Belønning.

— Ja, Tak, Fru Fyrstinde, sagde Løjtnanten, i hvem den gamle Officer kom op, det var nu ikke den, jeg tænkte paa, da jeg greb Fuglen ved Vingebenet.

— Det véd jeg! Men lad kun det Skrog løbe og jag ham ud, hvis han nogensinde mere skulde vove at sætte sine Ben her i Cirkus.

— Aah, Tusind Tak, Fru Fyrstinde, klynkede Skaden med sin mest ynkelige Stemme, medens han forgæves søgte at frigøre sig for Murmeldyrets Jerntag. Tak, fordi De ikke vil bringe en stakkels Krøbling i Ulykke. Jeg er bleven straffet haardt nok af Vorherre fra Fødslen.

— Ja, Sludder og Vrøvl! svarede Murmeldyret, medens han rystede Skaden, lad os nu bare ikke blive sentimentale. Nej, Fru Fyrstinde! Humanitet er en god Ting, men den Fyr slipper jeg ikke, uden for at overgive ham til Politiet.

— Hvorfor vil De være saa haard, Løjtnant, spurgte Fyrstinden. Fyren har jo ikke faaet noget ud af det, saa lad ham slippe med Skrækken, naar han blot fortæller mig, hvordan han er sluppet ind i min Garderobe, thi det er mig ubegribeligt.

— Det er netop ogsaa Pointet. Hvis han ikke havde gjort andet end at ville hugge nogle Penge, saa var det en anden Sag. Men det er ham, der efter en fuldstændig Plan har arrangeret hele Brandkomedien netop for at kunne faa fat i Posen. Se, det er noget, man ikke kan tilgive, for der kunde være sket uberegnelige Ulykker.

— Men hvoraf véd De det, Løjtnant Miklosich?

— Ja, det véd jeg nu, og jeg skal nok faa ham til at indrømme det, eller i hvert Fald skal hans Ven Bryderen komme til at rykke ud med Sproget.

— Hvis Bryderen har gjort noget eller raabt, saa er det ikke efter Aftale med mig. Det maa være noget, han selv har fundet paa.

— Ja, Du er altid rask til at skyde Skylden paa andre, sagde Løjtnanten, men denne Gang sidder Du nu i Fælden alligevel.

— Hvis han har udsat Publikum for Fare, svarede Fyrstinden bestemt, saa maa han straffes og det eftertrykkeligt. I den Retning taaler jeg ikke nogen Spøg i min Cirkus. Vil De anholde den Mand paa mit Ansvar.

Den tjenestegørende Municipalgardist gjorde Honnør. Saa trak han af med Skaden, der nu var bleven

ganske desparat, og som rev, spyttede og bandede, medens Ridegangen fyldtes af Artister og Nysgerrige, der i Flok drog efter Optoget.

Da alle var borte, og der atter var stille paa Sadelpladsen, sagde Fyrstinde Ratefski:

— Jeg takker Dem endnu en Gang, Løjtnant Miklosich, for den Konduite, De har udvist iaften. Det er ikke blot for Pengenes Skyld, men ogsaa fordi jeg er glad over, at ikke nogen uskyldig blev mistænkt. Maa jeg ikke byde Dem en Ducør.

Løjtnant Miklosich syntes at voxe et Par Tommer. Hans lille Skikkelse rejste sig, idet han sagde:

— Selv om Skaden er aldrig saa uappetitlig, saa er det dog et Menneske, der nu er bragt i Ulykke ved mig. Jeg har aldrig kunnet bekvemme mig til at tage mod den Art Ducører, end ikke den Gang jeg selv tjente i Gendarmeriet. Jeg beder Dem ikke misforstaa mig, Fru Fyrstinde. Skulde De en Dag finde Anledning til at yde mig en Anerkendelse for mit Arbejde i Deres Tjeneste, saa vilde det være mig yderst kærkomment, thi jeg er, som De véd, i Reglen i Pengeforlegenhed.

Men for dette, nej Tak! Jeg beder iaften kun om den Rose, De bærer i Deres Bryst.

Fyrstinden var lige ved at smile af dette uvante Galanteri, men hun tog Rosen og rakte ham den. Murmeldyret modtog den med et militært Buk, og idet han gjorde omkring, gik han strunk ned ad Ridegangen,

medens han lugtede til Blomsten og med dyb Gravrøst brummede:

Der Rose süszen Duft genügt,
Man braucht sie nicht zu brechen
Und wer sich mit dem Duft begnügt,
Dem wird ihr Dorn nicht stechen.

Fyrstinde Ratefski blev staaende længe og stirrede forbavset efter ham.

Saadan havde hun aldrig før set Murmeldyret.

XII. KAPITEL.

Familien Stagemann holdt Prøve i Den flyvende Cirkus.

Om Formiddagen var Stjærnetæppet under Loftet trukket til Side, og Dagslyset faldt koldt og grelt ind gennem Glaskuppelens Ruder.

Den gamle Stagemann, der kunde pudse sig op i Aftenens kunstige Belysning, og i hvem der kom et vist Liv, saasnart han sad paa Hesten, lignede om Dagen en med runken Hud overtrukket Benrad. Hans Teint var gul, hans Øjne sure og hans Mund gnaven og haard.

Han prøvede altid i Skjorteærmer og grove Fløjelsbenklæder, der holdtes fast paa hans magre Legeme med en Læderrem, som truede med at skære ham i to lige store Stykker.

Læredrengene var kun iført kulørt Uldskjorte og grove Lærredsbenklæder samt Gymnastiksko.

Datteren Adèle bar en blaa- og hvidstribet Shir-

tings Bluse og Knæpludderbuxer af samme Stof til blaa Strømper og Balletsko.

Hr. Stagemann prøvede altid med megen Alvor, og han kendte intet til Pauser, naar han først var begyndt. Det gik for saavidt først og fremmest ud over ham selv, som han ikke altid kunde have alle sine fire Elever i Manegen paa én Gang, men ingen af dem maatte forlade Cirkus, medens en af de andre prøvede, og den, der var ledig, fik ofte andet Extraarbejde.

Ved Prøven idag havde den gamle været ualmindelig gnaven og irritabel. Hans tiltagende Sygdom, der gjorde ham Arbejdet til en Lidelse, havde i den senere Tid næsten gjort ham utilgængelig. Jo mindre han kunde yde selv, desto mere forlangte han af de yngre, næsten som om han i deres Arbejde søgte en Erstatning for sin egen svigtende Kraft.

Hos Børnene fremkaldte hans tyranniske Afmagt, der dog stadig raadede over Magtens Midler, en tiltagende Frygt, der kunde gøre dem fuldstændig nervøse under Arbejdet, saa at de ofte ikke kunde udføre de letteste Ting.

For Hugos Vedkommende var Forholdet et andet. Han vidste, at dette Slaveri kun var et Overgangsstadium i hans Liv, og at hver Dag, der gik, førte ham nærmere mod den Stund, da han som en selvstændig og fuldt udlært Artist kunde bryde sig sin egen Bane.

Dertil kom, at han allerede nu var en ganske god Indtægtskilde for Hr. Stagemann, da han fuldt ud gjorde

en Artists Tjeneste, medens den gamle Skolerytters egne Børn trods al Dygtighed syntes ganske blottede for Evne til at optræde overfor Publikum.

Til Trods for, at deres Arbejde var fortræffeligt, var de stive i alle Bevægelser og kantede i hele deres Væsen. Hr. Stagemann saa det bedre end nogen anden, og han prøvede paa at fremtvinge det manglende ved Magt:

— Le for Satan! Vær glad og frejdig i dine Bevægelser og sid frit paa Hesten, tordnede han Gang efter Gang til Børnene, og jo mere han tordnede, desto mere forkuede krøb de sammen, indtil Hr. Stagemann i skummende Raseri kastede sig over dem med Ridepisken og pryglede dem igennem.

Det skulde ikke gøre Sagen bedre!

Saadan var det netop idag til Prøven. Hr. Stagemann havde først haft Hugo for, og det var gaaet nogenlunde. Netop denne Omstændighed var det maaske, der ophidsede ham yderligere, da han begyndte at prøve med Sønnerne. Han var ikke blind for den Forskel, der var mellem hans egne Børn og den fremmede Læredreng, og dette forhøjede hans Irritation.

Under Prøven fik derfor saavel Wilhelm som Heinrich oftere Kærligheden at føle, men de var saa vante dertil, at det ikke et Øjeblik faldt dem ind at klage eller sætte sig til Modværge, skønt de nu snart var fuldt udvoxede Mænd.

Efter Sønnerne var det Datterens Tur. Adèle saa

den Formiddag ualmindelig træt og bleg ud. Hugo havde lagt Mærke dertil, og han havde spurgt hende, medens de sad og saa paa, at hendes to Brødre prøvede:

— Fejler Du noget, Adèle?

— Jeg har saadan en forfærdelig Hovedpine, sagde hun, og da han deltagende saa hende ind i Øjnene, kunde han tydelig se, at de var ligesom helt slørede.

— Du skulde bede din Fader om at være fri, sagde Hugo.

— Nej, det kan han ikke lide. Han siger, at det er Pylrevorenhed, og saa bliver han bare mere ond paa de andre.

— Skal jeg sige det til ham, sagde Hugo. Det er jeg ikke bange for.

— Nej, vist ikke. Skal nogen sige det til ham, saa skal det være mig. Han er da min Fader og ikke din, svarede Adèle, og i hendes Stemmes Tonefald var der lidt af en Reprimande.

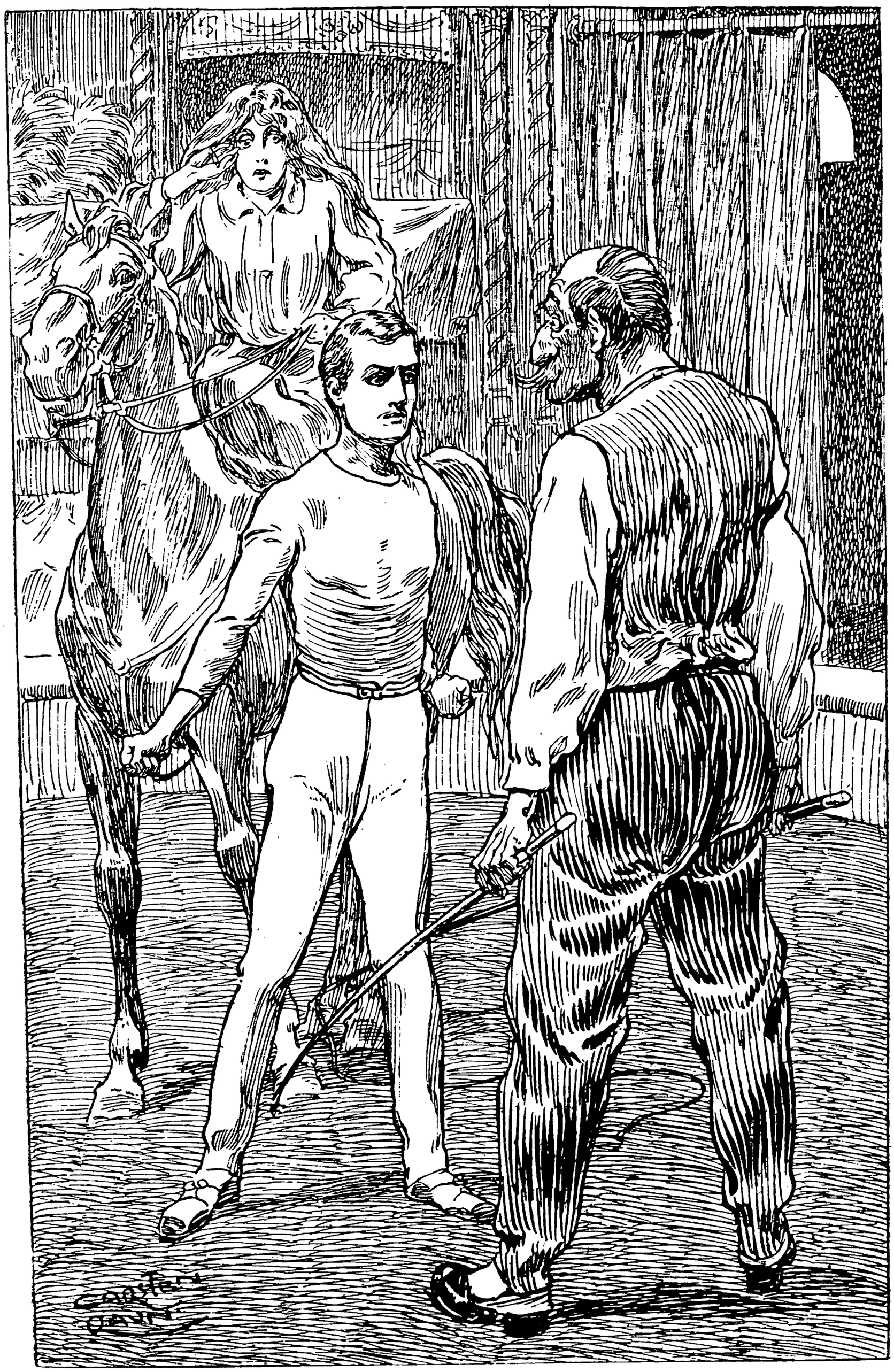
— Ja, ja, sagde Hugo i en godmodig Tone. Men tror Du, at Du kan taale at arbejde?

— Aah, ja, det gaar over, naar jeg kommer paa Hesten.

Wilhelm og Heinrich var nu færdige med Prøven, og Adèle kom ridende ind.

— Løs det Haar op, sagde Hr. Stagemann, efter at der var prøvet nogen Tid med Volter og Piafering.

Adèle fjærnede Kammen, der var anbragt i hendes

Nakke, og som en Flod strømmede det silkebløde Haar ned over hendes Skuldre. Det dækkede fuldstændig Ryggen og flød ned over Hestens Bagkrop.

Hr. Stagemann stillede sig foran Hesten med en Pisk i hver Haand.

— Hoch! Hoch! Hoch! gentog han, medens han vedblev at slaa Dyret med den ene Pisk under Bringen. Hesten rejste sig op paa Bagbenene.

— Læg Dig nu helt tilbage, Adèle, med Hovedet paa Hestens Bagkrop.

Adèle begyndte at læne sig tilbage, men i det samme sortnede det for hendes Øjne, saa at hun var en Besvimelse nær. Hugo saa, at hun blev dødbleg. Hr. Stagemann lagde ikke Mærke til noget.

— Naa, læn Dig længere tilbage! gentog Hr. Stagemann utaalmodigt.

Adèle blev siddende ubevægelig.

— Naa, for Pokker! Bliver det til noget! udbrød Hr. Stagemann ophidset og slog hende i det samme med Pisken over den ene Arm. Da han med et hurtigt Tag trak Pisken tilbage, blev den filtret ind i Adeles Haar, og hun udstødte et Skrig af Smerte.

I det samme sprang Hugo frem og stillede sig, ildrød i Hovedet og med knyttede Hænder, lige overfor Hr. Stagemann og sagde:

— De rører hende ikke mere! Os kan De klø, saameget De vil, men hende vover De ikke at slaa, forstaar De det.

Virkningen af disse Ord var ubeskrivelig.

De to Sønner spærrede Munden op og saa forfærdede paa hinanden, selv Adèle glemte rent sin Hovedpine og stirrede i Rædsel paa Hugo, medens Hr. Stagemann stod bleg og stum af Vrede.

XIII. KAPITEL.

Medens Hugo næsten forskrækket over sin Dristighed, men dog selvsikker og med løftet Hoved stod overfor den oprørte Artistfader, hørte han oppe fra en af Logerne en Kvindestemme, der udbrød:

— Bravo! Bravo!

Ikke blot han selv, men alle Medlemmerne af Familien Stagemann vendte deres Blik efter Lyden og saa den unge Skolerytterske Maria Olinga, der havde rejst sig fra den Plads, paa hvilken hun havde siddet og overværet Prøven, uden at nogen havde lagt Mærke til hende.

Hun stod nu op og klappede i Hænderne, medens hendes smukke, mørke Øjne hvilede opmuntrende og begejstrede paa Hugo.

Den unge Jockey rettede sig endnu mere. Han havde slet ikke anet, at nogen havde været Vidne til hans Heltebedrift; og lidt af en Heltebedrift var det virkelig.

Hr. Stagemann var imidlertid bleven blaaagtig i

Hovedet over denne ny Ærgrelse. Han rynkede Øjenbrynene sammen, saa at de laa som en hel Børste i Panden, og raabte op til Logen:

— Maa jeg bede mig fritaget for næsvise Indblandinger, naar jeg holder Prøve. Manegen er min, og jeg vil bede Dem om at gaa Deres Vej, indtil Deres Tur kommer.

Hr. Stagemann var efter Cirkusreglementet i sin gode Ret, og Frøken Maria Olinga vidste det. Hun gjorde derfor det eneste rigtige: hun forlod ganske stille Logen, og Hr. Stagemann vendte sig nu med hele sit Raseri mod Hugo.

— Er Du gal, Dreng! Hvor tør Du blande Dig i mine Sager. Tror din Hvalp, at Du tør sætte Dig op mod mig, fordi Du har faaet Lov til at ride en Smule Jockey?

— Nej, sagde Hugo, der allerede var begyndt at blive lidt mere spag, men Adèle er ikke rask.

— Hvem siger det?

— Det har hun sagt til mig.

— Til Dig! Er Du ikke rask, Adèle?

— Nej, jeg har saadan en Hovedpine, svarede Adèle, medens Taarerne stod hende i Øjnene.

— Men hvorfor har Du ikke sagt det til mig, spurgte Hr. Stagemann, og det var ikke langt fra, at der var en vis kærlig Mildhed i hans Stemme.

— Jeg var bange for, at Du skulde blive vred, sagde Adèle, i hvis Stemme der var Graad.

— Vred, mit Barn, jeg kan da ikke blive vred paa

Dig, fordi Du ikke er rask. Du maa have mere Fortrolighed til mig. Prøven er hævet. Vi tales ved hjemme, tilføjede han, idet han henvendte sig til Hugo.

Drengene skyndte sig ind for at klæde sig om. De havde ikke ventet, at dette skulde spænde saa godt af. Hugo var ligesaa forbavset, men Enden var jo ikke endda. Vi tales ved hjemme! havde Hr. Stagemann sagt. Det var første Gang, den Gamle opsatte Straffen for en Forseelse begaaet i Cirkus.

Da Hr. Stagemann havde samlet alle sine Piske og var i Færd med at gaa ind i sin Garderobe, mødte han Mr. James Olinga, der skulde have Manegen efter ham.

Ved Synet af denne Mand steg Blodet atter Hr. Stagemann til Hovedet. Mr. James Olinga var den eneste Konkurrent, han havde i Cirkus. Han red ikke saa godt som Hr. Stagemann, men han havde et større Publikum paa Grund af sit behagelige, elskværdige Væsen, der strax vandt ham alles Sympati.

Han var en høj, elegant, stærk Skikkelse med et mørkt Overskæg over en Række blændende hvide Tænder. Hans Øjne var smukke og gode, med et let Anstrøg af Melankoli. Hr. Stagemann kunde ikke lide Mr. James Olinga. Grunden var ikke saa meget Jalousi — Hr. Stagemann var for dygtig til at behøve at være jaloux — som den, at han ikke syntes, hans Kollega var et rigtigt Mandfolk som Rytter.

Nu benyttede han Lejligheden til at sige til ham i Forbigaaende:

— Kan De ikke passe lidt bedre paa Deres lille Søster, saa at jeg kan blive fri for hendes Næsvisheder.

Mr. James Olinga havde aabenbart allerede talt med Maria Olinga om det Passerede, thi han sagde:

— Hvad skal man sige. Selv om hun ikke opførte sig korrekt, saa havde hun vel Ret som Kvinde.

— Ret! Hvad mener De med det.

— Ja, uden Fortrydelse, Hr. Stagemann, jeg tror De tager Deres Børn lidt for haardt.

— Det bliver min Sag.

— Det gør det ganske vist, men det bliver dog ogsaa i Tiden Deres Børns Sag.

— Hvad skal nu det sige?

— Det skal sige, at De selv maa kunne se, at Deres Sønner, trods al deres Dygtighed, er saa forlegne og forkuede, naar de kommer ind i Manegen, at de aldrig i Tiden vil faa noget Publikum.

— Jeg bryder mig ikke om Publikum. De fleste i Publikum er Idioter, der ikke har mere Forstand paa Skoleridt og Heste end mine Støvler.

— Det gi'er jeg Dem Ret i.

— Naa, det gør De dog. Hvorfor skulde jeg saa tage Hensyn til Publikum. Det er Dygtigheden, det kommer an paa.

— Den er god, men det gælder ogsaa om, at man forstaar at sælge sit Arbejde, og det lærer De ikke deres Børn ved Prygl og onde Ord, men ved Træning

og Opmuntring og ved at gøre Arbejdet til en Fest for dem.

— For mig har Arbejdet aldrig været en Fest, men kun en Anstrengelse, svarede Hr. Stagemann, og der var ligesom lidt Bitterhed i hans Stemme. Jeg har lært hos den berømte Carl Edvard Wollschlager, og den Skole holder jeg fast ved. Der skal først og fremmest være Alvor i Arbejdet. Mine Sønner skal ikke være Spradebasser og Narrifaxer, men alvorlige Artister.

Mr. James Olinga trak paa Skuldrene. Han forstod godt, det var en Finte, men han svarede roligt:

— To Fagmænd som vi kan jo dog godt diskutere Spørgsmaalet.

— Jeg er bleven for gammel til at diskutere.

— Men det kan man dog af og til lære noget af.

— Jeg er bleven for gammel til at lære mere.

— Saa er De vist ogsaa bleven for gammel til at lære andre, sagde Mr. James Olinga og gik ind i Manegen, medens Hr. Stageman brummende forsvandt i sin Garderobe.

XIV. KAPITEL.

Det blev aldrig til noget med den store Exekution, som man med en vis Spænding havde ventet i Familien Stagemann.

Da Hr. Stagemann efter den bevægede Prøve kom hjem til Middag, var han tavs, og hans Ansigtsudtryk fortalte tydelig nok, at han led, selv om han beherskede sine Lidelser som en Mand.

Allerede om Eftermiddagen maatte han sende Afbud til Cirkus. Det var ham umuligt at optræde om Aftenen, skønt han opbød hele sin Energi for at stride mod den frembydende Sygdom.

Umiddelbart efter maatte han gaa til Sengs, og hæn rejste sig ikke den første Maaned.

Medens han laa paa Sygelejet, blev det en ejendommelig Tid for de unge. De prøvede som sædvanlig, men uden Svøben over Hovedet. Det var af stor Interesse at iagttage den Forandring, der foregik, særlig med Brødrene Wilhelm og Heinrich.

De blev friere i deres Væsen, og deres hele Optræden prægedes lidt efter lidt af den Selvtillid, som Bevidstheden om egen Dygtighed giver.

Hos Adèle sporedes Forandringen mindre, hos Hugo, der aldrig havde ladet sig kue helt, ytrede den sig paa anden Maade, idet han søgte fremmed Selskab.

Han sad da i denne Tid under Prøverne ofte og passiarede fortroligt med Maria Olinga, og saadan var det ogsaa idag, da hun var ifærd med at fortælle ham sit Livs Historie:

— Jeg holder saa meget af min Broder James. Han har næsten været mig baade i Faders og Moders Sted.

Mo'er døde tidligt, Fa'er var dengang en stor Forretningsmand i Glasgow. Vi fik en udmærket Opdragelse baade min Broder og jeg, men James gjorde ikke altid Fa'er lige stor Glæde. Jeg bliver tit bedrøvet, naar jeg tænker paa, at Fa'er aldrig naaede at se ham blive en Mand.

— Saa har Deres Broder og De ikke altid været Artister?

— Nej, der var saamænd ingen af os, der i vor Barndom drømte om, at vi skulde ende saaledes. Naa, det er da ikke, fordi det er saa slemt. Er De heller ikke født Artist?

— Nej, mine Forældre har en Gaard, men jeg løb hjemme fra, fordi jeg havde en ubetvingelig Trang til at leve ude omkring i Verden.

— Og De har ikke fortrudt det?

— Nej, ikke mere.

— Jeg tror heller ikke, at jeg nu kunde tænke mig atter at blive lukket inde som en lille, borgerlig Pige, der skulde være tvunget til altid at leve paa samme Sted og til kun at maatte gaa i Teatret og i Selskaber. Det er alligevel dejligt at rejse og dejligt at optræde.

— Ja, men hvordan faldt De paa det i Deres Stilling?

— Fa'er døde. Han døde meget pludselig. Senere har jeg gjort mig mine egne Tanker om den Maade, paa hvilken han gik ud af Livet. Jeg husker endnu saa tydeligt den Dag, da vi begravede ham. Hele Glasgows Handelsstand fulgte ham. Alle troede, at han var meget rig, og det troede James og jeg ogsaa.

James havde i de sidste Aar brugt mange Penge. Der var ingen flottere Sportsmand end ham i hele Skotland. Lige fra ung var han den bedste Boldspiller, Gymnastiker og Amatørcyklist. Fader var meget stolt

af ham, og i Dagligstuen stod et helt Skab med Sølvsager, det var altsammen James' Præmier.

Men da han var bleven voksen, begyndte han at ride som Gentleman-Rytter ved Væddeløbene. Det blev hans Ulykke. Han kom ind med de professionelle Jockeyer, han spillede paa Væddeløbsbanen, og han tabte store Summer. Fader skændte ofte paa ham og formanede ham til at tage sig noget alvorligt til, men han svarede: Jeg har jo Tid nok til at blive fornuftig, naar jeg engang bliver saadan en gammel sat Matador som Du, og det Par Skilling kan jo ikke ruinere Dig.

Da saa Fader døde, viste det sig, at han var fuldstændig ruineret.

— Var det Deres Broders Skyld?

— Nej, det var det saamænd ikke, skønt han vel nok havde hjulpet til. Fader havde selv været inde paa de vildeste Terminsspekulationer, og det var vel derfor, at han aldrig havde vovet rigtig at sige noget til James, som han iøvrigt beundrede blindt. Stakkels Fader havde i de senere Aar helt opgivet at holde Regnskab, og Falliten var total. Kreditorerne lod os ikke engang beholde det allernødvendigste.

— Det maa have været et haardt Slag.

— Ja, det var det jo nok paa en vis Maade, men saa var der ogsaa den store Lykke at se James pludselig forandre sig og blive til en Mand. Han laante lidt Penge hos en af Faders Venner, og skjønt de alle trak

paa Skuldrene af ham, uddannede han sig i Løbet af et Par Maaneder til en første Klasses professionel Skolerytter, der strax fik Engagement med stor Gage.

— Men De?

— Ja, da jeg saa James arbejde, fik jeg en ubændig Lyst til selv at tjene mit Brød og ikke falde ham til Byrde. En Dag sagde jeg saa helt frygtsomt til ham, om han ikke ogsaa vilde lære mig at ride. Det skal være mig en sand Glæde, sagde han, og saa tog vi fat. Jeg tror ikke, der nogensinde har existeret en Lærer som han. Aldrig blev han utaalmodig, og alt gik med Træning og kun med Træning. Det var en hel anden Skole, end man tidligere har kendt i Cirkus, og han fik en Mængde Elever, hvor vi kom frem. Synes De ikke ogsaa, at jeg har lært godt?

— Jo, jeg synes, De er udmærket. De sidder saa nydeligt til Hest, og saa har De saadan en gratiøs Haandstilling, naar De fører Tøjlerne.

— Finder De? sagde Marie Olinga og rødmede let.

— Ja, det gør jeg. Jeg synes De er den smukkeste Skolerytterske, jeg har set. De er saa slank og elegant til Hest, og høj Hat klæder Deres smalle, fine Ansigt nydeligt.

— Nu smigrer De, sagde Maria Olinga undvigende.

— Nej, jeg gør ikke. Der er ingen i Cirkus, som jeg saa gærne ser paa som Dem. Men *jeg* har da ogsaa lært noget hos Hr. Stagemann?

— Ja, det har De rigtignok, sagde Maria Olinga,

der var glad ved ikke at skulle tale om sig selv. Det er da godt, at den gamle Bøddel ikke har faaet knækket Dem. Jeg holder næsten mest af at se Dem som Jockey. De har en brillant Plastik, og saa er der saadan et mærkværdigt sejrsbevidst Blink i Deres Øjne, lige naar De er sprunget op paa Hesten. Det Udtryk kan jeg saa godt lide.

— Kan De virkelig? Jeg kan ogsaa saa godt lide Deres Øjne, især naar De hilser, og især naar De har den lysegraa Ridekjole paa med den store Buket røde Nelliker i Brystet.

— Har De saadan lagt Mærke til mine Kostumer?

— Ja, jeg kan huske dem allesammen. Baade de to sorte, men de gør Dem saa bleg, og saa det helt hvide med Guldknapperne, ja, den vissengrønne Fløjelsrobe klæder Dem ogsaa godt, men jeg synes dog bedst om den lysegraa. I den ser De mest *lady-like* ud.

— Saa skal jeg tage den paa iaften for at glæde Dem.

— Og hvad skal jeg saa tage paa?

— Jeg tror næsten det sort og hvidstribede Kostume klæder Dem bedst. Det gjør Dem saa slank. I det blaa og hvide ser De for Resten ogsaa nydelig ud. De skulde se at komme til James!

De saa paa hinanden og kom begge til at le, uden at de ret vidste hvorfor, men af Sorg var det i hvert Fald ikke, snarere af en pludselig frembrydende Livsglæde, der fik dem til at tale længe, sagte og fortroligt.

Men medens de sad tæt sammen, viste der sig over Logeranden ved Nedgangen til Saddelpladsen et Par mørke Øjne, der uafbrudt og iagttagende hvilede paa dem, uden at de mærkede det.

Saa forsvandt Øjnene atter, medens de to pludrede videre.

XV. KAPITEL.

Det var paa tredie Aar, at Hugo var hos Hr. Stagemann. Han begyndte allerede saa smaat at tænke paa den Tid, da han skulde være sin egen Herre.

I de første tre Aar skulde han saa om Sommeren være hos Fyrstinde Ratefski, hun havde ikke én men mange Gange erindret ham om det Løfte, hun havde taget af ham og han havde givet hende. Og Hugo var baade glad og beklemt ved Udsigten. Han kunde aldrig ret forstaa, hvad Hensigter Fyrstinden egentlig havde med ham.

Men om Vinteren skulde han rejse sammen med Mr. James Olinga. Og det glædede Hugo sig meget til. Saa skulde han ikke blot lære en ny og mere moderne Skole, men han skulde ogsaa hver Dag være sammen med Maria Olinga. Han havde nu været skilt fra hende over et Aar, og han mærkede, at han ofte længtes efter hende, saa at han blev helt melankolsk og havde den største Møje med at afholde sig fra at

flygte fra det hele for blot at kunne se hende og tale med hende. Saa indtraf der noget Uventet.

For at restituere sig til sit fornyede Engagement hos Fyrstinde Ratefski, vilde den gamle Stagemann, hvis Helbred stadig blev mere og mere vaklende, prøve paa at gennemgaa en tre Ugers Kur i Vichy efter en anstrengende Sæson i Breslau.

En Dag kaldte han da Hugo ind til sig og sagde:

— Du kan tage hjem og besøge dine Forældre. Jeg betaler din Rejse og giver Dig dine Kostpenge. Men Du maa være tilbage igen den 1ste Maj, naar Sæsonen begynder i Bryssel.

To Dage senere var Hugo da atter paa Frydenlund.

Det blev en dejlig Tid.

Saavel Faderen som Moderen modtog Hugo med stor Hjertelighed og var stolte af saa kraftigt og mandigt, som han havde udviklet sig.

En særlig Fornøjelse var det for Godsejeren at se, naar Sønnen red af Gaarde, og alle Folkene med Forvalteren i Spidsen stirrede efter den statelige Rytter.

Hugo havde aabenbart gennemgaaet en god Uddannelsesskole, og det var jo ingen Skade til, men mon han alligevel ikke saa smaat var ked af at være Artist.

Faderen havde endnu ikke helt opgivet Haabet derom. En Aften sad de saa og talte sammen inde paa Kontoret, og Hugo spurgte i Samtalens Løb:

— Var Bedstefader ikke Kavallerioffícer?

Holger Werner svarede ligesom i gamle Dage:

— Jo, han var østerrigsk Uhlan! og han tilføjede: Kunde Du ikke have Lyst til at blive Officer. Med den Uddannelse, Du nu har faaet, vilde det næppe falde Dig saa vanskeligt, og bagefter kunde Du saa lære Landvæsnet.

Hugo svarede imidlertid kort:

— Nej, Fa'er! Du har givet mig Lov til at være Artist, og det vil jeg vedblive at være. Jeg har Lyst dertil, og jeg tror ogsaa, at jeg vil kunne bringe det til noget ad den Vej.

— Ja,, ja, som Du vil, sagde Holger Werner, forbavset over den Bestemthed, der var i Sønnens Tone. Mit Ord tager jeg selvfølgelig ikke tilbage. Lad det saa foreløbig blive, som det er, men jeg gentager dog, hvad jeg sagde til Dig for Aar tilbage: Dit Hjem her staar Dig altid aabent!

— Og det takker jeg for, sagde Hugo. Saa blev der ikke talt mere om den Sag den Aften.

Men medens Holger Werner var fast bestemt paa ikke at røbe for Hugo, at der var Artistblod i ham, fordi det kunde være medvirkende til, at han følte det som et Kald og en Slægtsstolthed at være blandt Manegens Folk, saa var Forholdet anderledes med Fru Virginie.

Efter at Hugo nu en Gang for alle havde bestemt sig for Artistvejen, saa følte Virginie det som en Trang at fortælle ham, at hans Bedstefader havde været en

af Evropas mest berømte Jockeyer for sin Tid, og at hun selv var optraadt i de fineste Lokaler. Hun syntes, at hun paa den Maade ligesom kom Sønnen nærmere. Det forekom hende tillige at være en Art Forenærmelse mod hende og mod ham selv, hvis det skulde skjules for ham, at han var udsprunget af den Stand, som han nu selv tilhørte.

Virginie havde imidlertid ikke Mod til at berøre dette Emne, naar Holger Werner var tilstede. Hun ønskede blot, at Helge Foss havde været paa Frydenlund. Det havde været ham en let Sag at give Hugo et Vink, men Journalisten havde paa Indbydelse svaret, at han desværre ikke havde Tid til at komme.

Nu var man allerede naaet til Dagen før Hugos Afrejse, og endnu havde Virginie ikke faaet Lejlighed til at tale med sin Søn i Enerum.

Men om Formiddagen traf det sig saa heldigt, at Holger Werner maatte køre ud, fordi han skulde til Skovauktion, og Moder og Søn spiste derfor Frokost alene sammen.

Da de var færdige, sad de og passiarede lidt, og for at komme til Emnet, sagde Moderen:

— Hvordan staar Du Dig egentlig med den Fyrstinde, som Du har fortalt er din Direktrice?

— Ja, det véd jeg saamænd ikke rigtigt, Moder. Du husker nok, at hun altid har været meget venlig imod mig, det har jeg jo skrevet Jer til, og at hun ogsaa vil have mig i sin Cirkus, naar jeg er færdig hos Hr. Stagemann. Men alligevel er hendes Opførsel mod

mig til andre Tider saadan, at jeg ikke véd, om hun vil mig godt eller ondt.

— Det var da mærkeligt.

— Ja, det er det ogsaa.

— Er hun køn?

— Ja, hun er meget smuk, en udmærket Artist, og hun har holdt sig saa vidunderlig slank og spænstig, at man ikke skulde tro, hun var mere end i Tyverne, skønt hun er op mod de Fyrre. Jeg tror for Resten jeg har et Billede af hende paa et Reklamepostkort.

Hugo gik op paa sit Værelse og kom ned igen med et Portræt, som han rakte Moderen.

Virginie stirrede forbavset paa Billedet. Ja, det var Dolinda, derom var der ingen Tvivl. Men hvad vilde hun med Hugo! Vidste hun, hvem han var, og

pønsede hun maaske paa Hævn mod ham paa Grund af den Foragt, hans Moder og Fader havde vist hende! Virginie turde i hvert Fald i Øjeblikket ikke blande sig i denne Sag. Hun maatte overlægge den nærmere.

— Kender Du hende? spurgte Hugo forbavset, da han saa, hvor opmærksomt Moderen betragtede Billedet.

— Nej, min Dreng, hvorfra skulde jeg, der aldrig kommer ud, kende Artister.

— Det er ogsaa sandt, Mo'er, sagde Hugo, og kyssede hende med et Smil. Jeg kunde heller ikke tænke mig, at Du vilde kunne passe mellem de Folk.

— Det tror jeg heller ikke, svarede Moderen stilfærdigt.

Den næste Morgen rejste Hugo tilbage til Bryssel.

TREDIE DEL

I. KAPITEL.

Hugos Læretid hos Hr. Stagemann var udløbet. Den unge Jockey, der allerede havde et meget stort Publikum, havde taget Engagement hos Fyrstinde Ratefski. Det havde ganske vist været ham en Skuffelse, at Fyrstinden, der ellers var meget flot, kun havde tilbudt ham en forholdsvis lille Gage.

Da han imidlertid ikke var vant til at bruge stort, og da han af Hr. Stagemann havde lært at være en god Økonom, saa kunde han alligevel lægge over 100 Francs op om Maaneden.

Desuden fandt han rigelig Trøst for den mindre Gage deri, at han var engageret sammen med Familien Olinga. Mr. James gav ham daglig gratis Undervisning, og Hugo prøvede næsten hver Dag sammen med Maria Olinga, der havde udfoldet sig til en af Manegens smukkeste og fineste Skolerytterske.

Hun optraadte nu tillige som kvindelig Jockey og indøvede et Dobbeltnummer sammen med Hugo.

De to unge Mennesker prøvede alene, og Mr. James forlod i Reglen Manegen med et Smil, naar de tog fat.

Han tænkte sit!

En Dag, da de var færdige, sagde Hugo:

— Hvad tror De, at Deres Broder vilde sige, hvis De forlod ham?

— Ja, sagde Maria Olinga, jeg er jo en god Indtægt for ham, men han har ogsaa lært mig alt, hvad jeg kan. Alligevel er jeg sikker paa, at James aldrig vilde lægge mig nogen Hindring i Vejen i det Øjeblik, jeg vilde forlade ham.

— Naa, det tror De ikke! Tænk, hvor det kunde være dejligt, hvis vi to kunde rejse sammen alene! sagde Hugo.

— Saa maatte vi da først have et Par Heste.

— Ja, det maatte vi.

— Og saa maatte vi vel ogsaa være gifte, tilføjede Maria Olinga, som om det var den naturligste Ting af Verden.

— Ja, det maatte vi vel ogsaa, sagde Hugo ligesaa ligefrem. Maria Olingas Ord gav ham alligevel meget at tænke paa.

At være gift med Maria Olinga og have sine egne Heste, det blev fra dette Øjeblik Hugos Maal, skønt han knap var tyve Aar gammel. Men i Cirkus modnes man tidligt, og i Cirkus føler man under det omtumlede

Rejseliv hurtig Trang til at fæste flyvende Bo, for dog at have noget, der ligner et Hjem.

Foreløbig begyndte Hugo at spekulere paa Hestene. Først og fremmest vilde han gerne have en hvid Skimmel, der tilhørte Fyrstinden, og som egnede sig fortræffeligt til et Dobbeltjockeynummer, da den ikke var helt ung, gik støt og var temmelig bred og kraftig.

Fyrstinden, der havde saa mange andre Heste, og som i sin Tid havde taget denne som Pant for et Laan, hun havde ydet en tilskadekommen Artist, havde neppe stor Brug for den. Hun vilde derfor antagelig overlade den til en Køber paa meget rimelige Vilkaar.

Hugo vilde i hvert Fald prøve, og en Aften, efter at han var optraadt, bankede han med en vis højtidelig Forsigtighed paa Døren til Fyrstindens Garderobe.

Fyrstinde Ratefski var lige bleven færdig med sin Omklædning og sad foran et af Spejlene, i hvilket hun kastede et sidste, mønstrende Blik, inden hun trak de svære, engelske Kørehandsker paa sin smalle Haand med de mange Ringe.

Der var et forbavset Udtryk i hendes Ansigt, da hun saa den unge Jockey træde forlegent ind.

— Naa, er det Dig, sagde hun imidlertid med næsten overstrømmende Velvillie, har Du noget særligt paa Samvittigheden?

— Ja, jeg vilde gerne bede Dem, om De ikke vilde sælge mig „Juno“.

— „Juno“? Ja, jeg har jo egentlig ikke videre

Brug for hende, men hun er en god Prøvehest. Hvad vil Du give for hende?

— Jeg havde tænkt mig, at mulig en 600 Francs kunde gøre det.

— Ja—a! 600 Francs! Det kunde vi maaske nok blive enige om. Har Du Penge til det?

Hugo blev lidt flov og rød i Hovedet, medens han knappede sin Vest op og af Inderlommen tog en stor Tegnebog frem. Han havde allerede lært paa Artist-manér at gaa med alle sine kontante Penge hos sig.

— Jeg har 300 Francs, men maaske maatte jeg skylde Dem Resten til næste Sæson. Saa kunde De trække dem af min Gage.

— Har Du faaet de Penge, da Du var hjemme?

— Nej, dem har jeg selv lagt op. Jeg vil ikke have noget hjemme fra.

Fyrstinden saa paa ham med et velvilligt Smil, og idet hun rejste sig, strøg hun ham over Haaret og sagde:

— Det kan jeg lide. Det er godt gjort med den Gage, Du har.

— Hugo var lige ved at blive vred. Saadan at klappe ham paa Hovedet, det var jo ligesom stadig at behandle ham som et Barn, og saa blev hun ved med at sige *Du*, skønt han nu var selvstændig Artist.

Men Fyrstinden havde sin egen Maade at tage ham paa, og idet hun lo til ham med sine hvide Tænder, sagde hun:

— Ja, Handelen bliver vi nok enige om. Men

hvad vil Du saa bruge Juno til? Hun er dog temmelig svær for Dig til at ride paa. Hun er jo saa bred over Ryggen, som havde hun *Panneau* paa.

— Det er netop derfor, jeg gerne vil have hende. Hun kan blive god til Dobbelt-Jockeyridt, fordi hun bærer saa udmærket og har god Plads til at staa paa.

— Dobbelt-Jockey! Med hvem?

— Med Frøken Maria Olinga, svarede Hugo, men han mærkede, at han blev lidt varm i Kinderne.

— Med Maria Olinga! gentog Fyrstinden og satte sig ned. Se, se! Naa Du vil optræde sammen med hende.

Det vil jeg dog nok først høre lidt nærmere om.

II. KAPITEL.

— Naa, saa Du vil optræde sammen med Maria Olinga, gentog Fyrstinden og betragtede den unge Jockey med det interesserede og frittende Blik, der allerede tidligere saa ofte havde sat ham i Forlegenhed.

— Ja! svarede Hugo tøvende.

— Og hvad siger hendes Broder til det?

— Hendes Broder! Saa vidt jeg ved, har Mr. James ikke noget imod det. Han har ofte været tilstede, naar vi har prøvet sammen.

— Naa, det er I allerede begyndt paa. Saa er det vel ogsaa Jeres Mening, at I engang i Tiden vil rejse sammen.

— Ja, det har vi ganske vist talt om.

— Se, se! Men saadan et Par unge Mennesker kan vel ikke saa godt farte rundt, uden at være gifte, i hvert Fald kan hun det vel næppe. Men det har I maaske ogsaa tænkt paa.

— Saa smaat har vi nok talt om det, men vi har da ikke truffet nogen endelig Bestemmelse endnu.

— Naa ikke det. Sig mig, hvor gammel er Du egentlig. Jeg kan stadig ikke lade være at betragte Dig som en Dreng. Jeg synes ikke, det er ret længe siden, Du kom til mig.

— Jeg er tyve Aar, Fru Fyrstinde, sagde Hugo ikke uden en vis Selvfølelse, skjønt han iøvrigt endnu manglede et Par Maaneder i den opgivne Alder.

— Tyve Aar! Tænk er De tyve Aar! Saa er De jo en hel Mand, og udviklet af Deres Alder er De ogsaa, naar man ser nærmere paa Dem. Tyve Aar er en dejlig Alder, det er Kærlighedens og Ubesindighedens Alder, men troer De ikke, at De alligevel endnu er lidt umoden til at indtræde i Ægtestanden?

— Det behøver jo heller ikke at være strax, sagde Hugo. Men forresten er der da saamange Artister, der gifter sig tidligt.

— Det er der! Men der er ogsaa mange, der fortryder det. En stor Del af dem synes først at finde sig tilrette med deres anden Kone, og det er en daarlig Vane. Saa maa man hellere give sig lidt Tid, til man finder den rette.

— Det tror jeg nu forresten nok, Frøken Maria Olinga er.

— Tror De det! Saa meget desto bedre, og Sagen vedkommer jo iøvrigt heller ikke mig. Men er hun ikke lidt ubetydelig. Det Indtryk har hun i hvert Fald gjort paa mig.

— Ubetydelig! Nej, hun er ualmindelig dannet,

dygtig og hjertensgod, udbrød Hugo og blev helt ivrig.

— Naa er hun det, sagde Fyrstinden atter med et Smil. Ja, naar De kan være tilfreds med hende, saa kan jeg jo ogsaa være det. Men De er dog ellers en Mand, der efter alt at dømme vil have en smuk Fremtid som Artist.

— Det vil hun ogsaa have, og jeg skal i hvert Fald nok hjælpe hende dertil, saa godt jeg kan.

— Saa meget desto bedre! Det taler jo iøvrigt ogsaa kun til Deres Ære. Men put De nu Deres Penge i Lommen igen, og lad os snakke videre om Forretningen imorgen. Jeg vil først tale med Løjtnant Miklosich om, hvorvidt vi kan undvære „Juno“, og hvad han mener, hun er værd mellem Brødre. Hvis De ser ham derude, saa bed ham om at komme ind til mig.

Hugo forlod Fyrstindens Garderobe helt forvirret over den uventede Vending, som Tingene pludselig havde taget, men ikke saa lidt stolt over, at Fyrstinden nu var begyndt at sige De til ham.

Det lykkedes ham at finde Murmeldyret siddende halvsovende ude mellem en hel Del gammelt Skrammel bag et Isbjørnebur.

— Fyrstinden vil tale med Dem, sagde Hugo kort uden nærmere at angive, hvorom det drejede sig.

— Naa—aah! svarede Murmeldyret med en underlig ubestemmelig Lyd. Hvad mon der nu er i Vejen?

Saa krøb han ned af den Kasse, han sad paa, og drev af efter at have strakt sig.

Da han traadte ind i Direktionsgarderoben, sagde Fyrstinden:

— Skal De med til Bryllupet imorgen, Løjtnant Miklosich.

— Nej, svarede Murmeldyret noget forbavset over det stillede Spørgsmaal. Han havde ventet, at det drejede sig om helt andre Ting, der vedrørte Forretningen.

— Er De ikke bedt?

— Jo! men jeg har ikke Lyst til at gaa med.

— Mangler De Penge?

— Ogsaa det! Jeg bryder mig ikke om at være ude, naar jeg ikke eventuelt kan være med, hvor der skal gives noget ud.

— Er der ikke andre Grunde?

— Det er da den væsentligste.

— Saa skal jeg sige Dem noget, De har i den sidste Tid haft meget Arbejde med Hestene, og jeg vil gærne vise Dem min Erkendtlighed.

— Mange Tak! sagde Murmeldyret.

— Imorgen Aften, inden De gaar til Bryllupet, kan De hæve 200 Francs ved Kassen som Ducør, men saa maa De gøre mig en lille Villighed.

— Med Fornøjelse.

— De kommer jo rimeligvis nok lidt ud paa Livet, naar Brudeparret er taget hjem.

— Det fejler næppe.

— De kommer maaske endogsaa op i Bagværel-

serne i „Jockeyhuen“. Jeg har hørt, at det af og til gaar lidt livligt til der.

— Ja, det kan jo ogsaa hænde.

— Godt! Saa tag den unge Hugo Stagemann med. Jeg interesserer mig for ham. Han er bleven holdt for strengt, og han har godt af at prøve Livet. Det skulde more mig at se, hvordan han klarer sig mellem saadanne gamle Rotter. Selv om det skulde koste ham lidt, gør det jo ikke noget. Han er for ung til allerede at gaa og puge alle sine Penge sammen.

— Aa, Herre Gud, gør han det. Saa fornuftig er jeg aldrig bleven.

— Nej, det skal Gud vide, men lidt Ufornuft klæder Ungdommen.

— I den Retning kan han ikke faa nogen bedre Læremester end mig, svarede Murmeldyret, og jeg skal nok vise ham Vej, hvis De tror, han har godt af det.

Dermed bukkede Løjtnant Miklosich og gik — noget forbavset over den Opgave, der var bleven ham betroet.

III. KAPITEL.

Der var Bryllup i den flyvende Cirkus.

„Den gale Klown“ var bleven gift med „Den hvide Dame“.

Den gale Klovn, Mr. Dingdong, var i Manegen berømt som Opfinder af det Trick at klistre Metalpapir paa Øjenlaagene, hvorved hans Blik i stærk Belysning fik et smaragdgrønt Skær. Naar han kridtede sit Ansigt, og hans tynde, stride Skæg stod frem af den hvide Sminke som lange Knurhaar, havde han en paafaldende Lighed med en Kat, og denne Lighed forhøjedes ved hans bløde, smidige Bevægelser.

Hans Livs største Triumf var, da han havde faaet den dystre, mørke Mikado af Japan til at briste i Latter. Paa Plakaterne yndede han derfor ogsaa at kalde sig: Manden, der fik Mikadoen til at le.

Men hvor komisk han end var, saa følte han, at han for ret at fange Publikum maatte have en smuk Kvinde ved sin Side. Artist behøvede hun ikke at være, det var han for dem begge, men dejlig skulde hun se ud, saa dejlig, at Publikum glemte alle hendes

Mangler for at se paa hendes Dejlighed, og derfor havde han giftet sig med: Den hvide Dame.

Den hvide Dame bar nemlig ikke uden Grund sit Plakatnavn: Canovas Mesterværk. Hun var bygget saa fin, slank og elegant som en Gratie, og hendes Specialitet havde hidtil været i hvidt Silketrikot og med

pudret Haar at fremstille de mest berømte af den store Italieners Marmorfigurer: Danserinden, Venus og Adonis.

Hendes Fremtid vilde nu forme sig endnu mageligere, idet hun kun havde at udfylde den for en Kvinde saa bedaarende Virksomhed at udsøge sig de Kostumer, der klædte hendes slanke Skønhed bedst. Iøvrigt skulde hun række den gale Klown hans Rekvisiter.

Alligevel mente Fagmænd i Cirkus, at begge havde gjort et godt Parti, og man spaaede derfor blandt Artister et meget lykkeligt Ægteskab, der selvfølgelig maatte fejres paa en for en gal Klovn værdig Maade.

Og det blev det ogsaa. Det nygifte Par havde ikke spildt Tiden, men var fra Kirken — thi Kirkebryllup havde den gale Klown holdt stærkt paa og den Hvide Dame endnu mere — kørt lige til Cirkus, og der var de begge optraadt under store Ovationer og en Regn af Blomster, medens Tjenerne havde slæbt alle mulige humoristiske Gaver ind i Manegen.

Nu efter Forestillingen skulde Bryllupsgildet fejres, og i den Anledning var der foran den Flyvende Cirkus' Bagdør, der specielt var forbeholdt Artisterne, kørt en mægtig Flytteomnibus frem.

Dens Indre var dekoreret med Guirlander, Vaabenskjolde og komiske Billeder, og tværs ned igennem den var der dækket et langt Bord.

Under megen Alvor — thi Artister er i Reglen meget alvorlige, naar de kommer fra deres Arbejde — kravlede hele det indbudte Selskab ind i Flytteomnibussen og udsøgte sig den for hver enkelt reserverede Plads.

Først kom Brudeparret, der skulde sidde inderst inde for Bordenden under et mægtigt Vaabenskjold med det ene Ord: *Felicitation.* Efter Brudeparret fulgte Madame Atheleta, en kraftig bygget Dame, iført en graa Sommerfrakke med Herresnit og blød Bulehat. Hun skulde have god Plads.

Efter hende fulgte Pocolo-picolo, som fyldte saa rart lidt. Han var meget extravagant klædt med en mægtig Gulduhrkæde, Diamantnaal i det røde Slips og store Ringe paa Fingrene. Foruden at være Miniatur-

akrobat var han tillige Paraplyfabrikant i Hamborg, og man ansaa ham almindelig for Millionær.

I Hælene paa ham fulgte en Tyrk paa 74 Tommer, iført kort broderet Trøje og blaa Pludderbuxer. Han havde et tomt, godmodigt Ansigt, og kaldtes aldrig for andet end „Ammen“. Han havde tidligere været Bryder, men var nu lejet af Pocolo-picolo — hvis Navn var Schneider — til at ledsage ham overalt paa Rejser, da den lille Herre levede i en permanent Rædsel for at blive overfaldet og udplyndret. Tyrken sad ikke med ved Bordet, men blev placeret paa en Kasse bagved Dværgen for at kunne hjælpe med ved Opvartningen.

Efter Tyrken sprang en fix, elegant klædt Dame ind med ualmindelig lange, hvide Hænder og et Par spillende mørke Øjne, hvis Udtryk hun kunde gøre drømmende, naar hun sænkede den lille Hage ned paa Brystet. Det var *„La Dame masquée“*, der ikke blot var Tryllekunstnerinde, men ogsaa Spiritist og Antispiritist, som det passede efter de forskellige Pladser. Hun hørte ikke til den Flyvende Cirkus, men var en Veninde af Bruden og optraadte i Varietéen „Alhambra“.

Hun fulgtes af den høje, slanke Jonglør Tara-Tamara, hvis Behændighedskunst udelukkende bestod i de mest forbløffende Variationer af Leg i Luften med Pengestykker, hvorfor han altid havde Lommerne fulde af blanke Femfrancs.

Med et Hovedtørklæde presset tæt for Munden, som var hun bange for at forkøle sig, skyndte Prima-

ballerinen La Sylphe sig op i Vognen. Det var iøvrigt ikke saa meget Forkølelse, hun var bange for, som for indiskrete Blikke, der mulig vilde opdage, at hendes Teint begyndte at blive stærkt falmet og rynket. Til Gengæld løftede hun højere op end nødvendigt, medens hun fjerlet sprang op ad Trinene og med gavmild Liberalitet viste sine nydelige Fødder med de høje Vrister i de elegante Safiansstøvler.

Stærk og bred med sikre Trin fulgte den firskaarne Saltomortalerytter Trombetta. Han sagde næsten aldrig et Ord, men han arbejdede som en Hest og aad som en Stud, indtil Vægten fortalte ham, at han var bleven for svær. Saa spiste han ikke i en Uge, indtil han atter var kommen i normal Form.

Som to Selskabsfugle pippede nu de smaa *„Papillons“* frem. De var bekendte for de vovede Danse, som deres Impresario havde lært dem, men selv syndede de i Naivetet og havde bevaret et saa uskyldigt Udtryk, at de mellem Artisterne gik under Betegnelsen Barneøjnene.

Afslutningen paa det brogede Selskab dannedes af den muskelstærke Kanonkonge Strongfort, der næsten ikke kunde gaa for Kræfter, og hvis nøgne Ryg med Muskelspillet kunde ses i enhver Cigarhandlers Vindue. Tilsidst kom „Murmeldyret“, der var klædt i sin fineste Puds og ligesom var lidt generet ved Selskabet, fra hvilket de fornemste Artister havde holdt sig tilbage, og ved Siden af ham Hugo, der lod til at være meget optaget af Begivenheden.

Det var første Gang, han havde faaet Lov til at være paa egen Haand mellem Artister, og det smigrede ham meget, at den ellers saa tilbageholdne Miklosich havde taget sig venligt af ham.

Døren blev nu slaaet i, og under jublende Hurraraab fra Sværmen af de udenfor den flyvende Cirkus forsamlede Gadedrenge, satte den rullende Spisesal sig i Bevægelse, medens Manden, der havde faaet Mikadoen af Japan til at le, rejste sig og raabte ned over Bordet:

— Maa jeg paa min Hustrus og egne Vegne byde Dem allesammen Velkommen!

IV. KAPITEL.

I den rullende Omnibus havde Hurraerne runget som Svar paa Skaalen for Brudeparret. Den var bleven udbragt med mange sirlige, altfor sirlige Vendinger af den affekterte Mr. Tara Tamara med de lange hvide Grevefingre.

Mr. Dingdong yndede nok at blive taget alvorlig, naar han var udenfor Manegen, men han følte samtidig en Trang til ligesom at gøre en Undskyldning derfor. Dette havde han iaften markeret ved, at han lige paa det mest rørende Sted i Talen lod høre et Hjertesuk af en saa vidunderlig Dybde, at det snarest maatte antages at komme fra Maven. En munter Fnisen løb Bordet rundt, medens Mr. Tara Tamara satte sit mest fornærmede Ansigt op.

Uvejret spredte sig imidlertid hurtigt, og Stemningen kom atter op, da Brudgommen rejste sig for at holde Takketale. Hvad han sagde, var der ingen, der forstod, og han forstod det heller ikke selv. Han talte kun med rivende Hast i alle mulige Tungemaal, hvis Rythme og Tonefald han efterlignede, uden at der var

Mening i Ordene. Samtidig holdt han en tændt Cigarstump mellem Tænderne.

Under Talen kom og forsvandt Stumpen uafbrudt. Og hver Gang den atter dukkede frem mellem de to Sprog, efter at have været borte i over et Minut, blev den hilst med Bifald og Latter, medens den gale Klovn vedblev at tale ustandseligt.

Tilsidst forstod man, at han sagde:

— Og dermed Tak og Velbekomme, mine Venner! Desserten staar under Bordet.

Der blev et formeligt Myrderi. Alle dukkede de ned fra Bænkene og traf atter hverandre paa Gulvet, hvor der i en Art Krybbe, der løb paa langs under Bordpladen, var fyldt rigeligt Foder af Appelsiner, Krakmandler og Rosiner samt store Bunker af Knallerter med Silkepapirshuer.

Under stor Jubel bandt den plumpe Mr. Strongfort en Barnepigekappe paa „Ammens“ Hoved og puttede et Par store Franskbrød ind paa hans Bryst, medens Hr. Schneider, der havde faaet Hagesmæk paa, gav sig til at græde som et lille Barn, og de smaa Papillons saa forlegne til hverandre som to Raphaelsengle.

Med saadanne temmelig flove Paafund gik Tiden, indtil der faldt en vis Træthed over Selskabet, og Samtalen gled hen paa de gamle Cirkusdynastier.

Naar Borgerfolk ved et unævnt Glas begynder at behandle Udenrigspolitik og taler om Czaren, Kejseren af Tyskland og Mikadoen, saa taler Artisterne om Renz, Salomonsky og Franconi, thi Gud bevare Munden paa

en Artist for Politik. Han kan ikke tale om Indenrigspolitik, da han ikke har noget bestemt Fædreland, og han kan ikke tale om Udenrigspolitik, thi næste Dag er han maaske i det Land, som han har angrebet, og en tjenstvillig Angiver er parat til at erindre ham om hans Ord.

Derfor ingen Politik! Men nok en Anekdote om Renz, selv om den er hørt før.

Det er Hr. Schneider, der fortæller med sin lille, pibende Stemme:

— Altmeisteren var ikke til at faa drevet ud af Cirkus. Aar efter Aar havde han siddet som muret til den samme Plads. Saa faar de ham endelig trukket med hen i den store Opera. Det er „Troubadouren", der gaar.

Men Musiken synes at have en alt andet end opmuntrende Virkning paa den gamle Renz, der sætter et mere og mere ondskabsfuldt Ansigt op; da han kommer hjem i Cirkus, er han rasende og lader Musikdirektøren kalde.

— Hvordan Pokker er det, at De Fjols passer paa vore Noder. Nu forstaar jeg, hvorfor Folk gaar i denne forbandede store Opera, og vi ikke kan konkurrere med den. Det er jo al vor Musik, de har stjaalet.

Musikdirektøren prøver paa at forklare ham, at det er kendt, fin Operamusik, der anvendes til Hestenumrene.

— Saa er det altsaa ham, den Hundetamp, der har været en Tyveknægt i alle de Aar, han har gaaet her

og faaet sin Betaling for sine stjaalne Koster. Herut med ham!

Og saa var den ikke længere!

— Ja, han var en Tyran, siger Mr. Strongfort med Overbevisning. Men hvordan endte det. Skønt den Gamle efterlod sig en halv Snes Millioner, maatte de begrave Sønnen i Fattigjord.

— Var det virkelig saa slemt, siger La Sylphe nærmest for at sige noget.

— Tror De, jeg lyver, svarer Mr. Strongfort og stirrer stift paa hende med et uintelligent Tyreblik.

— Nej bevares!

— Det skulde jeg heller ikke haabe. For Resten var det netop saadan en Danserinde med et Par smukke Ben og et tomt Hoved, der ruinerede ham. Tilsidst saa kørte hun Herren hjælpe mig med samme Liberi som Hoffet, og en skønne Dag, da hun passerede i sit Køretøj gennem Brandenburger-Thor, saa blev Garden purret ud for at gøre Honnør for den formentlige Kejserinde.

Det blev aldrig tilgivet opefter, og det var den første Pind til Ligkisten.

Medens dette halve Skænderi staar paa, og man allerede begynder at dele sig i Lejre for og imod Franz Renz, er Tara-Tamara i Færd med over Bordet at fortælle de smaa Papillons en meget spændende Historie om *Donna* Carmen Juanitta, der er berømt for sine kostbare Diamanter. En Nat er hun kommet hjem og har lagt sig i sin Seng for at læse *Figaro*.

Pludselig stivner hun af Skræk. I et Hjørne af Værelset har hun som Dekoration anbragt en japansk Krigsrustning med tomme Øjenhuler. Disse er nu fyldte af et Par grønlige Øjne, der stirrer paa hende med et glubsk, graadigt Blik. Skal hun flygte, skal hun blive, skal hun raabe om Hjælp mod den formentlige Mordere, der antagelig er bleven lokket af Beretningen om hendes Brillanter.

Hun ligger ubevægelig af Rædsel, medens Øjnene vedbliver at hvile ildsprudende paa hende.

De smaa Papilloner sidder med aaben Mund og trykker sig ængstelig ind til hinanden:

— Og hvad saa?

I det samme standser Flytteomnibussen med et Ryk, saa at man er nær ved at styrte mellem hverandre, og Dørene lukkes op.

— Jockeyhuen!

Hugo, der aldrig har været vant til i sit Liv at nyde noget, og som er bleven stærkt animeret af hele det brogede Selskab, er den, der beskedent gaar sidst ud.

Han føler sig meget smigret, da Løjtnant Miklosich fortroligt tager ham under Armen og siger:

— Kom her, min unge Ven, saa skal jeg vise Dem noget, som de andre ikke kender.

V. KAPITEL.

I det Lokale, i hvilket Hugo og Murmeldyret traadte ind, stod der to store Borde, der var betrukket med grønt Klæde.

Salen var pragtfuldt oplyst og skinnede af Guld og Spejle.

Ved Udgangen var en Garderobe, der bestyredes af en ældre, førladen Dame, hvis en Gang sorte Øjne nu spillede i det rødlige, indrammet af nogle betændte Bryn, og hvis buttede, malpropre Fingre funklede af Ædelstene.

Denne ejendommelige Type var godt kendt blandt Artisterne, der kaldte hende „Tante Brilliantine“, et Navn, som forøvrigt ikke blev taget fortrydeligt op af Madam Wassermann selv.

Hun havde ikke blot en Pantelaanerforretning, men drev ogsaa Aager i det Smaa og var Lejer af Garderoberne i forskellige Teatre og Cirkus. Alligevel stillede hun selv i Timerne fra 12 til 2 i „Jockeyhuens“ Bagsalon. Det var ikke, fordi hun kunde tjene noget

videre paa Opbevaring af de forholdvis faa Gæsters Tøj, skønt nogle af dem til Tider var meget flotte.

Nej, „Tante Brilliantine“ gjorde helt andre Forretninger her. Det hændte mere end en Gang paa en Aften, at en afblanket Herre rejste sig fra et af de grønne Borde og gik ud i Garderoben for at tage sit Lommetørklæde i Frakkelommen. Det varede undertiden længe, inden han fandt det, men naar han kom tilbage, havde han atter Penge paa Lommen, men manglede i Reglen samtidig et Uhr eller en Ring.

I Lokalet holdt man stærkt paa „Tante Brilliantine“, thi hun havde med sit gode Hjerte frelst mange fra Ubehageligheder eller det, der var værre, og hun hjalp til at fremme Omsætningen og Cirkulationen af Kontanter.

— Godaften, Hr. Løjtnant! Det er meget længe siden, man har haft den Fornøjelse at se Dem, sagde Garderobedamen med overdreven sød Stemme, i hvilken der syntes at ligge nogen Bebrejdelse og Ironi.

— Ja, jeg har haft saa meget at gøre i den sidste Tid, Madam Wassermann, svarede Murmeldyret med en Høflighed, der var saa paafaldende, at ogsaa Hugo lagde Mærke til den, medens de afleverede deres Tøj.

— Ja, selvfølgelig! Forretning er jo Forretning, og den maa først passes, selv om man saa kommer til at glemme Smaafolk.

Murmeldyret svarede ikke, men gik med Hugo frem i Salen.

Om hvert af Bordene var der samlet en halv Snes Mennesker, der saa ud til mest at være Jockeyer, Væddeløbsfolk, Officerer og yngre Handelsmænd. Man talte saa godt som slet ikke indbyrdes, men var optaget af at passe sit Spil.

Frem og tilbage mellem begge Bordene fløj en lille, væver Mand med et Ansigt som en Araber og et Par mørke, spillende Øjne under en rød Fez, hvis Kvast var i evig Uro, medens den uafbrudt børstede hans Ryg. Araberens sorte Blik hvilede skarpt og inspicerende overalt, samtidigt med, at hans Mund lo med de hvide Tænder paa den mest forekommende Maade, saa ofte man henvendte Ordet til ham med et eller andet Spørgsmaal.

— Skal vi prøve Lykken? spurgte Løjtnant Miklosich henkastet.

— Er det Hasard? svarede Hugo med lidt Ængstelse i Stemmen.

— Ja, man kan jo kalde det, hvad man vil, man behøver ikke at tabe mere, end man har Lyst til.

— Jeg kender ikke Spillet.

— Det skal De ikke være bange for, svarede Murmeldyret med et ejendommeligt Smil. Den Slags Spil er aldrig vanskelige at lære. Men De har maaske ingen Penge hos Dem.

Denne Ytring hidsede Hugos Ungdommelighed, og han svarede med en vis Selvtillid:

— Aah! jeg har vist nok flere Penge, end man kan tabe her. Ellers skulde det da gaa meget haardt til.

Der gik atter et ejendommeligt Smil over Løjtnant Miklosichs Ansigt, idet han med en vis Alvor sagde:

— Naar De har en saadan Tillid til Lykken, saa skal De spille med, unge Mand. Fortuna er ikke blot blind, men hun holder ogsaa mest af dem, der er hendes Lidelsesfæller og blind som hun selv.

— Tror De, svarede Hugo usikkert.

Den Tanke begyndte allerede at spøge i hans Hjærne, at han maaske, hvis han var heldig, kunde forøge sine oplagte Penge saa meget, at han strax kunde købe „Juno“ uden at behøve at bede om Henstand med Betalingen. Det vilde imponere Fyrstinden kolossalt.

Murmeldyret, der var en saa fin Iagttager paa Spillepsychologiens Omraade, mærkede strax, hvad der foregik i den unge Jockey.

— Hvis De vil spille med, sagde han, saa skal De se at faa Deres Penge byttede. Det besørger hun derhenne.

Hugo tog sin Tegnebog op af Inderlommen paa sin Vest og trak en splinterny Hundredfrancs-Seddel frem.

Derefter gik han hen til Tante Brilliantine, der vendte og drejede den mellem sine graadige Fingre, indtil hun med næsten sørgmodig Mine talte 10 blanke Guldstykker op til Gengæld for Papiret og sagde:

— Det er en Franc i Byttepenge.

Medens Hugo rodede i sin Portemonnæ for at finde et løst Møntstykke, tilføjede hun:

— Naa, den unge Herre skal ogsaa til at spille. Skulde De komme i Forlegenhed, saa kan jeg altid gøre

Dem den Tjeneste at laane Dem et Hundrede Franas paa den Ring der. Det er et dejligt Spil, der er i den.

— Tak, det behøves ikke, sagde Hugo kort og gik, medens Tante Brilliantine saa efter ham med et Smil og mumlede:

— Ja, de er søde, de Grønskollinger, men vær ikke for kaalhøgen, min lille Herre. De skal nok plukke Dig.

Lidt efter sad Hugo ved et af Spillebordene Side om Side med Murmeldyret.

VI. KAPITEL.

Hugo fik ingen Brug for Tante Brilliantines Tilbud om at forstrække ham med Penge.

Han havde uafbrudt Held med sig, og det var lige meget, hvad han foretog sig, Lykken syntes stadig at være ham ligesaa gunstig, som den var hans Sidemand ugunstig.

Medens Hugo allerede havde samlet en hel lille Seddelbunke foran sin Plads, havde Murmeldyret forlængst tabt alt og havde endog gjort et Par mindre Laan hos sin yngre Kollega.

Hugo var imidlertid ikke saa meget optaget af Spillet som af den Tanke: Hvis jeg nu turde holde op, saa vilde jeg kunne købe „Juno“ og endda have nogle Penge i Behold.

Han havde dog en instinktmæssig Følelse af, at en saadan Opførsel ikke vilde blive betragtet som *fair*. Han blev derfor siddende paa sin Plads, men han spillede mere forsigtigt end tidligere, og samtidigt begyndte Lykken ogsaa at svigte ham.

Dette skulde dog ikke vare længe. En underlig Uro bredte sig fra Bord til Bord og fik Gæsterne til at betragte hverandre med mistænksomme og forskende Blikke. Spillet begyndte at gaa i Staa, og der førtes ængstelige, hviskende Samtaler.

Den lille Araber dukkede nu ogsaa frem og fløj omkring med mange Haandbevægelser. Samtalen begyndte at blive højere, og Hugo skelnede flere Gange Ordet: Politi!

I samme Øjeblik han hørte dette Ord, forstod han, hvad der var paafærde. Han var aabenbart lokket ind paa forbudne Veje, og nu var Politiet sat paa Sporet af en eller anden Angiver.

Flere af Spillerne begyndte at rejse sig, samle deres Penge og forsvinde ganske lydløst.

Lidt efter lød det fra Bankørerne ved Bordene:

— Spillet er sluttet for iaften!

Alle rejste sig. Nogle følte det som en Befrielse, andre blussede af Harme og Vrede over at være bleven afskaaret fra at faa Revanche, ligesom Lykken var ved at smile til dem. Men ingen sagde noget, og man forsvandt næsten uhørligt, medens en uniformeret Tjener begyndte at slukke Gasblussene.

Hugo havde taget sin Tegnebog op af sin indvendige Vestelomme og lagt Sedlerne i den. Der var ialt otte Hundredfrancssedler foruden nogle løse Guldpenge, som han puttede i Vestelommen.

— Kom nu med mig, sagde Murmeldyret. De har

haft en heldig Aften, nu maa De ogsaa gi'e lidt ud, siden vi ikke kan faa Fornøjelsen af at spille mere.

Ad en Vindeltrappe kom de ned i et lille Rum, hvis Vinduer var dækkede med Jærnskodder.

Ved en Bar sad en halv Snes Mennesker eller rettere: de hang paa nogle høje Stole med Benene dinglende paa en Tværstang og med Overkroppen lænet frem over Zinkdisken.

Bag Barren var et Par Damer, hvis Øjne var begyndt at blive trætte og fortinnede. Damerne var i Færd med at ryste alle Slags mærkelige Drikke sammen i smaa lukkede Sølvbeholdere.

— Tre Rævehagl og et Torpedoskud! lød det fra en lille Væddeløbsjockey, hvis korte Ben hang ned fra Stolen som to smaa Trommestikker.

— Jeg drikker ikke saadan noget Gift! sagde Murmeldyret, idet han kravlede op paa en af Stolene. Lad os faa en ordentlig Flaske Skum.

Ganske langsomt skyllede Murmeldyret det ene Glas ned efter det andet uden at sige et Ord, medens Hugo galant bød en af Damerne paa den anden Side Disken paa et Glas. Han var ualmindelig oprømt. Hans Kinder glødede, og han havde en Fornemmelse af at være den rigeste Mand i Verden med sine otte Hundredfrancssedler under Vesten.

Jockeyen syntes imidlertid at have faaet Kig paa ham og at være meget lysten efter at komme i Lag med ham.

Han sprang ned fra sin Stol og stillede sig mellem Hugo og Murmeldyret:

— Skal vi ha'e et lille Slag endnu? spurgte han Murmeldyret kort, Gud ved, hvem det er, der har været nævenyttig.

— Maaske er det Skaden, sagde Jockeyen. De siger, at han er bleven Politispion, efter at han er sluppet ud fra den Historie med Cirkusbranden.

— Ja, det kunde godt ligne den lille Slubbert. Men enten det nu er ham eller ej, saa er Fornøjelsen i hvert Fald ødelagt for iaften.

— Vi kan jo godt spille her, sagde Jockeyen. Jeg har Kort i Lommen. Lad os slaa os ned derhenne. Vil De være med, tilføjede han og slog Hugo paa Skulderen.

Damen bag Disken rømmede sig og blinkede til Hugo, men han var allerede bleven hidset op af Spillet og Champagnen og gjorde Mine til at springe ned fra Stolen.

— Tag Dem iagt for ham, hviskede Damen over Disken. Han klipper Dem.

Det blev imidlertid ikke til noget med Spillet.

Ligesom de skulde til at begynde og havde faaet placeret sig om en af de smaa Borde i Lokalet, kom Araberen farende, ildrød i Hovedet, og sagde i en hidsig Tone:

— Vil De da absolut have os i Fedtefadet! Jeg forbyder Dem at spille her, eller ogsaa bliver De smidt ud!

— Naa, naa, saa sagte, sagde Jockeyen stødt og stak Kortene til sig.

— Maa vi ikke spille, saa skal vi i hvert Fald have noget at drikke, sagde Murmeldyret og tog igen Plads paa en af de høje Stole.

Atter knaldede et Par Propper.

Hugo, der var ude for første Gang i sit Liv, og hvis sunde Legeme krævede sin Ret, havde ladet Hovedet synke ned paa Disken og var faldet i Søvn.

— Det er Synd for ham, sagde Damen, medens hun serverede den tredje Flaske Champagne.

Murmeldyret ruskede i Hugo.

— Lad os saa betale og komme afsted.

Hugo foer op og saa sig forvirret omkring. Derefter knappede han langsomt sin Vest op og tog Tegnebogen frem, som han lagde paa Disken.

Inden han endnu havde faaet Penge igen, var han atter falden i Søvn, og det var næsten umuligt at faa Liv i ham.

VII. KAPITEL.

Hugo vaagnede den næste Morgen dødtræt og tung i Hovedet. Hvad der var foregaaet i Løbet af Natten, vilde ikke staa ham klart. Det sidste, han erindrede, var, at Murmeldyret havde lukket ham ind i en Droske og smeldet Døren i efter ham, idet han raabte Adressen til Kusken. Men derefter blev alt mørkt i hans Hukommelse: Hvorledes han var naaet hjem, hvorledes han var kommet ind, og hvorledes han havde fundet i Seng, hvor han nu laa og stirrede omkring sig, kunde han ikke huske.

Pludselig slog en Tanke ned som et Lyn: Pengene!

Han sprang op og hen til Stumtjeneren, paa hvilken hans Tøj hang. Han endevendte alle Lommer, den ene efter den anden, med stigende Feberhast: Der var kun en Portemonnæ med nogle Smaapenge, et Par løse Guldstykker i Vestelommen, men af Tegnebogen var der ikke Spor.

Hugo begyndte atter at søge forfra, idet han tvang sig selv til Ro, men skønt han gennemrodede selv den

mindste Fold, hvor der ikke var ringeste Udsigt til at gøre noget Fund, saa var Resultatet det samme: Pengene var og blev borte.

Paa Hugo var den Opdagelse af overvældende Virkning. Det var ikke blot Tabet af Pengene, der gjorde et saa stærkt Indtryk paa ham, men det var nok saa meget Skammen over, at han havde kunnet opføre sig saaledes. Han, der altid med Foragt havde set paa fulde Folk, havde altsaa været aldeles fra Sans og Samling. Han havde ladet sig udplyndre og flaa til Skindet, men hvor og af hvem?

Han havde vundet i Begyndelsen af Aftenen, det var sikkert nok, men hvad var der saa sket? De enkelte Begivenheder vilde ikke komme i Rækkefølge. Skulde han melde Sagen til Politiet!

Han grundede et Øjeblik, saa viste han energisk Tanken fra sig. Nej, han vilde være umulig mellem Kammeraterne, hvis han gjorde Anmeldelse, og det saa alligevel blev oplyst, at han havde spillet Pengene væk.

Pludselig slog det ham: Der var vist bleven spillet, efter at de havde taget Plads ved Barren!

Der havde han saa maaske tabt Pengene. Men hvor var saa Tegnebogen bleven af?

Han maatte ud for at have Rede paa, hvorledes Sagen hang sammen. I en Fart var han i Klæderne og paa Vejen til Cirkus.

Paa et Hjørne i Nærheden af Bygningen stod to Mænd i Samtale. Det var Skaden og Bryderen. De var begge komne til at se endnu mere uhyggelige ud

end tidligere. Deres Straf var omtrent bleven ens, skønt Skaden havde faaet Fængsel og Bryderen en Bøde, men denne havde han maattet sidde af.

Synet af de to magre, skulende Personer gjorde et forøget ubehageligt Indtryk paa Hugo, der skyndte sig forbi, medens Skaden sagde:

— Bare det engang kunde lykkes mig at faa Ram paa den lille, næsvise Hvalp. Han er Skyld i alt mit Uheld. Igaar gik det ikke, men ved Lejlighed gaar det vel.

Ingen af de Artister, der havde været med den foregaaende Aften, var endnu kommen i Cirkus, da Hugo naaede den.

Han maatte hen til „Murmeldyret"! Han kunde maaske give ham nogen Oplysning. Men hvad skulde han sige til ham uden at give det Udseende af, at han mistænkte ham for at have været meddelagtig i Bondefangeriet?

Idet Hugo atter skyndte sig ud, løb han lige paa Maria Olinga.

— Naa, det er nok gaaet haardt til iaftes, sagde hun og lo, idet hun betragtede hans blege Ansigt.

Hugo vilde først ikke have svaret hende, men i dette sit unge Livs første store Modgangsøjeblik trængte han til at vise Fortrolighed, og det busede ud af ham:

— Jeg er bleven udplyndret inat. Jeg er bleven flaaet lige til Skindet.

— Men af hvem, spurgte Maria Olinga og blev helt bleg af Sindsbevægelse.

— Ja, det er netop det, jeg ikke véd, svarede Hugo.

— Saa bliver der ikke noget af at købe „Juno“, sagde Maria Olinga. Der var ingen Bebrejdelse i hendes Stemme, men det dirrede om hendes Mundvige.

Disse Ord syntes helt at overvælde Hugo:

— Det kan ikke være sandt! Jeg vil se at faa fat paa Løjtnant Miklosich, tilføjede han og stormede afsted.

Maria Olinga blev staaende helt betuttet og stirrede efter ham.

I det Samme kørte en elegant Ekvipage op for Cirkus, og Fyrstinden traadte ud i en kostbar, lysegraa Sommerdragt af Raasilke med Blondebesætning.

— Er der gaaet Dem noget imod, lille Frøken, sagde hun med en vis frittende Elskværdighed i Stemmen.

— Det var den unge Hr. Stagemann, der fortalte mig, at han er bleven udplyndret inat, svarede Maria i sit Hjærtes Naivetet. Hun var altfor optaget af, hvad hun lige havde hørt, til at hun kunde holde tæt dermed.

— Se, se! sagde Fyrstinden, og der gled et Smil over hendes Ansigt. Ja, det er en lille Fusentast, den samme Hr. Hugo. Det er første Gang, han har været sammen med de ældre Kammerater, og saa er det strax gaaet galt. Han har naturligvis soldet eller spillet Pengene op, og saa hedder det altid bagefter, at

man er bleven udplyndret. Det er saa nemt at give andre Skylden.

— Men det ligner ikke Hr. Stagemann, sagde Maria Olinga ivrigt. Han er ellers saa rolig og fornuftig.

— Ja vist saa! Han var rolig og fornuftig, saa længe han stod under Hr. Stagemanns Pisk og vidste, hvad der vankede, men saasnart han er sluppen fra den, saa har han ikke kunnet taale at være paa egen Haand, men har strax slaaet bagud.

Maria Olinga syntes, at der var saadan et spottende og skadefro Tonefald i Fyrstindens Ord, og hun sagde med Varme.

— Nej, jeg tror, De tager fejl, Fru Fyrstinde. Det har jeg aldrig mærket, saa længe han har været hos min Broder. Han har altid opført sig mønsterværdigt, og han har særlig været saa fornuftig med Penge.

Fyrstinden lo med sine smukke hvide Tænder og sagde:

— Aah, min lille Ven, De véd ikke, hvor Mandfolkene forstaar at hykle og spille Komedie ikke mindst overfor en ung Kvinde, som de har et kærligt Øje til.

Maria Olinga mærkede, at hun blev ildrød i Hovedet, og at hendes Stemme dirrede, idet hun sagde:

— Fru Fyrstinde, der er ikke nogetsomhelst mellem mig og den unge Hr. Stagemann.

— Det har jeg jo heller aldrig sagt, svarede Fyrstinden. Men det glæder mig alligevel at høre Bekræf-

telsen af deres egen Mund. Vil De høre et godt Raad, saa hold Dem fra den Vindbøjtel.

Dermed gik Fyrstinden hen i sin Garderobe, men Maria Olinga smuttede ind i det mørke Materialrum, for at ingen skulde se, at hun græd af Sorg og Vrede.

I det samme hørte hun en Stemme:

— Hvad er der i Vejen, lille Frøken.

VIII. KAPITEL.

Maria Olinga blev først forskrækket over den uventede Tiltale, men hun fattede sig hurtigt, da hun saa Murmeldyret rejse sig langsomt fra Laaget af en Kasse, paa hvilken han havde siddet og sovet.

Man var i Cirkus saa vant til at træffe Murmeldyret liggende henslængt næsten som et herreløst Stykke Løsøre, at det ikke mere vakte nogen Forbavselse.

For Maria Olinga var det uventede Møde endvidere en næsten behagelig Overraskelse. Det var jo netop Løjtnant Miklosich, som den unge Jockey var ude at søge for at faa Oplysninger om, hvad der var sket den foregaaende Aften.

— De var nok ordentlig ude i Nat, sagde hun indledende.

— Aah ja! svarede Murmeldyret, idet han rejste sig helt. Han var endnu iført Kjole og hvidt Slips, hvis Sløjfe var gaaet op, saa at Enderne hang uordentlig ned over det krøllede og plettede Skjortebryst.

— Men hvorfor er De dog ikke gaaet hjem?

— Ja, det maa De nok spørge om, svarede Løjt-

nant Miklosich, og naar jeg overraskes af en ung, uberørt Kvinde som Dem i min Fornedrelsestilstand, saa skammer jeg mig som en Hund, Frøken Olinga. Men jeg er en gammel, uforbederlig Bohême, der ikke har noget Hjem, og som ikke har nogen Sans for et Hjem. Jeg befinder mig bedst, naar jeg er slængt hen i en Krog, hvor jeg ikke falder nogen til Byrde som den unyttige Genstand, jeg er.

— De skal ikke se saa bittert paa Dem selv, sagde Maria Olinga.

— Bittert! Nej, jeg ser saamænd heller ikke bittert paa noget, ikke en Gang paa mig selv. Jeg har overhovedet holdt op med at tænke over nogetsomhelst, mig selv iberegnet. Naar der falder mig et Par fornuftige Ord paa Læben, saa er det ikke andet end Tømmermænd, Frøken Olinga, ganske almindelige Tømmermænd. I dem er der dog af og til endnu en Smule sund Sans.

— De har jo Lov til at handle med Dem selv, som De vil, men De skulde i hvert Fald være for stolt til at fordærve andre, der endnu ikke er kommet paa Skraaplanet.

— Hvad mener De, Frøken, sagde Murmeldyret med tydelig Forbavselse.

— Jeg mener, at De har været med, efter hvad jeg kan forstaa, til at lokke Pengene fra den unge Hugo Stagemann.

— Nu er De uretfærdig imod mig, svarede Løjt-

nant Miklosich, ikke uden en vis Værdighed. Jeg har lokket den unge Hr. Hugo til at prøve Lykken, det er sandt, men lokket Penge fra ham, det har jeg ikke.

— I hvert Fald er han kommen ganske blank hjem.

— Det er rigtigt, svarede Murmeldyret, men det er, fordi jeg har vaaget over ham som en Fader. Jeg tog hans Tegnebog, da jeg saa, at han ikke længere kunde klare sig og let kunde risikere at blive udplyndret af de Bondefangere. Men Tegnebogen er her, og der er mindst dobbelt saa meget i den, som da han gik ud.

— Er det sandt! udbrød Maria Olinga.

— Med den Slags Ting spøger jeg ikke, Frøken Olinga. Men jeg kan mærke, at De interesserer Dem for den unge Mand, og jeg overlader gerne til Dem at gøre ham glad ved at give ham hans retmæssige Ejendom tilbage.

Med disse Ord rakte han Maria Olinga en Tegnebog.

— De er alligevel et godt Menneske!

— Et godt Menneske! Herregud, det er et misbrugt Ord til billig Pris. Nej, men det maa De vide, Frk. Olinga, med alle mine Fejl er jeg gammel Officer, og jeg vedbliver altid at være Gentleman. Jeg takker en god Skæbne for, at jeg ogsaa er vedbleven at være det denne Gang, og at jeg ikke er bleven fristet over Evne.

Der rullede to store Taarer ud af Murmeldyrets rødspængte Øjne.

— De græder! sagde Maria Olinga.

— Græder! Det skal De ikke kalde Graad! Det er den Slags Taarer, der kommer af Nattesvir og Morgenrørelse, af forspildt Liv og ødelagte Nerver. De Taarer véd ikke selv, hvad de græder for, og populært kalder vi dem „Portvinstaarer“.

Løjtnant Miklosich slog Kraven op om Ørerne, medens der trods det varme Vejr gik en Kuldegysning igennem ham. Derefter hilste han formelt og forsvandt.

Maria Olinga stod alene med Tegnebogen i Haanden.

Idet hun traadte ud i Gangen, saa hun Hugo Stagemann komme gaaende. Han var ganske bleg og syntes træt og udmattet. Han foer sammen, da hun talte til ham og sagde:

— Naa, fik De saa noget ud af Deres vilde Jagt?

— Nej.

— Det fortjente De heller ikke, naar De gaar saadan og klatter med Deres Penge.

— De maa ikke spotte mig, sagde Hugo og saa bønlig paa hende.

— Ja, men det har De godt af, for at De kan lære at tage Dem bedre i Agt en anden Gang.

— Fy, sagde Hugo vredt. Jeg troede ikke, De var saa hjærteløs.

— Det er jeg heller ikke, svarede Maria Olinga næsten forskrækket. Jeg sagde det kun, fordi — her er den!

Maria Olinga rakte Tegnebogen frem mod Hugo, der greb den ude af sig selv af Henrykkelse og aabnede den. Alle Pengene var der.

— Aah, Du søde, dejlige Pige, udbrød Hugo, det skal Du have et Kys for.

— Naa, naa! Ikke saa hæftig. Det vil jeg sige Dem, Hugo, skal det være Alvor mellem os, saa maa De love mig, at De aldrig vil spille mere. Næste Gang gaar det maaske ikke saa godt.

— Det lover jeg Dem, svarede Hugo og rakte Maria Olinga Haanden. Men hvordan har De faaet fat i denne Tegnebog?

Maria Olinga vilde lige til at svare.

I det samme kom imidlertid Fyrstinde Ratefski, der aabenbart paa Afstand havde iagttaget Parret, tæt forbi dem og sagde med et ejendommeligt drillende Smil:

— Naa, Hr. Stagemann, vil De saa tale med mig?

— Javel, sagde Hugo, og der var en saadan Frejdighed og Glæde i hans Stemme, at Fyrstinden uvilkaarlig studsede.

Da de var kommet ind i Garderoben, sagde Direktricen:

— Jeg har bestemt mig til at sælge „Juno“ for 600 Francs. Det er kun, fordi at det er Dem, at jeg sælger hende saa billigt, da jeg godt selv kunde have Brug for Hesten. Hvorledes ønsker De at betale?

— Helst med det samme, sagde Hugo og lagde

sex Hundredfrancssedler paa Bordet med et triumferende Udtryk, der klædte hans unge Ansigt godt.

Da han selvbevidst forlod Garderoben, saa Fyrstinden efter ham og sagde halvhøjt med et Smil:

— En Pokkers køn Fyr!

IX. KAPITEL.

Det var mod Slutningen af „Den flyvende Cirkus“ Ophold i Bryssel.

Om en Uges Tid skulde Hugo sammen med Mr. James og Maria Olinga tiltræde et Engagement i den nye elegante Hippodrom i London, medens Fyrstinde Ratefskis Cirkus foreløbig lagde op.

Men inden Hugo forlod Bryssel, vilde han dog aflægge et Besøg hos sin gamle Læremester, Hr. Stagemann.

Denne havde i den sidste Tid faaet et fornyet Anfald af sin tidligere Sygdom, og denne Gang var det voldsommere end nogensinde tidligere. Han havde ikke været i Cirkus i 14 Dage, og man vidste derfor, at det maatte være meget alvorligt med hans Tilstand, thi Hr. Stagemann var saa vist ikke den, der gav sig for Bagateller.

Da Hugo ringede paa, lukkede Fru Stagemann op. Hun saa anstrengt og forvaaget ud, men det venlige Smil om hendes Mund, der saa ofte havde indgydt

Hugo en Art Trøst, naar hendes Mand var altfor urimelig, havde fæstnet sig endnu stærkere i hendes Ansigts Udtryk.

— Har Hugo noget paa Hjerte? spurgte Fru Stagemann. Hun havde vænnet sig til den ejendommelige Tiltaleform uafbrudt at nævne Fornavnet overfor ældre Læredrenge for at undgaa hverken at sige Du eller De.

— Jeg vilde blot høre til Hr. Stagemann og hilse paa ham, hvis det kunde lade sig gøre, da jeg nu skal rejse.

— Det var pænt af Hugo. Stagemann har ikke altid været lige venlig imod Hugo, men nu skal jeg spørge, om han vil tale med Hugo.

Fruen forsvandt et Øjeblik og kom derefter tilbage:

— Stagemann beder Hugo om at komme med.

Det var med en ejendommelig Følelse, at Hugo traadte ind i det lille Soveværelse, i hvilket der ikke fandtes andet end en Kommode, en Mængde Ridestøvler og en lav, haardtredt Jernseng, over hvilken der hang tre Portrætter af Kejser Wilhelm I, Bismarck og Moltke.

I Sengen laa Hr. Stagemann. Han lignede nærmest en kæmpemæssig Rovfugl, i hvis Fjer der er gaaet Skab. Ansigtet var uhyggeligt afmagret, og den rynkede, brungule Hud hang i Poser over de fremspringende Kindben, mellem hvilke Næsen ragede frem som et graadigt, stærktbøjet Næb. Hans tidligere velplejede Knebelsbart strittede nu til alle Sider som et Par væl-

dige, forpjuskede Børster, og hele hans Underansigt dækkedes af stive, hvide Stubbe.

Hans dybtliggende Øjne havde et smerteligt Udtryk som en saaret Tyrs, og hans ene Haand, der stak ud under Sengetæppet, var saa mager som en Dødnings, overtrukket med et Net af tykke, tunge, blaa Aarer.

Hugo gjorde uvilkaarlig et Skridt tilbage. Hr. Stagemann lagde Mærke dertil, thi han havde vænnet sig til at gøre Iagttagelser, medens han havde ligget der paa sit Smertens Leje uden Søvn og uden hverken at maatte spise eller drikke.

— Kom kun nærmere, Hugo. Ja, jeg er kommet til at se slemt afpillet ud. Men det var pænt af Dig at se op til mig, inden jeg gaar bort. Jo vist saa. Du skal ikke prøve paa at trøste mig. Jeg véd godt, at det er ude med mig, og jeg ligger kun og haaber paa, at Døden vil være barmhjertig nok til at hente mig saa hurtigt som muligt, men det lader desværre til, at den vil give sig god Tid.

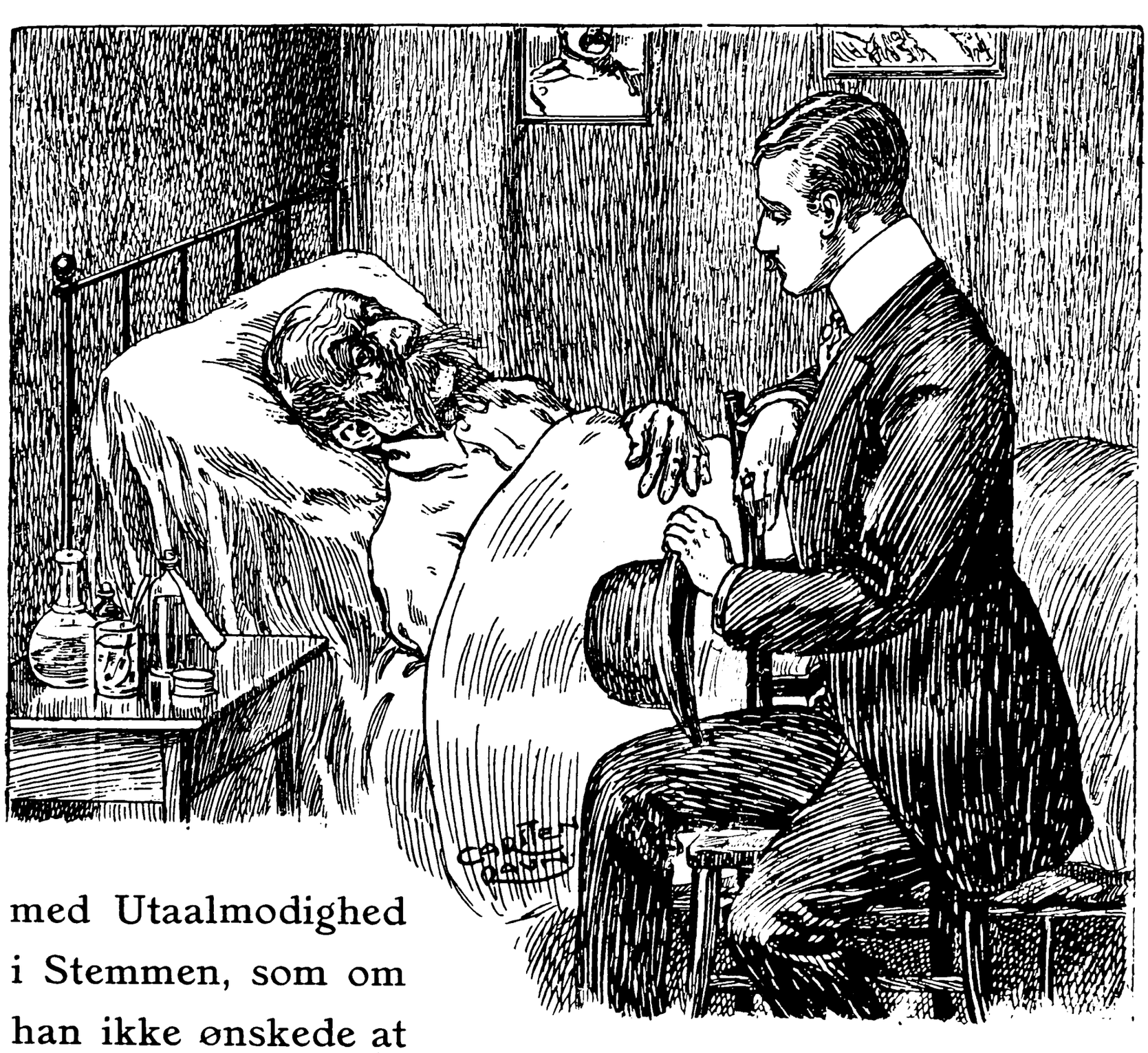
Hugo satte sig ved Sengen paa den eneste Stol, der fandtes i Værelset

Med et Udtryk af bekæmpet Smerte, der fik hele Ansigtet til at fortrække sig uhyggeligt, drejede Hr. Stagemann sig om paa Siden, saa at hans dybtliggende Øjne kunde se Hugo.

— Du er jo bleven en dygtig Artist, Hugo, og det glæder mig. Jeg var maaske i sin Tid for haard ved Dig, men jeg fik dog lært Dig noget.

— Ja, De var jo lidt slem til at slaa, navnlig i den første Tid, og jeg nærede mange Gange Had til Dem, naar jeg gik i Seng med blaa og grønne Striber over hele Kroppen.

— Ja vist saa, vist saa! svarede Hr. Stagemann

med Utaalmodighed i Stemmen, som om han ikke ønskede at tale mere om det Emne. Det var for Resten Fyrstinden, der opfordrede mig til at tage haardt paa Dig. Men nærer Du da Nag endnu, efterat Du er bleven ældre?

— Nej, jeg har indset, at De ikke behandlede os,

som De gjorde, fordi De vilde være ond imod os, men kun fordi De troede, at det var bedst for os, saadan som De nu en Gang saa paa Livet.

— Naa, det har Du indset, Hugo! Saa er det godt, og det glæder mig at høre. Jeg tror desværre ikke, at mine egne Børn har indset det samme. De vil vist føle det som en Lettelse, naar jeg gaar bort.

— Naa . . . aa!

— Ja, jeg er bange for det. Der er ingen af dem, der nogensinde har siddet saa meget som et Øjeblik inde hos mig, saadan som Du nu sidder der. De holder sig altid helt nede ved Døren, naar de kommer ind for at spørge til mig, og de er gladest, naar de kan slippe ud igen saa hurtigt som muligt. De har Angst for mig, selv naar jeg ligger her i min Ubehjælpsomhed. Jeg har pryglet Kærligheden til mig ud af dem, det forstaar jeg godt nu.

Hugo sad forlegen paa Stolen og rokkede frem og tilbage, uden at han vidste, hvad han skulde svare.

— Sid stille! sagde Hr. Stagemann haardt med det truende Tonefald, som saa ofte havde faaet Hugo til at skælve i Forudanelse om, hvad der vilde følge efter. Men et Øjeblik efter tilføjede han atter med sagte, rolig Stemme:

— Du har levet sammen med Børnene i tre Aar. Du kender dem meget bedre end jeg. Har Du nogen-

sinde hørt dem tale kærligt om mig, eller kaldte de mig ikke altid den gamle Bøddel?

— Jeg har aldrig hørt dem bruge noget uærbødigt Ord om Dem, selv naar vi var alene.

— Nej, uærbødigt ikke! Skrækken for mig sad dem i Kroppen, selv naar jeg ikke var til Stede! Men noget kærligt Ord!

Hugo svarede ikke.

— Det er godt, min Dreng! Du skal ikke lyve for mig, det véd Du jo ogsaa nok, at jeg sidst af alt vil have. Tak, fordi Du saa op til mig, og Vorherre være med Dig.

Dermed rakte Hr. Stagemann sine frygtelige kloagtige Fingre frem, og Hugo trykkede dem, idet en Taare rev sig løs fra hans Øjenvipper og faldt paa Sengetæppet.

Endnu længe efter, medens han var paa Vejen tilbage til Cirkus, syntes han at kunne føle det krampagtige Tryk af denne magre, scenestærke Knokkelhaand, for hvis Brutalitet han i sin Tid havde rystet, og som han undertiden havde set i Drømme bevæbnet med den lange Ridepisk.

Om Aftenen døde Hr. Stagemann, omgivet af sin Familie. Medens han kæmpede den sidste Kamp, stod Wilhelm og Heinrich som to stramme Soldater op ad Væggen uden at sige et Ord.

Da han havde draget sit sidste Suk, nærmede Wilhelm sig næsten med Frygt det afsjælede Legeme og lukkede dets brustne Øjne. I et pludseligt Udbrud

af længe opsparet Smerte kastede Adèle sig hulkende over Liget, medens Fru Stagemann græd ganske stille, næsten som om hun var bange for at forstyrre den hensovede, hvis Ansigt efter Dødskampen havde et bistert og barsk Udseende.

X. KAPITEL.

Hr. Stagemanns Begravelse blev meget stilfuld med grønne Planter, mange Lys, Musik af Orkestret fra „Den flyvende Cirkus“ og Stole fyldte af næsten altfor pyntede Artister med altfor høje og alfor blanke Hatte, Stokke med massive Sølvhaandtag og mange Brillanter i Slipsene.

Begravelsen fandt Sted fra Kapellet paa den protestantiske Kirkegaard, udenfor hvis Port der stod to Reportere, en paa hver Side, som et Par Rovfugle og noterede kendte Navne paa Bagsiden af Sørgesangen.

Den altid stilfulde Hr. Tara-Tamara med de lange, hvidbehandskede Grevefingre fungerede som en Art Sørgemarskal og Ceremonimester. Han henvendte af og til et Par Ord til den sortklædte Fru Stagemann, der græd langsomt og ganske systematisk, som om Hr. Stagemann, inden han døde, havde sagt til hende, at hun skulde gøre det saadan. Ved Siden af Enken sad de tre Børn paa Rad og tilsidst Hugo, der ved denne Lejlighed var bleven regnet med til Familien.

Hr. Tara-Tamara var nu ivrig beskæftiget med at lægge de altfor store Kranse med de altfor vældige Guldbogstaver og de altfor brede Baand til Rette paa Kisten, hvor ogsaa Hr. Stagemanns Husorden var anbragt paa en Pude.

I en lukket Loge i Baggrunden af Kapellet skimtedes af og til flere kvindelige Ansigter, deriblandt „Den hvide Dame“, der idag var sort, og „Barneøjnene“, der ivrigt tittede omkring.

Blandt Følget var det iøvrigt Hr. Pocolo-Picolo, der vakte den største Opsigt ved sin Lidenhed. Han sad paa Bænken og dinglede med Fødderne, der ikke kunde naa Jorden, og ved Siden af ham tronede hans Amme, Tyrken, til hvem Hr. Schneider i Dagens Anledning havde købt almindelige civiliserede Klæder. De lod til at genere Nourlah Hassan forfærdeligt.

Til Fyrstinden saa man ikke noget, men at hun var der, fremgik af det elegante Firspand, der holdt udenfor Kirkegaarden med Kusk og Tjener i Liberi.

Præsten traadte frem:

— Jeg tror, denne Mand var en Hædersmand.

Som Gesandtskabspræst er jeg oftere bleven søgt, naar farende Folk, hvem det ikke er bleven forundt at lægge deres trætte Ben til Hvile i Fædrelandets Jord, har skullet stedes til den evige Fred.

Jeg har heller ikke sjælden haft Lejlighed til at tale med disse Folk, der jo for mange staar som det personificerede Udtryk for Letfærdigheden og den ubundne Levelyst. Jeg vil sige her, at jeg mellem dem

oftere har fundet mere sædelig Alvor saa vel som mer Familie- og Ansvarsfølelse, end jeg har fundet i mangt et saakaldt borgerligt Hjem. De braadne Kar har jeg vel sagtens nok haft mindre Lejlighed til at lære at kende. De har ikke søgt mig eller sendt Bud efter mig.

Men denne Mand har sendt Bud efter mig, og da jeg spurgte ham, om han havde bevaret sin Barnetro, saa svarede han ganske troskyldigt:

— Hvad skulde jeg ellers tro, Hr. Pastor, jeg har aldrig haft Hoved eller Evner til at spekulere over aandelige Ting. Jeg har maattet leve paa det, man lærte mig i Skolen.

Selv om en saadan Maade at tro paa ikke tyder paa megen religiøs Optagethed, saa har den heller aldrig fremkaldt Tvivl om den store Sandhed, og jeg mener derfor, at der er Haab for den Mand, der ligger her, om at møde en naadig Dommer, som vil se paa, at han af bedste og redeligste Vilje aagrede med det Pund, som det var bleven ham betroet at forvalte her paa Jorden.

Amen!

Paa et Vink af Hr. Tara-Tamara, og medens „Den flyvende Cirkus“s Orkester spillede en Koral, der hvert Øjeblik truede med at gaa over i et altfor hurtigt Tempo, traadte Artisterne frem for at bære Kisten ud.

Forrest gik den kæmpemæssige Mr. Strongfort. Store Taarer trillede ned ad hans Kinder, thi Mr.

Strongfort blev altid saa umaadelig let rørt. Det saa næsten ud, som om han, for at skjule denne Rørelse, havde mest Lyst til at tage Kisten ganske alene paa sine stærke Skuldre og bære den ud paa Kirkegaarden.

Da der var kastet Jord paa, spredtes Følget.

Hr. Tara-Tamara, der endnu følte sig i sin Værdighed, tog en Vogn sammen med Barneøjnene. Undervejs sagde den ene af de smaa Papilloner:

— Vi fik aldrig Slutningen paa den Historie med Carmen-Juanitta og Røveren.

— Det er ikke noget at tale om ved en Lejlighed som denne, sagde Tara-Tamara næsten forarget. Iøvrigt var det slet ingen Røver. Det var kun hendes Kat, der var krøbet ind i Rustningen.

— Aah! Var det ikke andet, svarede begge Papillonerne umaadelig skuffede i Kor.

Fru Stagemann gik fra Kirkegaarden. Hun vidste, at Hr. Stagemann vilde have misbilliget, om hun havde sat sig i unødig Udgift ved at købe en Droske for hans Skyld. Naar Begravelsen havde været saa flot, var det, fordi Fyrstinden havde udbedt sig Tilladelsen til at vise sin mangeaarige Skolerytter den sidste Ære.

Fru Stagemann gik ved sin ældste Søn Wilhelms Arm. Den unge Mand havde allerede faaet en vis *Air* som Familiens Overhoved.

Heinrich, der syntes at være den, der i Virkeligheden var mest bevæget, gik lidt bagefter Moderen og

Broderen, og et langt Stykke fra ham kom Hugo og Adèle.

— Nu skal Du altsaa rejse bort fra os?

— Ja, Adèle.

— Og jeg kommer maaske aldrig til at se Dig mere.

— Vi mødes vel nok.

Der blev en lille Pause. Saa sagde Adèle pludselig med Hæftighed:

— Aah, hvor jeg hader hende!

— Hvem, spurgte Hugo forbavset. Han havde aldrig troet, at der overhovedet var noget Temperament i denne lille, forkuede Pligtkvinde.

— Maria Olinga! Det er hende, der har taget Dig fra mig, skønt jeg elskede Dig saa højt, at jeg kunde have ofret mit Liv for Dig.

— Men kære Adèle, det har jeg jo aldrig vidst.

— Nej, ingen har lagt Mærke til *mig*. Alle har I behandlet mig, som om jeg var et Stykke Træ, der ikke havde en eneste menneskelig Følelse i mit Bryst. Og dog har jeg gaaet og længtes blot efter et eneste kærligt Ord, men Du har aldrig forstaaet mit Blik, end ikke den Dag i Cirkus, da Du kastede Dig mellem Fader og mig. Aah Gud, hvor jeg er ulykkelig!

Ved disse sidste Ord, der udstødtes næsten som et Skrig, standsede Adèle og støttede sig til et Træ, medens hun brød ud i en voldsom, hysterisk Graad.

Fru Stagemann havde hørt Udbrudet. Hun var

CARTER
DAVN

vendt om og stod nu ved Siden af Datteren, som hun betragtede bekymret, medens hun næsten forbavset sagde til Hugo:

— Jeg havde egentlig ikke ventet, at hendes Faders Død vilde have taget saa stærkt paa Adèle.

XI. KAPTEL.

Hugo havde først været i London i den nye Hippodrom. Derefter var han sammen med Mr. James og Maria Olinga taget til Paris, hvor han optraadte i *Nouveau Cirque.* Han var nu allerede en Artist, der fik en betydelig Gage, og for sine opsparede Penge havde han ialt købt sig 4 Heste.

Han red ikke blot alene, men ogsaa sammen med Maria Olinga, hvis fine, spinkle Skikkelse og ladylike Væsen havde mange Beundrere ikke blot, naar hun viste sit slanke Legeme i Jockey-Kostume, men ogsaa, og næsten i højere Grad, naar hun red Skoleridt.

Det var da Meningen, at Hugo og Maria Olinga skulde fejre deres Bryllup, endnu inden de forlod Paris. De vilde saa skille sig fra Mr. James, der paa den venligste Maade havde lykønsket dem til deres Fremtidsplaner, skønt det var et stort Tab for ham at miste Søsteren.

Foreløbig havde Mr. James taget sig af Heinrich Stagemann. Ved den gamle Beriders Død var

der nemlig indtraadt en fuldstændig Opløsning i Familien.

Den pludselige Frihed havde haft en højst forskellig Virkning paa dens Medlemmer.

Fra samme Dag Hr. Stagemann var lagt i Jorden, var den ældste Søn Wilhelm bleven fuldstændig vild. Han, der skønt han var et voxent Menneske, stadig var bleven behandlet som en Dreng, havde nu med Voldsomhed kastet sig ud i Livet.

Han kom ofte beruset hjem, havde stadige Affærer med Ballettens Damer og andet Jagtvildt og var dertil ikke sjælden raa og brutal mod Moderen, naar hun bebrejdede ham hans udsvævende Liv.

Heinrich derimod var bleven helt modløs efter Faderens Død. Han havde aldeles ikke nogen Evne til at klare sig alene, fordi al Selvstændighedsfølelse var bleven kvalt i ham. Med Broderen kom det idelig til hæftige Optrin, naar Heinrich vilde prøve paa at tale ham til Rette og foreholde ham, at han handlede Synd mod Moderen.

Det endte i Reglen med, at Wilhelm i yderste Ophidselse forlod Hjemmet og blev borte flere Dage og Nætter ad Gangen. Fru Stagemann sad da grædende oppe og ventede paa ham, medens hun taalmodig sagde:

— Det er hans Faders Fejl. Han tog ham for haardt. Wilhelm kunde være bleven en Støtte for Familien, hvis han var bleven taget med det gode. Hans Fader har pryglet al Trodsen og de onde Instinkter op i ham.

Under de triste Forhold i Hjemmet, der yderligere vanskeliggjordes ved Fru Stagemanns altfor store Tilbøjelighed til at hjælpe Wilhelm med Penge, naar han var i Trang, søgte Heinrich til sin gamle Lærekammerat Hugo og bad ham om Raad.

Hugo raadede ham til at gaa til Mr. James, og denne syntes godt om den unge, dygtige Berider, som havde et kendt Navn og en udmæket Skole. Naar han blev taget fornuftigt og fik lidt mere Pli paa sig, kunde han blive en Erstatning for Hugo.

Det blev derefter bestemt, at Heinrih skulde følges med Mr. James, med hvem han nu var i Engagement i *„Nouveau Cirque“*, medens gamle Fru Stagemann rejste med Datteren Adèle, der, naar hun ikke optraadte, var stille og tavs, og som altid gik klædt i sort, som bar hun paa en Sorg. Dette dystre Væsen vakte iøvrigt hos Pubikum en ikke ringe Interesse for hendes i sig selv ejendommelige Skikkelse med de mærkværdige dybe Øjne og det kæmpemæssige Haar.

Hvad Wilhelm angik, saa tumlede han nu rundt paa egen Haand.

Hugo befandt sig fortræffeligt i Paris, hvor han var for første Gang. Han holdt ogsaa meget af at arbejde i den lille, fine Cirkus, hvis elegante Damepublikum viste ham saa megen Interesse gennem Blomster og Billetter, at Maria Olinga ikke sjælden græd af Jalousi.

Naar Hugo red ind om Aftenen, lod han da ogsaa altid Blikket glide mønstrende over Rækkerne af de

øverste, lukkede Loger, der til Stadighed var fyldt af kjoleklædte Herrer og Damer i *grande toilette.*

Iaften standsede hans Blik pludselig et Øjeblik ved en mørk Dame, der var klædt helt i gul Raasilke og bar Smykker af Topaser, der fremhævede hendes mørke Teints sydlandske Charme.

Hun holdt en Kikkert for Øjnene og fulgte opmærksomt enhver af Jockeyens Bevægelser, medens en ældre Gentleman, der sad ved hendes Side, uafbrudt anbragte den behandskede Haand for Munden og undertrykte en Gaben.

Det var Fyrstinde Ratefski, og Herren ved Siden af hende var aabenbart hendes mystiske Gemal, om hvem man i Artistverdenen kun havde hørt Rygter, og hvis Existens derfor endog havde været omtvistet.

Medens Hugo red, følte han uafbrudt de mærkelige skarpe Kvindeøjnes Blik hvile paa sig. Han havde før haft denne ejendommelige Fornemmelse under Prøver i Fyrstindens Cirkus, og det var, som om disse Øjne ansporede ham til en Krafudfoldelse, der endog forbavsede ham selv. Der var Energitilførsel i dette Blik!

Da han tilsidst ti, tolv Gange i Træk sprang op paa Hesten og uden at være det mindste anstrengt kom ind og svang Huen til Tak for det stormende Bifald, saa han, at Fyrstinden klappede stærkt og vedholdende.

Samtidig lænede hun sig tilbage og hviskede nogle Ord til en Mand, der beskedent holdt sig i Baggrunden

af Logen. Hugo syntes alligevel, at han skulde kende Mandens Ansigt.

Medens Jockeyen stod nede paa Saddelpladsen og hyllede sig i sin Svedkappe for at gaa op i sin Garderobe, kom Manden fra Logen ned. Det var „Murmeldyret“. Det var ikke saa underligt, at Hugo ikke havde genkendt ham. Løjtnant Miklosich var klædt efter sidste Mode og lignede i sin elegante Dress og med Ordensrosetten i Knaphullet fuldstændig den mest ulastelige Gentleman.

— God Aften, maa man hilse paa Dem? spurgte Løjtnanten.

— Med Fornøjelse, svarede Hugo. Gaa med mig ind i min Garderobe.

De fulgtes ad ind i et net, hyggeligt Rum, i hvis Hjørne der var anbragt et Styrtebadsapparat. Ved Indgangen modtoges de af en lille, skævøjet Kineser. Med sit smidige Legeme havde han først været ansat i en Tryllekunstnertrup, som havde ladet ham forsvinde under alle Former. Senere havde han siddet sammenkrøben i en Skak-Automat og ført Armen paa den spillende Dukke. Nu var den skakspillende Dukke gaaet fallit, efter at et Blad havde afsløret Humbugen, og Hugo havde derfor taget den lille Kineser til sig som sin Tjener.

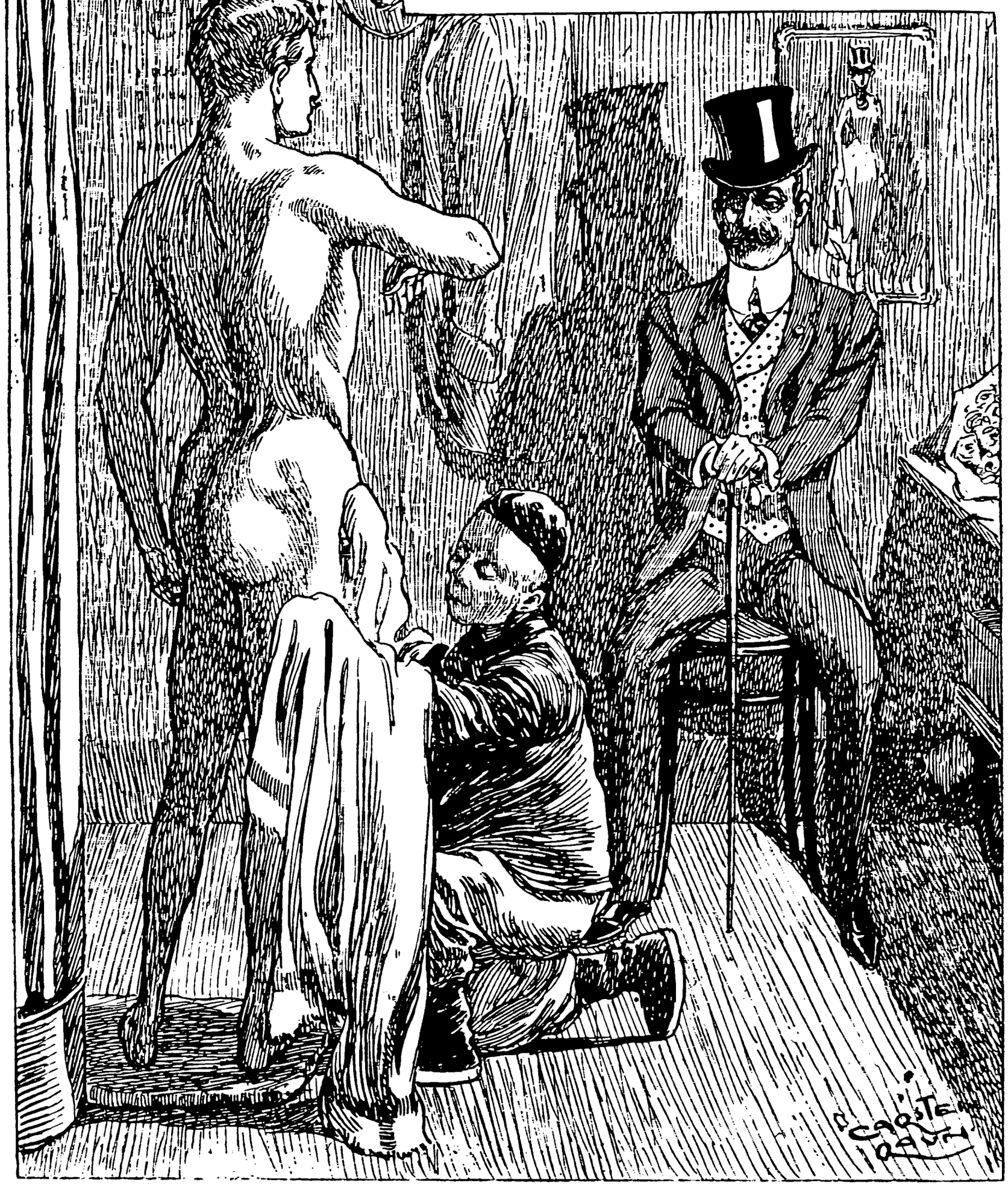
— Skynd Dig lidt, *Kitte*, og faa mig klædt om.

Kineserdrengen trak hurtig Støvler, Benklæder og Skjorte af den sveddryppende Jockey, gned ham tør med et uldent Klæde og frotterede hans nøgne Krop.

— Har De set, at jeg er ude med Fyrstinden?

— Ja, er det hendes Mand, der er med?

— Ja, det er. Han var næsten helt jaloux paa Dem,

saa stor Interesse viste Fyrstinden for Deres Person, medens De optraadte.

— Saa? Undskyld mig et Øjeblik, sagde Hugo og forsvandt ind i Styrtebadet, hvis Straaler pjaskede ned. Lidt efter kom han ud igen, medens Vandet drev af ham, og Kitte omhyggeligt tørrede sin Herre.

— Naa, saa hun interesserede sig for mig?

— Ja, svarede Murmeldyret, næsten hemmelighedsfuldt, medens han med Øjnene fulgte den unge Mand, der stod der saa skøn som en klassisk Statue i sin fuldstændige Nøgenhed. Det skulde ikke undre mig, om Fyrstinden nærede mere end Interesse for Dem.

— Aah, Snak! sagde Hugo.

— Ja, ja! Hun er i den farlige Alder lige omkring de Fyrre. Hun har altid været kold, og det hævner sig med Aarene. Jeg har mange Gange lagt Mærke til, at hun har opfattet Dem paa en ganske særlig Maade. End ikke Had til Dem har været hende fremmed.

— Hvorledes det?

— Det var paa hendes Opfordring, at jeg i sin Tid lokkede Dem til at spille, for at De skulde tabe Deres første opsparede Penge.

— Var det det?

— Ja! Og nu i den sidste Tid, medens jeg har været ansat hos hende som privat Staldmester her i Paris, har jeg mærket, hvorledes hun efterhaanden har tabt Interessen for Cirkus. Naar en Kvinde mister én Interesse, faar hun altid en anden i Stedet.

— Naa, hvad kommer det mig ved.

— Ja, pas paa! Hun er en farlig Kvinde og en forførerisk Kvinde til Trods for sine Aar. Aldrig har jeg set hende saa smuk som i denne Sommer.

— Det er næsten, som om De selv var forelsket i hende.

— Og om saa var, svarede Løjtnant Miklosich næsten hæftigt.

Derefter tilføjede han:

— Ses vi imorgen i Auteuil?

— Er det Dem selv, der spørger?

— Nej, naar jeg skal være ærlig, er det Fyrstinden.

— Det tænkte jeg nok. Ja, jeg kommer til Væddeløb imorgen.

XII. KAPITEL.

Det var en af de store Væddeløbsdage paa Banen ved Auteuil.

Hugo var taget derud til Hest, men han var nu steget af og havde sat sig paa Restaurationsbygningens Veranda, hvorfra man havde et fuldstændigt Overblik.

Det var et broget Billede, der oprullede sig, særlig nede paa Saddelpladsen, hvor Guldstykket er Enheden mellem de store Spillere og Gennemsnitsindsatsen er *„Poney“*, der repræsenterer femogtyve Louisdorer.

Paa Tribunen var der fuldt af adeligt Blod, borgerlig Velstand og extravagant Demimonde, der lod deres Herrer besørge Pareerne for sig à en Louis, og som interesseret spurgte om Tips hos de halvprofessionelle Hesteautoriteter som den altid frejdige M. Molier, der syntes at være meget i Vælten, og hans Ven Artistskribenten Baron de Vaux.

Molier er Stifter og Ejer af den adelige Cirkus, hvor Grever har opført Brydekampe, Baroner gjort Luftgymnastik og smaa Komtesser danset paa Line.

Hans Tilskuerplads er indrettet som en gammel Gade i Sevilla, idet alle Siddepladser er anbragt saaledes, at det ser ud, som om Publikum sad paa et Tag, en Balkon eller i et Vindue.

Udenom Væddeløbstribunen er Sletten indrammet af en sort, kompakt Mængde. Det er Enfrancerne, der staar Hoved ved Hoved, uden at kunne se noget, men blot er begærlig efter at faa Lov til at risikere deres sammenskudte Sølvstykker paa hundred Sous.

Hist og her ser man en Mand med mange Fagter staa paa en Bænk, ved Siden af hvilken der er rejst en Tavle. Det er en Bookmaker, der har opslaaet sin „*Piquet*“ under en mægtig grøn Paraply, der tager af for Regn og Sol. Han har Øjnene med sig overalt, thi for Tiden er Bookmakerne paa det sorte Brædt, og Politiet lurer paa dem overalt. Manden gør lidt hurtigt Forretning, og saa forsvinder han igen.

Medens Hugo lader Blikket dvæle ved det maleriske, levende Billede dernede, kommer der en Herre hen til ham. Han ligner næsten en gammel Profet og har et Skæg, der naar ham til Bæltestedet. Han taler langsomt og sindigt, og han hører til Banens Stamgæster. Han tager sig tilsyneladende ikke meget af det hele, men spasererer rundt som Væddeløbsbanens Historiker og Filosof. Han kender alle Jockeyer og Artister, som Regel ogsaa deres Fædre og i hvert Fald deres Stamtræ. Han gaar under Betegnelsen „Onkel“, kendes af alle og taler med alle.

Han standser foran Hugo og bliver staaende op

ved Siden af hans Bord uden tilsyneladende at reflektere paa, at Jockeyen med en Haandbevægelse indbyder ham til at tage Plads.

— Ja, det er en dejlig Slette, siger „Onkel“. Selv om Pariserne i 1870—71 mistede Tuilerierne og saa Bunden blive vendt i Vejret paa Vendomesøjlen, saa fik de dog en Væddeløbsbane. Den blev anlagt paa den Rydning, som de franske Ingeniører havde foretaget i strategisk Øjemed. Havde Krigen ikke fordret det, vilde næppe nogen have vovet at fælde de pragtfulde Træer for at skabe en tom Plads. Nu var der saagu' ingen, der turde beplante den igen.

— Nej, det kan saamænd godt være. Har De vundet noget, Onkel?

— Ja, jeg vinder altid.

— Saa?

— Ja, for jeg spiller aldrig.

— Naa saadan! Men man *kan* da ogsaa vinde.

— Det *kan* man, men det er sjældent. Den eneste, som man virkelig kan sige har vundet noget i de mange Aar, jeg er kommet her, det var den sølle Djævel, der holdt paa Grev de Lagranges Hest, „Saint Christophe“.

— Den Historie har jeg aldrig hørt, siger Hugo nærmest for at smigre „Onkel“.

— Ikke! Jo, det var i Firserne, at en fattig Djævel Pierre Dubois en Nat gik ned til Seinen for at drukne sig. Det var selvfølgelig ulykkelig Kærlighed. Den grumme Fader vilde ikke lade ham faa sin Datter, fordi Fyren ingenting ejede.

Naa, ligesom han vilde springe ud, saa snubler han over noget. Det er en Tegnebog med en Sølvplade, paa hvilken Ejerens Navn staar. Ejeren er en engelsk Jockey, der næste Dag skal ride i „Grand prix“.

Nu mener Pierre, at det dog er bedst at aflevere Pengene, før han drukner sig, og næste Morgen opsøger han Jockeyen og giver ham Tegnebogen. Jockeyen, der er inde i alle Rævestregerne, giver ham 100 Francs i Findeløn og tilføjer:

— Hold dem paa Grev de Lagranges „Sanct-Christophe“.

Pierre mener, at han bør vente Dyrehavstiden med, inden han drukner sig, og skønt „Saint-Christophe“ er en af de ynkeligste „Outsidere“, skønt dens Côte er Firs mod en, og skønt Bookmakeren ryster paa Hovedet, ssa holder Pierre alligevel de hundrede Francs paa Hesten.

Klokken ringer, Dyrene farer afsted, og „Saint-Christophe“ kommer ind som Numer ét. Pierre Dubois fik otte tusind Francs og Pigen i Tilgift, og han har ikke siden prøvet paa at drukne sig. Farvel!

Dermed forsvandt „Onkel“ ligesaa langsomt, som han var kommet.

Da Løbene var forbi, begyndte den endeløse „retour des courses“ med et Mylr af Ekvipager, Landauere, Kalescher, Dogcarter, Tandems Phaetoner, Victoriaer, Kupéer, Ryttere, Drosker, Char-à-bancs, Cykler og truttende Automobiler.

Hugo steg til Hest. Ude i de elysæiske Marker

rev han pludselig Hatten af Hovedet og hilste ærbødigt. Det var Fyrstinde Ratefski, der kørte med et flot Firspand. Hun laa tilbage i Vognen og var meget elegant klædt.

Selv paa denne Modeudstilling vakte hun Opmærksomhed.

Hugo, der vidste, at han sad godt til Hest, red forbi og førte sig endnu mere strunkt end før. Han syntes, at han kunde mærke Fyrstindens Øjne i sin Nakke.

Omtrent henne ved Concorde-Pladsen kom en Ryter i Galop op paa Siden af ham.

Det var „Murmeldyret".

Løjtnant Miklosich, der aabenbart til Hest havde ledsaget Fyrstinden som en Art opvartende Kavaller, hilste let og rakte Hugo et Visitkort, paa hvilket der stod:

Kom til mig i Morgen Kl. 1.
Avenue Wagram 42.

Dolinda Ratefski.

Saa forsvandt Rytteren atter i Vrimmelen.

XIII. KAPITEL.

Klædt i sit eleganteste Formiddagstoilette sprang Hugo den næste Middag Klokken et Kvarter før et i en Droske.

Medens Vognen kørte afsted over Concorde-Pladsen med den knejsende Pyramide og de plaskende Springvand, faldt der mange mærkelige Tanker over ham.

Han mindedes først, hvorledes Fyrstinden ofte halvskjult havde fulgt ham med Øjnene, naar han prøvede, hvorledes hun havde forstaaet at binde ham til sin Cirkus ved et ubesindigt Løfte fra hans Side, og hvorledes hun nu blot for et Par Aftener siden havde omfattet ham med en Interesse, som denne forvænte Kvinde ikke plejede at vise en almindelig Artist.

Alt dette tydede paa, at han i hvert Fald havde vakt hendes Opmærksomhed.

Men naar han saa dvælede ved, hvorledes hun ofte havde været ret frivillig Tilskuer, naar Hr. Stagemann pryglede ham, hvorledes den gamle Bøddel havde

gjort dette netop paa hendes Opfordring, og hvorledes hun gennem „Murmeldyret“ havde forsøgt at føre ham paa Afveje, saa spurgte han sig selv, at hvilken Art denne Opmærksomhed var.

Han kunde ikke klare ud fra hinanden, om det var Kærlighed eller Had eller begge Dele.

Hugo vidste godt, at han var en ualmindelig smuk, ung Mand, der faldt i Damernes Smag. Havde han ikke vidst det, saa skulde nok alle de ømme Billetter og Buketter med Gaver i, som han daglig modtog, have belært ham derom.

Men Hugo var ikke forfængelig, og han var ikke saa lidt naiv, fordi han som den ægtefødte Artist altid havde været fuldt optaget af sit Arbejde og vidst, at Legemets Spænstighed først og fremmest beror paa platonisk Kærlighed til Venus saa vel som til Bachus.

I denne sin Naivetet kunde han ikke ret forstaa, at Fyrstinden, der i hans første Artistdage næsten havde staaet for ham som et højere Væsen, skulde være forelsket i ham.

Tilsidst slog han det hele hen med den Tanke: Det er maaske ikke andet end et ganske almindeligt Engagementsspørgsmaal! Og jo mere han tænkte herover, desto naturligere fandt han det. En Direktrice, der sendte Bud efter en dygtig Artist! Ja selvfølgelig! Saadan var det og ikke anderledes!

Hugo havde da genvundet hele sin Ro, da Vognen holdt foran det opgivne Sted.

Det var en meget elegant Villa, hvis store Glas-

veranda var fyldt med sjældne Blomster, saa at den næsten saa ud som en hængende Have. Den skød sig frem mellem to Marmorpiller, som bar den ovenover liggende Altan paa kunstnerisk udførte Bronsekaryatider.

Hugo ringede paa; en lille Negerdreng i brun Uniform med Guldknapper aabnede Døren: Det var den Sommer Mode i Paris at have smaa Piccoloer i alle Farver som Livtjenere, særlig i Dameverdenen.

Negeren lukkede Hugo ind i en elegant Vestibule, der var monteret med lette Straamøbler. Væggene var behængt med gamle Kobberstik, og paa den rundtløbende Panelhylde var anbragt alle Slags Antikviteter, kinesisk Porcellæn og indiske Gudebilleder af Bronce.

Efter et Øjebliks Forløb kom Negeren igen og førte Hugo gennem et Par smukke, lidt stive Saloner ind i et lille Boudoir, der var udstyret med en noget for sød og kælen Smag, og hvor man næppe turde vende sig af Frygt for at rive nogle af de talrige Nipsgenstande ned fra Skriveborde og Etagerer.

Negeren forsvandt med et Buk.

Hugo saa sig forbavset omkring, thi der var ingen i Værelset.

Saa hørte han bagved den Portiere, gennem hvilken den lille Neger var forsvundet, en Stemme:

— Vær saa god at komme indenfor.

Han slog Portieren til Side og var lige ved at udstøde et Udbrud af Forbavselse.

Han stod aabenbart i den Veranda, som han havde

set udefra. Langs dens Vægge stod høje Palmer, der næsten forenede deres Grene i et lukket Bladtag, saa at man havde Fornemmelsen af at træde ind i en Løvhytte. I et Hjørne stod Falguières „Danserinde“ med Cleo de Merodes Træk hugget i Marmor. En bedøvende Duft af Blomster fyldte Luften, som kun tildels forfriskedes af et lille Springvand, der plaskede i en Volière med brogetfarvede Kolibrier og glimtende Guldfisk.

I en lav Basthængekøje laa Fyrstinden, medens den lille Neger sad paa en lav Skammel og langsomt bevægede en stor Vifte over hendes Ansigt.

Hun var iført en mørkegrøn Fløjlsridekjole med Smaragdknapper. I Brystet havde hun fæstet en Aakande med lysegrønne Blade. Den stramtsiddende Robe fremhævede hendes stadig slanke Taille, der ikke havde lidt under hendes iøvrigt begyndende *en-bon-point.* Hun havde lange, brune Dogskinds Handsker, og under Kjolesømmen saa man en elegant Fod i røde Ruslæders Ridestøvler.

— Undskyld, at jeg modtager Dem saaledes, sagde hun, idet hun trak den ene Handske af og rakte den med Ringe tætbesatte Haand ud mod Hugo. Vi Artister er jo ikke vant til at gøre saa mange Komplimenter overfor hinanden.

Hugo tog noget forvirret Fyrstindens Haand og førte den galant til sine Læber.

Han maatte indrømme, at Løjtnant Miklosich havde

talt sandt. Fyrstinden havde aldrig set saa smuk ud som nu. Hendes Ansigts Teint var frisk og sund, hendes Øjne, der til Tider kunde have et mørkt og haardt Udtryk, var næsten drømmende, og de stærke, hvide Tænder lyste med et skalkagtigt Smil bag de røde, maaske lidt for røde Læber.

Det var aabenbart, at Fyrstinden ofrede mere Tid paa sit Toilette, naar „Den flyvende Cirkus“ var lukket, end naar hun var fuldt optaget af at arbejde i Manegen. Det var ogsaa rimeligt, at hun maaske var en anden, naar hun optraadte som Fyrstinde Ratefski, end naar hun var Direktrice i „Den flyvende Cirkus“.

I hvert Fald var der over hendes Væsen et Koketteri, som Hugo ikke tidligere havde kendt, medens hun med en Haandbevægelse bad ham tage Plads paa en kinesisk Porcelænstaburet.

— Jeg er lige kommen hjem fra en Ridetur i Boulogneskoven, sagde Fyrstinden og strakte sig let. Man bliver saa doven her i Paris og kan ikke faa Motion nok. Jeg længes rigtig efter igen at komme ud og tage fat. Synes De ikke, jeg har lagt mig ud? spurgte Fyrstinden og skød Brystet frem, saa at Ridekjolen strammedes.

— Jeg synes aldrig, Fyrstinden har set saa smuk ud, svarede Hugo og blev helt rød i Hovedet, uvant som han var med at give Komplimenter.

— Det lyder morsomt at høre Dem sige den Slags Ting, sagde Fyrstinden og lo.

Derefter vendte hun sig halvt om og sagde:

— Du kan godt gaa, Jim.

Den lille, sorte Piccolo forsvandt, og idet Fyrstinden rakte Haanden frem, sagde hun:

— Hjælp mig ud af Køjen, og lad os saa komme til at tale fornuftigt.

XIV. KAPITEL.

Fyrstinden havde ladet Hugo tage Plads ved Siden af sig paa den lave Divan inde i Kabinettet.

— Jeg saa Dem igaar Aftes i *Nouveau Cirque.*

— Løjtnant Miklosich fortalte mig det.

— Naa! Saa De mig ikke selv?

— Jo.

— Hvorfor svarer De mig saa paa den Maade. Det er da ikke nogen Skam for Dem, at De ogsaa lægger Mærke til Deres fordums Direktrice.

— Saadan var det heller ikke ment.

— Nej, det vilde jeg ogsaa nødig haabe. Selv om jeg ikke har direkte Krav paa Deres Taknemmelighed, saa er det dog hos mig, at De har lært, hvad De kan.

— Det indrømmer jeg gerne.

— Det glæder mig. Jeg plejer ellers ikke at give mig videre af med mine Artister. De har maaske lagt Mærke dertil.

— Ja.

— Men De har maaske ogsaa lagt Mærke til, at jeg undertiden har gjort en Undtagelse med Dem?

— Jeg har virkelig af og til selv troet det, men jeg har ikke turdet smigre mig med en saadan Særstilling, som jeg ikke havde noget Krav paa.

— Nej, det havde De egentlig heller ikke. Deri har De fuldkommen Ret. Men Forholdet har nu allige-vel været saaledes. Grunden har jeg iøvrig ikke selv kunnet forklare mig. Jeg har set Artister gaa og komme i Hundredevis, og ofte har jeg knap nok kunnet huske deres Navne, naar de var borte, og har ikke skænket dem en Tanke ud over den, om de kunde trække Folk til Huse eller ikke. Men med Dem har det været anderledes.

Hugo rokkede lidt generт paa sin Plads. Fyrstinden lagde ikke Skjul paa, at hun bemærkede det. Hun lo næsten overgivent og sagde:

— Generer det Dem, at jeg aabner mit Hjerte for Dem.

Den unge Jockey stammede nogle næsten uforstaaelige Ord. Fyrstinden betragtede ham smilende og sagde:

— Det er morsomt at se, at saadan en Damernes Yndling er saa let at gøre flov. Men det klæder Dem for Resten. Jeg troede, at De var bleven mere forvænt, saa feteret som De bliver. Jo vist saa. Tror De ikke, jeg lagde Mærke til de smaa Breve, der hang ved de Buketter, som blev overrakt Dem. Det var vel ømme Billetter, ikke sandt?

— Det var bare nogle dumme Skriverier.

— Selvfølgelig! Kærligheds Ord er altid dumme,

naar de ikke mødes af Kærlighed. Men hvor kan De nænne at være saa kold! Saadan havde jeg egentlig slet ikke tænkt, at De vilde blive.

Jeg husker endnu saa tydelig — ja undskyld, at jeg stadig besværer Dem med mine Selvbekendelser — jeg husker saa tydeligt den første Dag, da Hr. Stagemann kom med Dem. De var en køn, lille Dreng, og jeg syntes strax godt om Dem. Jeg var vist ogsaa elskværdig imod Dem, var jeg ikke? Ja, saadan noget husker man jo som Dreng, det husker jeg ikke.

— Jo! Naar De talte til mig, var De elskværdig nok, men til Hr. Stagemann sagde De, at han skulde tage haardt paa mig, og jeg syntes ligefrem, det morede Dem, naar De saa, han mishandlede mig.

Der gik en let Rødme over Fyrstindens Kinder, og hun sagde næsten forlegent:

— Hvoraf véd De det?

— Det har Hr. Stagemann selv fortalt mig.

— Det var meget forkert af ham.

— Han fortalte mig det heller ikke før paa sit Dødsleje.

— Besøgte De ham, da han var syg?

— Ja, jeg tror, han personlig mente mig det godt. Han var nu en Gang af den gamle Skole.

— Det var et pænt Træk af Dem. Men fortalte Hr. Stagemann ogsaa, at det var mig, der senere sagde til ham, at han skulde holde op med det Prygleri?

— Nej, det sagde han ikke noget om.

— Ja, der ser De. Men holdt det ikke pludseligt op?

— Jo! Og det var Deres Skyld?

Fyrstinden nikkede, derefter tilføjede hun:

— Jeg skal forklare Dem, hvorfor jeg bad den gamle Stagemann om at tage haardt paa Dem. Da vi er kommen til at tale om dette Spørgsmaal, ønsker jeg gerne enhver Misforstaaelse fjernet paa dette Punkt.

Hvad jeg fra den første Dag syntes saa godt om hos Dem, det var Deres Øjne. Der var i dem saadan en mærkværdig stærk Glans, saadan en Frejdighed og Tillid til Dem selv og til Livet. Jeg vilde se, om dette Udtryk løj og kun beroede paa en tilfældig Øjebygning eller var Afspejling af indre Egenskaber. Da jeg fik Sikkerhed for, at Deres Karakter var som en sejg Fiskebensridepisk, der kun bliver mere elastisk ved at bøjes, saa ønskede jeg ikke Experimentet fortsat. Jeg vilde se, hvad Indtryk den haarde Behandling gjorde paa Dem. Derfor var det, at jeg ofte var tilstede, ligesom tilfældigt, naar den gamle Bøddel foretog sine Exekutioner. Jeg glædede mig over at iagttage, at De bevarede det frejdige Udtryk, og alt som Aarene gik, blev mine Følelser for Dem af en stadig varmere Natur.

Jeg skammer mig ikke for at tilstaa Dem, at jeg ofte længtes efter det Tidspunkt, da jeg skulde se Dem igen, og da jeg læste, at De optraadte i „Nouveau Cirque“, *maatte* jeg derhen. De aner ikke, hvad Kamp det kostede, thi De kender ikke Fyrstens næsten fana-

tiske Had til alt, hvad der hedder Artister. Deres blotte Nærhed kan faa ham til at ryste af Raseri, skønt han ellers er den fredsommeligste Karakter af Verden.

— Men hvorfor sendte De Bud efter mig? spurgte Hugo, hvis Forlegenhed stadig steg.

— Hvorfor? Kan De ikke allerede tænke Dem det, efter hvad jeg her har sagt Dem. Jeg hørte af Løjtnant Miklosich, at De staar i Begreb med at gifte Dem.

— Det gør jeg ogsaa, svarede Hugo bestemt.

— Jeg har altid syntes, at den lille Maria Olinga var altfor ubetydelig for Dem, der er en saa udpræget Mand.

— Hun er en god Artist og et godt Menneske.

— Det tror jeg gerne. Men De skulde have en anden Kvinde ved Siden af Dem. Der er Stof i Dem til en Direktør. De har Evne til at byde.

— Det er ogsaa min Tanke at begynde med et lille Selskab.

— Et lille Selskab er ikke noget for Dem. Tænk hvad for Bryderier De vil komme til at gennemgaa, naar De skal tumle fra By til By med et Cirkustelt. Og maaske knækker De Halsen. Nej, De skal have et stort, fint Selskab.

— Hvordan skulde det gaa til.

— Vil De da ikke forstaa mig. De siger selv, at jeg aldrig har været saa smuk som nu. Naar jeg er ude, er jeg fri, fri de fire lange, skønne Sommermaaneder.

Ogsaa i mig er der Kærlighed og Længsel. Ved min Side vil De kunne være Herre over den næsten smukkeste og eleganteste Cirkus i Verden, og uden Selvros

tør jeg maaske sige, at De ogsaa vil blive en af Mændene misundt Mand, og jeg lover Dem, at jeg aldrig skal være jaloux paa Deres lille Paaskelam. Jeg kender mig selv tilstrækkelig som Kvinde, naar en Mand først har hengivet sig til mig.

Hugo havde rejst sig. Hans Ansigt var rødt af Vrede, og hans blaa Øjne lyste med skarp Glans:

— Det er en uværdig Rolle, De tilbyder mig, og jeg forstaar ikke, hvordan De tør tale saadan til mig.

— Med Kærlighedens Ret.

— Jeg bryder mig ikke om Deres Kærlighed, og jeg foragter Dem for den Maade, paa hvilken De tilbyder mig den.

Fyrstinden rejste sig. Hun var tilsyneladende ganske rolig. Hun pegede paa Døren og sagde:

— Gaa!

Hugo, der havde ventet et voldsomt Udbrud, blev aldeles konsterneret over denne kolde Ro og samlede forfjamsket sin Hat og Stok, hvorpaa han med et kejtet Buk forsvandt.

Fyrstinden gik ud i Verandaen og tog sin Hat og Ridepisk, som hun havde lagt fra sig.

Derefter gik hun muntert nynnende ind i Kabinettet, men standsede pludselig forbavset ved Lyden af Stemmer.

XV. KAPITEL.

Hugo, der var helt forvirret af de Hændelser, der saa pludselig var styrtet ind over ham, var kommen ind i en stor Salon med Gobeliner paa Væggene.

Rummet var monteret med overdaadig Pragt. Under Loftet hang en stor, elegant Glasprismekrone til elektrisk Lys. Møblerne var hvidlakerede med Guld i yppig Rococco-Stil.

Gennem Vinduerne, der delvis var dækkede af kostbare Silkegardiner, saa man ud over de elysæiske Marker op mod Triumfbuen og det alt dominerende Eiffeltaarn, der tegnede sine lette Jernkniplinger mod den lyse, klare Foraarshimmel.

I Salonen var tre Døre. Gennem hvilken af dem skulde han ud?

Hugo tog forsigtig i den første. Den var laaset. Saa gik han til den næste. Jo! Den var aaben, og han traadte rask igennem den, men veg ligesaa hurtigt et Skridt tilbage med en dyb Kompliment.

Han stod i et komfortabelt udstyret Herreværelse.

Alt Møblementet var af solidt, gammelt Egetræ, paa Væggene hang store Ahnebilleder i Rustninger og Uniformer. I en Vaabenskranke var anbragt Bøsser, Pistoler, Sabler og Hundepiske.

Ved det mægtige Skrivebord sad en ældre Herre bag en Stabel af Papirer. Idet Hugo traadte ind, rejste han sig forbavset og udbrød:

— Hvad vil De?

— Undskyld! Det var en Fejltagelse.

— En Fejltagelse! Hvad vil det sige? Det kan da ikke være en Fejltagelse, at De kommer ind i Huset. Enten maa De jo have Ærinde til mig eller til min Hustru. Er det min Hustru, De vil tale med?

— Nej! svarede Hugo hurtigt.

Den ældre Gentleman havde rejst sig og mønstrede Hugo fra Top til Taa.

— Hvem er De?

Hugo tænkte et Øjeblik paa en Udflugt. Men nej! Han vilde være sit Navn bekendt, hvad der saa end maatte ske. Han rettede sig derfor i hele sin Højde og sagde:

— Jeg hedder Hugo Werner!

— Og hvad er De?

— Jeg er Jockeyrytter.

Det gav ligesom et Sæt i den gamle Herre. Hans Ansigt farvedes rødt, og Aarerne i hans Tindinger svulmede, medens han endnu engang mønstrende saa op og ned ad Hugo.

Endelig sagde han med indeklemt Arrigskab i Stemmen:

— Ja, nu ser jeg det. Jeg syntes nok, at jeg skulde kende Dem. Det er Dem, der gøgler i Trikot i „*Nouveau Cirque*“ og viser Damerne Deres smukke Ben. Det er en nydelig Levevej, og den er vist indbringende.

— Jeg taaler ikke . . . begyndte Hugo.

— De har at taale, hvad jeg vil byde Dem, svarede den ældre Herre med et foragteligt Tonefald, idet han trykkede paa en elektrisk Knap. Med Herrer af Deres Kaliber gør jeg ikke store Ophævelser. De hører for mig til en ringere og foragteligere Klasse af Menneskeheden. De er en Byld, en Kræftskade, en Samling Parasitter paa Samfundslegemet, der forlængst med skarp Lud burde have skruppet dem af sit skurvede Skind.

En Tjener aabnede i det samme Døren og traadte bukkende ind:

— Vil De lukke den Herre ud, og det saa hurtigt som muligt. Om Hunden bider ham i Benene, inden han kommer ned ad Trapperne, saa gør det ikke noget. Laas godt af efter ham, og sørg for, at der bliver luftet ud, naar han er borte.

De sidste Ord havde den gamle Herre raabt efter Hugo, som han havde fulgt helt ud gennem Salonen, medens Jockeyen skyndte sig afsted for ikke at gøre Skandalen større, end den allerede var.

Husets Herre stod nu og gispede formelig af Raseri, da han hørte en Stemme fra Kabinettet:

— Michael! Hvad er der i Vejen?

Stemmen, der havde en myndig Klang, syntes at virke noget beroligende paa den ældre Gentleman, men

hans Ophidselse var dog saa stor, at den ikke strax lod sig betvinge.

Idet han traadte ind i Kabinettet, fortsatte han derfor med Bebrejdelse i Stemmen:

— Det er ikke rigtigt af Dig, Dolinda, at bryde vor en Gang for alle trufne Aftale.

Fyrstinde Ratefski stod midt paa Gulvet. Hun havde nu Hat paa og holdt Ridepisken let bøjet ind under den højre Arm. Hugo havde haft Ret, naar han i sin Tid havde syntes, at hun mindede om Kejserinde Eugenie. Der var i dette Øjeblik en bydende Myndighed over hendes Skikkelse, der næsten fuldstændig genkaldte Erindringen om det bekendte Billede, paa hvilket Napoleon III's Gemalinde i Ridedragt trænger ind i Krigsministeriet, og giver de gamle befippede graa Generaler sine Ordrer.

— Hvor tør Du paastaa, at jeg bryder en Aftale, sagde hun i en skærende kold Tone.

— Ja, jeg mente blot, at det ikke er rigtigt af Dig, imod vor Aftale, at modtage en Artist her i vort private Hjem, svarede Fyrsten i en alt andet end sikker Tone.

— Hvem siger, at jeg har modtaget en Artist? spurgte Fyrstinden, idet hun lod sine Øjne hvile skarpt paa Gemalen og næsten truende traadte et Skridt nærmere hen imod ham.

— Ja, var det ikke en Artist? Jeg syntes, han lignede en Jockey, vi saa forleden i „Nouveau Cirque", svarede Fyrsten forlegen, og tilføjede ligesom afsides: og som Du lod til at interessere Dig saa meget for.

— Naa, det syntes Du. Saa syntes Du ogsaa for en Gangs Skyld rigtig.

Endnu en Gang blussede Hidsigheden op i Fyrsten, og han sagde næsten modigt:

— Men saa er det ogsaa forkert af Dig, at Du modtager ham her. Jeg finder mig i alle dine Luner, skønt de til Tider er kostbare nok, jeg underkaster mig din Vilje i enhver Henseende, jeg tillader Dig . . .

— Ja, Du underkaster Dig, fordi Du kun er Mand mellem Mænd, og fordi din Natur finder en Tilfredsstillelse i at være under en Kvindes Herredømme. Derfor takker jeg Dig heller ikke, fordi Du lystrer mig, men jeg forlanger, at Du skal tro mig, naar jeg siger: Den Mand var ingen Artist — i hvert Fald ikke for mig.

— Ikke for Dig, sagde Fyrsten myg. Kan Du i hvert Fald ikke tale tydeligt.

— Det skal jeg, svarede Dolinda og gik hen til sit Skrivebord, af hvilket hun tog en Pakke Papirer. Sæt Dig ned og læs dette igennem.

Fyrsten satte sig. Da han var færdig, sagde hans Hustru:

— Forstaar Du nu Sammenhængen? Jeg har ikke blot samvittighedsfuldt holdt vor første Aftale i alle de Aar, men jeg vil ogsaa indfrie vor anden Aftale. Jeg lovede Dig i sin Tid ogsaa noget andet. Jeg indfrier dette Løfte, inden Terminen endnu er udløbet. Sæt saa dit Navn her!

Fyrsten greb begærlig Pennen og skrev med store Bogstaver paa det angivne Sted: Michael Ratefski.

Saa tog han sin Hustrus Haand, kyssede den og sagde:

— Tak, Dolinda! Du har gjort denne Dag til den lykkeligste i mit Liv.

XVI. KAPITEL.

Hugo foer imidlertid ned ad Boulevarderne i den største Ophidselse.

Hans unge Sind tørstede efter Hævn for den Fornærmelse, der var tilføjet ham.

At han vilde udfordre Fyrst Ratefski og dræbe ham, det var han klar over. Han nød allerede Tanken ved at se hans blodige, afsjælede Legeme, over hvilket Lægen bøjede sig og rystede paa Hovedet. Fyrsten maatte lade Livet efter den Behandling, han havde givet Hugo og hele hans Stand, men hvad skulde han gøre ved Fyrstinden.

Paa dette Punkt stod hans Forstand stille.

I sin Fantasi udkastede han den ene Hævnplan mere raffineret end den anden, men ingen af dem tilfredsstillede ham, naar han havde faaet den gennemtænkt.

Selv ved Duellen med Fyrsten, der strax havde kølnet hans Blod noget, blev han nu betænkelig og kaldte atter den døde tilbage til Livet. Thi hvad

vilde der nemlig ske, hvis han stødte Ratefski ned. Der vilde netop ske det, som han vilde forhindre: Alle vilde tro, at der havde bestaaet et Forhold mellem ham og Fyrstinden. Og hvorledes vilde saa han, der lige fornylig saa standhaftig havde spillet Josephs Rolle, komme til at staa overfor Maria Olinga?

Det løb rundt for Hugo, hvis Hjerne ikke var vant til at tumle med saa indviklede Problemer. Imidlertid vedblev han at styrte afsted med brændende Kinder, medens han hvert Øjeblik stødte Folk paa Ærmet og hørte Eder og Skældsord rundt omkring. Endelig standsede han ved den Tanke: Jeg vil tale med Mr. James. Det er en Gentleman, der vil fæste Lid til mine Ord, hvor utrolige de end lyder, og som i alle Tilfælde vil give mig et Raad, der er en Mand værdigt.

Han besluttede strax at bringe Tanken til Udførelse.

Mr. James var hjemme og lukkede selv op.

— Er Maria Olinga her?

— Nej! Hun er kørt ud for at gøre nogle Indkøb.

— Saa kan vi tale ugenert?

— Fuldstændig! Men kom nu indenfor og fald lidt til Ro, Du ser jo helt ophidset ud.

— Det er jeg ogsaa! Jeg er mere end det. Jeg er ude af mig selv af Raseri, og jeg kunde slaa ethvert Menneske ihjel, som jeg mødte, og knuse alt, hvad jeg fik i Hænderne.

— Død og Pine! Saa er Du jo ligefrem farlig for dine Omgivelser, svarede Mr. James og smilede.

— De maa ikke le af mig, Mr. James, det kan jeg ikke taale. Det vil kunne gøre mig endnu mere rasende, saa at jeg ikke véd, hvad jeg selv foretager mig.

— Nej, jeg skal ikke le af Dig, sagde Mr. James godmodigt. Betro Dig trygt til mig, hvis Du mener, at det vil kunne berolige Dig. Men sæt Dig ned og tænd en Cigaret. Tobak virker dulmende paa Nerverne.

Hugo satte sig i Sofaen i Mr. James lille, hyggelige Stue, der ikke bar noget Mærke af, at det netop var en Artist, som boede her.

Den unge Jockey tændte en Cigaret. Et Øjeblik efter var den atter gaaet ud, og han smuldrede den lidt efter lidt mellem Fingrene, medens han med nervøs Hast fortalte, hvad der var hændet.

Da han var færdig, udbrød han hæftig:

— Naa, hvad siger De saa til det?

Mr. James var holdt op med at smile. Alt som Jockeyens Fortælling var skredet fremad, var Udtrykket i den ellers altid rolige Skolerytters Blik bleven mere og mere spændt og ophidset.

Hans Svar var derfor næsten lige saa hæftigt i Tonen som Hugos Spørgsmaal.

— Det ligner den Flane, sagde han. Jeg har længe lagt Mærke til, at hun ved alle Lejligheder fulgte

Dig med Øjnene, som om hun vilde æde Dig. Jeg har dog ikke lagt større Vægt derpaa. Jeg ser jo imidlertid tydeligt, at det er hendes Hensigt at prøve paa at skille Dig fra Maria Olinga. Du skal ikke fortælle hende, hvad der er passeret, men jeg takker Dig paa hendes Vegne for den Fortrolighed, Du har vist mig. Lad iøvrigt denne Sag blive mellem os.

I kan selvfølgelig ikke mere tage Engagement hos Fyrstinden.

— Nej, det er indlysende. Det ønsker hun antagelig heller ikke selv, men det vil heller ikke være svært for mig at faa et andet Engagement i Stedet til Sommer.

— Det vil det næppe, men jeg vil foreslaa Dig et Arrangement, som jeg flere Gange har tænkt paa.

— Hvad er det?

— Jeg har jo i Aarenes Løb lagt en Del Penge op. Naar vi slaar dine og mine Heste sammen, og dertil føjer tre saa gode Artister som os, saa har vi allerede Grundstammen til en mindre Cirkus. Mange af de smaa Direktører er netop i de senere Aar avancerede op i forreste Række, og der er gode Muligheder paa Mellempladserne for et lille, pænt Selskab.

Vil Du være med til at starte et saadant sammen med mig?

— Ja, hellere end gerne.

— Godt! Lad os saa tage fat med det samme

paa Forberedelserne til Starten og lægge en Slagplan. Hvordan er Forholdene i Skandinavien, særlig i Danmark, hvor Du hører hjemme?

— Nej! nej! svarede Hugo hurtigt. Læg hvad Plan De vil, men regn ikke med Danmark. Der vil jeg ikke komme, før jeg er naaet til at have et stort, grundmuret Selskab.

— Ja, ja! svarede Mr. James med et Smil. Jeg forstaar godt din Tankegang, og jeg respekterer den. Saa slaar vi Skandinavien af Hovedet. I saa Fald tror jeg, at vi da vil vælge Polen som det Land, hvor der i Øjeblikket er de største Chancer med Hovedkvarter i Breslau, Warschau og Krakau. Men alt maa være smukt, nyt og elegant, thi med Renlighed er de just ikke forvænte i Polen, og den gør derfor saa meget desto større Lykke.

— Handl De ganske som De vil, jeg følger Dem med ubetinget Tillid.

— Godt, min Ven, den haaber jeg heller ikke, at jeg skal svigte. Har vi Heldet med os, antager jeg, at vi skal kunne tjene Penge, saa at vi inden ikke altfor lang Tid skal kunne fejre Brylluppet mellem Dig og Maria Olinga. Men slaa foreløbig alle Hævnplaner af Hovedet. De vil kun fremkalde Skandale. Og hvad skal saa Selskabet hedde?

— Hvad mener De om „*Cirkus Mundus*“, svarede Hugo efter nogen Betænkning.

— Hvorfor ikke. Det Navn kan være ligesaa

godt som et Andet, det er ikke Navnet, det kommer an paa. Fra nu af gælder det at sætte alt Arbejde ind paa: *Cirkus Mundus.*

Naar den har faaet Heldet med sig, er det Tid at tænke paa Hævn. Men ikke før.

XVII. KAPITEL.

Forretningsfører Schwartz sad i „Den flyvende Cirkus“ Kontor. Paa Bordet foran ham laa en mægtig Hoben Breve og Aviser. Han delte dem først i to Bunker. Den ene bestod af dem, der var adresserede til ham personlig eller til Forretningen i Almindelighed, den anden bestod af dem, der bar privat Adresse til Fyrstinden eller til Artisterne.

Efter at han med ligegyldig Mine havde læst hele den første Bunke igennem, fik hans Ansigt med det spidse, mørke Skæg og de snu, vagtsomme Øjne et fiffigt Udtryk, medens han gennemgik hvert af Brevskaberne i den anden Bunke. Han vendte og drejede dem, saa paa Udskriften og Poststemplet og holdt Papiret op under Næsen, som om han vilde lugte fra hvem det kom. Af de tyve, tredive Breve syntes sluttelig kun fire, fem at fængsle hans Opmærksomhed. Han tog nu en flad Elfenbenskniv, lagde Brevet fast paa Bordet med Udskriften nedad og stak Elfenbenskniven ind i det nederste Hjørne. Med formelig

Virtuositet løsnede han derefter Gummien i Sammenklistringen, saa at han kunde folde det ene Sideindfald ud og tage Brevet frem. Han læste det omhyggeligt, gjorde sine Notitser, gummierede derefter atter den udfoldede Trekant, lagde Brevet ind og klistrede Konvoluten til.

Derefter tog han hele Bunken og gik ud med den til en lille Reol, som stod i en Art Foyer ved Saddelpladsen, og i hvilken der var en Box for hver af Selskabets Medlemmer. Han anbragte Brevene paa deres Plads, og de var saa jomfruelige og ukrænkede at se til, at intet af dem kunde vække Mistanke.

Ovenpaa denne Morgengærning gik Forretningsfører Schwartz ud for at spise Frokost. Han vidste nu, at der ikke var tilflydt Cirkus nogen Meddelelse, der kunde overraske ham.

En halv Time senere kom Fyrstinde Ratefski og tog sin Post.

Hun gik ind med den paa Kontoret og aabnede den. Det første, der faldt hende i Haanden var et

Nummer af Artistbladet „Programmet“, der var sendt under Korsbaand. En lille Artikel var indstreget med blaat. Den lød saaledes: *Cirkus Mundus* aabnede forleden sine Forestillinger i Krakau. Der var fuldt Hus, og Stemningen var hele Aftenen fortrinlig, næsten begejstret. Tilsidst fremkaldtes under lydelige Bifaldsraab de to Direktører: Den udmærkede Skolerytter Mr. James og den ligesaa fortrinlige Jockey Mr. Hugo. Den lille Cirkus, der er meget elegant udstyret, og som medfører sit eget Elektricitetsværk, byder paa en Række fortrinlige Numre, blandt hvilke i første Række maa nævnes den ualmindelig fixe og noble Skolerytterske Miss Maria Olinga. Efter denne Forestilling at dømme er det ikke umuligt, at Cirkus Mundus en Gang vil naa frem i forreste Plan.

De to Direktører bærer Marskalstaven i deres Tornyster.

— Betalt Reklame! sagde Dolinda halvhøjt og lagde Bladet til Side.

Lidt efter læste hun imidlertid et Brev, der ligeledes kom fra Krakau, og som gav private og autentiske Meddelelser om Premieren.

— Se! se! sagde hun og smilede. Derefter trykkede hun to Gange paa en elektrisk Knap, der sad i en pæreformet Træklods, som i en Snor hang ned over hendes Arbejdsbord.

Lidt efter viste Forretningsfører Schwartz fiffige Ansigt sig i Døren.

Fyrstinden kaldte.

— Ja, jeg vil gerne tale med Dem, Schwartz. Sæt Dem ned.

Forretningsføreren tog Plads paa en Stol ved Siden af Skrivebordet.

— Har De læst „Programmet“s Referat af vore Udvandredes Debut i Krakau?

— Ja! Det er en god Reklame.

— Tror De, at det kun er Reklame, eller at det har været en virkelig Sukces.

— Jeg tror, at det har været en Sukces.

— De har en fin Næse, Schwartz. Det har virkelig været en Sukces. Her skal De se, hvad *vor Mand* skriver fra Krakau.

Fyrstinden rakte Schwartz et Brev, som han læste med den største Spænding, skønt han allerede en halv Time forinden havde gjort sig bekendt med Indholdet.

— Lad være at vende Siden om, Schwartz. Sig mig først, hvem tror De, at de har faaet til Forretningsfører?

— Fischer!

— De véd da ogsaa alting, sagde Fyrstinden med en halv ærgerlig Beundring i Stemmen.

— Hvad skal man sige, Fru Fyrstinde, det er jo nu en Gang mit Fag.

— Fischer er dygtig! sagde Dolinda. Ja, det nytter ikke noget, at De vil sige mig imod. Det forstaar jeg bedre. De er jaloux paa ham!

— Jeg! Jaloux paa ham. Nej, undskyld, véd De hvad, Fru Fyrstinde. De maa ikke forklejne mig. Han

har været ganske dygtig for sin Tid, *à la bonne heure.* Men Udviklingen er løben fra ham. Han er for langsom og gammeldags.

— Ja, pas De blot paa, at De kan klare Dem overfor ham, den Dag jeg maaske stiller Dem en Prøve.

— Hvad mener Fyrstinden. Med den Pjalt Cirkus kan vi da aldrig komme til at konkurrere.

— Man skal aldrig sige aldrig, svarede Dolinda. Der sker mærkelige Ting i vort Fag. Men det er i hvert Fald min Villie, at De nøje følger Udviklingen. Saasnart der er Udsigt til, at den nye Cirkus vil spurte for at naa frem i forreste Række, saa maa De strax underrette mig derom. Den skal i saa Fald øjeblikkelig knuses i Opløbet, hvad det saa skal koste mig. De véd, at naar jeg faar den Slags Luner, saa vil jeg have dem tilfredsstillet. Har De forstaaet mig?

— Javel, Fru Fyrstinde, svarede Schwartz med et Buk. Hvis den Tid kommer, behøver Fru Fyrstinden blot at give mig frie Hænder, og paa 3 Uger skal jeg faa „*Cirkus Mundus*“ til at skifte Navn.

— Hvad mener De?

— Jeg mener, at den skal komme til at kalde sig: „*Cirkus Rabundus*“.

FJERDE DEL

I. KAPITEL.

Helge Foss havde i Sommer lagt sin Rejserute saaledes, at han ifølge et givet Løfte kunde besøge Hugo Werner i Warschau, hvor „Cirkus Mundus“ for Tiden gav Forestillinger.

Det var paa en Sabbat, at Journalisten kom til Polens Hovedstad, hvis udstrakte Jødekvarterer i den indre By paa denne Ugedag har en saa ejendommelig Karakter, at man i et Nu føler sig som flyttet Hundreder af Aar tilbage i Tiden.

Overalt er der paa en Hverdag Handel, Sjakren, Salg og Køb, og overalt i Boderne, der ligger tæt ved Siderne af hverandre og minder om det gamle københavnske Kvarter om Helligaandskirken, er Typen den samme: den polske handlende i den lange sorte Kaftan, Halvstøvler, Tindingekrøller og skyggeløs Hue.

Næsten alle disse Skikkelser er karakteristiske eller

forkommer en at være det paa Grund af deres Fremmedartethed. Mange er utrolig svinske og forarmede i Udseende til Trods for, at de forhandler Guld og Ædelstene, men ved Siden af er der prægtige, statelige Mandspersoner med profetisk Ydre og vældigt Skæg til Bæltestedet. Til Kvinderne ser man forholdsvis lidet.

Men idag, da Helge Foss vandrede gennem Nalewski-Kvarteret var det Sabbat. Hver Butik var lukket og stænget med tykke Skodder, der yderligere var forstærket med tverløbende Jernstænger med mægtige Hængelaase. Hvert Hus var som en lille Fæstning, der da ogsaa under de gentagne Forfølgelser havde maattet udstaa formelige Belejringer.

Helge Foss betragtede opmærksomt alle de mærkelige Typer, der fandtes mellem de store Klynger af Spadserende, som bevægede sig sindigt afsted i uafbrudt ivrig Diskussion, under hvilken de næsten benyttede Hænderne mere end Munden for at udtrykke deres Tanker.

Hver Figur, Journalisten havde læst om i det gamle Testamente, blev levende for ham. Saadan havde den tankefyldte Moses set ud, saadan Aron, der rapmundet førte Ordet for ham, saadan Esau med de lodne Hænder og saadan Sarah, naar hun spottende lo bag Døren af Herrens Ord.

Under disse Betragtninger var Helge Foss naaet ud til en aaben Plads, paa hvilken der laa en stor

Træbygning, der paa et mægtigt Skilt bar Udskriften: *Cirkus Mundus.*

Helge Foss gik indenfor. Alt var rent og propert, hvad der gjorde et særlig godt Indtryk i disse ellers temmelig grisede Omgivelser. Man saa strax, at der var Orden og Velhavenhed i denne iøvrigt ellers ikke overdaadig udstyrede Cirkus.

En Sekretær, der var i Besiddelse af den samme bidske Arrigskab, som udmærker alle Cirkussekretærer overfor fremmede, kom farende imod Helge Foss, der dog ikke lod sig dupere, men uden at sige et Ord gik lige ind paa Kontoret.

Der sad ganske rigtig Direktør Hugo Werner ivrig optaget af at skrive Dagens Program, en Kunst, hvis Vanskelighed og Vigtighed for en Cirkus, de færreste aner.

Som Mænd, der er vant til at rejse meget, lavede de to Venner ikke nogen større Genkendelsesscene. Helge Foss tog det end ikke fortrydeligt op, at hans yngre Ven blev siddende uden at se op, idet han sagde:

— Naa, det var pænt af . . . Dig, ja, for vi er vel Dus? Naa! Det var pænt af Dig, at se ind til mig.

Lidt efter rejste han sig, tog Journalistens Haand og sagde:

— Nu har jeg fri hele Eftermiddagen. Vi har en rigtig smuk Forestilling iaften, som Du maa overvære. Forresten tror jeg virkelig, at Fader havde Ret, naar han i sin Tid paastod, at der var Held ved Dig.

— Hvad mener Du?

— Samme Dag, som vi fik Brev om, at Du vilde besøge os, blev Familien forøget med et lille nyt Medlem.

— Dreng eller Pige?

— En Stamherre!

— Det bliver maaske igen en lille Jockey.

— Ja, sagde Hugo Werner og smilede. Der er jo det Gode ved anden Generation, at den fremkalder ikke saa let Familiesplid i en forskelligartet Slægt. Hvis Drengen en Gang skulde blive Artist, saa vil det glæde mig, og hvis han ikke vil være det, saa vil det glæde hans Bedsteforældre saa meget mere.

Derefter gik de rundt og besaa hele Cirkusbygningen samt Staldene, der havde 30 vel vedligeholdte Dyr i god Foderstand og propert holdte.

— Nogen stor Cirkus er vi jo endnu ikke naaet til at blive, sagde Hugo, der havde faaet en Mands Væsen uden at have mistet noget af sin Ungdoms bestikkende Evne, men det skal nok komme. Min Svoger James har helt trukket sig ud af Forretningen og overladt den ganske til mig. Vi har haft en heldig Sæson, og jeg tænker saa smaat paa at slaa et stort Slag til Efteraaret i Krakau, men jeg er endnu ikke ganske klar over, hvordan Sagen skal gribes an. Maaske kan Du give mig en god Idé?

— Maaske! Sig mig forresten, hvordan staar Du Dig med Fyrstinden, siden Du har forladt hende?

— Tal ikke til mig om hende, svarede Hugo kort.

Helge Foss, der egentlig havde bestemt, at han denne Gang vilde fortælle Hugo, hvorledes dennes Familieforhold var til hans tidligere Direktrice, blev ganske overvældet af den næsten fjendtlige Tone i hvilken den unge Direktør omtalte hende. Han spurgte imidlertid ikke yderligere, da han forstod, at Tidspunktet ikke var gunstigt for en videre Diskussion om det berørte Emne.

II. KAPITEL.

Helge Foss og Direktør Hugo Werner havde tilbragt hele Dagen sammen. De havde først hilst paa Fru Maria Olinga Werner, der endnu var lidt svag til at modtage fremmede. Derefter havde de beset den gamle interessante By med de mange Palæer og Mindesmærker, og tilsidst var de i susende Fart — saadan som man kun kører i Rusland — vendt tilbage til Cirkus for at se Hr. Schreiber prøve.

Hr. Schreiber havde faaet den vilde Idé at køre *Looping the Loop* med Monocykle.

Skønt alle Cirkuskyndige rystede paa Hovedet og beviste, at det var umuligt at faa Fart nok til at komme rundt, naar man kun kørte paa et Hjul, saa vilde han dog ikke opgive sit Forehavende.

Han prøvede nu daglig i Cirkus om Eftermiddagen, medens alle Døre var omhyggeligt lukkede, for at ingen skulde stjæle hans nye Opfindelse fra ham. Den stakkels Mand assurerede sig, saa godt han kunde, ved at anbringe Sikkerhedsliner og stoppe sig ud paa de mest

udsatte Steder, men han fløj stadig rundt i Rummet, som om han hvert Øjeblik skulde knække baade Arme og Ben og Halsen med. Risikoen syntes imidlertid kun at forøge hans Iver, og han fortsatte ufortrødent sin Prøve, medens en Læge stod parat med Forbindtasken for at kunne træde til, naar Kvæstelserne blev for alvorlige.

Saa snart Hr. Schreiber opdagede Helge Foss, standsede han strax, og Hugo Werner sagde:

— Lad os gaa! Hr. Schreiber er saa mistænksom som nogen Opfinder, og jeg har lovet ham, at ingen skal komme ind i Cirkus, naar han prøver. Han er meget mindre bange for sit Liv end for, at nogen skal stjæle hans Numer og lure det af. Særlig Vægt lægger han paa den Maade, paa hvilken Banen er konstrueret. Jeg haaber, han vil kunne faa Held med sig, det vilde blive en stor Attraktion for mig, naar jeg om en Maaneds Tid gaar til Krakau.

— Har Du faaet en god Plads dèr?

— Der er kun en, paa hvilken det er muligt at give Forestillinger, naar man ikke vil risikere at skulle pakke sammen ligesaa hurtigt, som man er kommet. Fischer, det er min Forretningsfører, og han er for Resten dansk, ligger i Underhandlinger for Tiden, og jeg tænker nok, det lykkes ham. Han er en ren Specialist i at hugge Pladser og konferere med Myndigheder og Haandværksfolk. Og saa snyder han mig i hvert Fald ikke mere end højst nødvendigt. Lidt gaar der jo altid i Løbet.

— Har Du tænkt at sætte noget ind paa Krakau, spurgte Journalisten, medens de gik ind paa Kontoret.

— Ja, det er netop det, jeg har. Forretningen er jo gaaet ganske godt i det forløbne Aar, og jeg kunde have Lyst til at vove et Forsøg paa at slaa et større Slag. Jeg vilde nok ofre en halv Snes Tusinde paa en virkelig flot Pantomime, der særlig kunde gøre Lykke i Krakau, men som ogsaa kunde opføres andre Steder. Jeg kan imidlertid ikke finde paa noget Motiv. De historiske Pantomimer er for farlige i Polen. De sætter strax Sindene i Bevægelse og Censuren i Flammer. Det skulde være et mere alment Emne.

Journalisten sad lidt og tænkte sig om, saa sagde han:

— Der maatte kunne laves en god Pantomine paa Kunigunde.

— Paa Kunigunde! Ja, Du, mine historiske Kundskaber er nu ikke særlig fyldige. Hvem var Kunigunde?

— Hende maa Du skam ikke være uvídende om, naar Du vil spille i Krakau. Det var den hellige Kunigunde, hvem Krakau efter Sagnet skylder sine berømte Saltværker i Wieliczka.

— Død og Pine! Det er noget andet. Hvordan lyder det Sagn?

— Den hellige Kunigunde var Datter af den ungarske Konge Bela. Hun blev trolovet med den polske Konge Boleslaus Wstidliwy, hvad der betyder

saa meget som den Kyske, saa det var et meget fromt og tiltalende Par, som Du ser.

I Polen var der imidlertid ingen Salt, og Folket var meget bedrøvet over, at det manglede et af de aller uundværligste Kryderier.

Da kastede den hellige Kunigunde sin Trolovelsesring i en dyb Brønd og bad inderligt om, at Himmelen til Erstatning for dette Offer vilde skænke hendes Land Saltets Gave.

En Dag kom saa en Fisker op paa Slottet. I en lille Strøm havde han fundet en prægtig Krystal, i hvis Indre det lynede af Guld og Ædelstene. Dette skønne Stykke vilde han skænke Dronningen som Gave. Da hun saa nærmere til, viste det sig, at det var hendes Trolovelsesring, der laa omsluttet af et klart Saltlag.

Der blev anstillet Undersøgelse paa Stedet, og man fandt: det store Saltværk eller *Wielka sol*, hvorefter saa Wieliczka fik Navn.

— Det er ikke noget daarligt Motiv.

— Nej, det mener jeg heller ikke, men det skal yderligere sættes i Forbindelse med en Fremstilling af et Besøg i vore Dage nede under Jorden. Man kan jo f. Ex. faa meget ud af Bjærgmændenes saakaldte Helvedsfart, naar de paa de store Forevisningsdage kommer farende gennem Rummet som røde Djævle med Lys i Haanden. De kutteklædte Turister, der med Elevatoren stiger ned i de mægtige Dyb, der er illuminerede som til Fest, kan man ogsaa bruge. Med

lidt Drøm og Fantasi kan man sagtens faa det lavet sammen til en Helhed.

— Kan Du lave mig Text til en saadan Pantomime, medens Du er her?

— Ja, det kunde vel ikke være saa svært.

— Godt, saa siger vi det. Men hold for Guds Skyld Tand for Tunge. Skulde Idéen blive røbet, efter at jeg først har sat mig i Udgifter, kunde det blive mig en dyr Spas.

III. KAPITEL.

Forretningsfører Schwartz var aldeles ikke tilfreds med sit Herskab. Det syntes, som om Fyrstinde Ratefski i den sidste Tid ganske havde tabt Interessen for „Den flyvende Cirkus“, der tidligere havde optaget hende saa fuldstændig.

Hver Gang, der var Tale om at træffe Dispositioner for den kommende Sæson, slog hun det hen. Skønt Schwartz var kommet med det ene fortræffelige Forslag efter det andet, og skønt han havde haft de bedste Engagementer paa Haanden, var det umuligt at faa Fyrstinden til at bestemme sig. Det var et stort Tab for Hr. Schwartz, der i Reglen selv tog Procenterne af de sluttede Engagementer.

Det var da nødvendig at prøve paa at faa lidt Liv i Fyrstinden, der aabenbart var ved at sløves. Men hvorledes skulde Sagen gribes an?

Da kom Hr. Schwartz i Tanker om „Cirkus Mundus“. Maaske var Tidspunktet nu kommet til at følge dens Bevægelser lidt nærmere. Hvis den var naaet saa

langt frem, at den var en Konkurrence værd, kunde den muligvis bruges til at sætte mere Fart i Fyrstinden. Thi for dette Foretagende interesserede hun sig sikkert mere som Kvinde end som Direktrice. Hr. Schwartz havde forlængst vejret, at der bag Fyrstindens Had til den tidligere Jockey Hugo Werner laa menneskelige Motiver af den Art, der altid sætter en temperamentsrig Kvindes Sind i Bevægelse.

Efter at Hr. Schwartz havde anstillet disse Betragtninger, kaldte han paa sin „Spion".

Spionens Navn var Hr. Wulff. Han drev en lille Forretning som Artistagent. Hans Specialitet var, at han paa denne Konto kunde gaa ind og ud i de forskellige Lokaler og tale med alle Artister. Det kom ham særlig til gode, at Forsynet paa en Gang havde udstyret ham med et Hoved, der var ligesaa forslagent indvendigt, som det udvendig var faaredumt at se til.

Han havde begyndt sin Karrière en Vinter i Berlin, da to Cirkus konkurrerede paa Kniven saa skarpt, at det ikke var tilladt for nogen Artist i det ene Etablissement at besøge det andet. Hr. Wulff kom i dem begge. Han tog Plads i Kaféen med et saa haabløst ulykkeligt Ansigt, at man absolut maatte spørge ham, om der var indtruffet et Dødsfald i hans Familie.

— Ork nej, svarede Hr. Wulff, men jeg tror ikke, han derovre gør det længe, og det vilde skære mig i Hjertet, om han skulde gaa i Stykker, for paa Bunden er han et godt Menneske.

Disse Ord talte til Ære baade for Hr. Wulffs

Sanddruhed og for hans medfølende Hjerte. Begge Direktører søgte derfor mod en mindre Anerkendelse Oplysninger om hinanden gensidig hos Hr. Wulff, der til stor Tilfredshed for begge Parter hver Aften slog dem begge ihjel med de sørgmodige Ord:

— Jeg tror ikke, han gør det længe derovre. Der kommer ikke en Kat.

Og da Mennesket helst tror det, som det vil tro, saa bevarede Hr. Wulff begge Direktørernes Tillid, og de mente begge, at alle andre Meddelelser saavel private som i Bladene om fulde Huse og store Indtægter var Reklamehumbug. Den uinteresserede Wulff havde jo fortalt, at der kom ikke en Kat hos ham derovre.

Naar nogen bebrejdede Hr. Wulff hans Tvetungethed, svarede han godmodigt:

— Kære, jeg er Menneskeven! Hvis jeg ikke var til, vilde ingen af dem hverken spise eller drikke, skønt de begge tjener gode Penge, og ingen af dem vilde faa Blund i Øjnene. Nu æder de som Tærskere, sover som Bøfler, giver Penge ud og er omgængelige mod deres Artister. Det er virkelig en stor filantropisk Mission, jeg udfører, og saa lever jeg af den.

Dertil var der egentlig ikke meget at sige, og da Wulff var bleven klar over sine Evner som Cirkusdiplomat, slog han sig fuldt ud paa Cirkusdiplomatiet og blev Spion, som man mindre fint kalder det i Manegens mindre slebne Sprog.

Wulff havde desuden den store Fordel, at han

kunde forstaa alle de forskellige nu saa moderne tekniske Numre og „trække dem af“. Han var nemlig lidt af en Tusindkunstner og havde rejst paa Markederne med et mekanisk Voxkabinet, i hvilket der var saa indviklede Automater som „den spisende og fordøjende And“.

Det havde derfor været ham en smal Kunst at efterlave Stellet eller Banen til de forskellige Luftnumre, Dødsspring og Djævleridt, han havde set.

— Wulff, sagde altsaa Forretningsfører Sohwartz, da Spionen viste sit Lammehoved i Kontordøren, lugt lidt til „*Cirkus Mundus*“, der for Tiden giver Forestillinger i Warschau.

I tre Dage „lugtede“ Spionen efter Vildtet og kom tilbage med en sikker *Flair.* Efter at han derpaa havde gjort Indberetning til Hr. Schwartz, begav denne sig ind i Fyrstindens Kontor og aflagde følgende Rapport:

— Fru Fyrstinde! *Cirkus Mundus* har nu arbejdet sig saa langt frem, at Tidspunktet er kommet til at bremse den, hvis vi ikke vil risikere i Fremtiden at se den som en Konkurrent.

I Løbet af det sidste Aarstid har den tjent saa meget, at den er i Færd med at vove et større Slag i Løbet af en tre Ugers Tid.

— Hvor?

— I Krakau. Direktør Werner ligger i Underhandlinger om den eneste gode Plads i Byen lige over for den store Tøjhalle. Han forbereder et nyt sensatio-

nelt Attraktionsnumer, og han er i Færd med i Warschau at indstudere en lokal Pantomime for Krakau.

Fyrstinden blev saa livlig, som Hr. Schwartz ikke i lange Tider havde set hende. Hun rejste sig fra sin Plads og sagde:

— Det skal more mig at tage en Dyst med den unge Herre. Det vil i hvert Fald altid kunne adsprede mig lidt, jeg er snart ked af det hele. Udfold nu hele Deres djævelske Snedighed, Schwartz, og gør Deres Mesterstykke. Tag Pladsen fra ham, faa fat i hans Attraktionsnumer og kopier det og bring mig Handlingen og *Mise en scenen* til Pantomimen. Skaf Vished for, naar han vil give Forestillinger og lad være at sende Bladene Forhaandsreklamer. To Dage før hans Ankomst starter vi i Krakau med det samme Program som han, blot dobbelt saa flot. Har De forstaaet mig?

— Javel, svarede Hr. Schwartz og bukkede. Krigslysten var tændt i ham, og han følte sig saa glad som en Bismarck den Dag, da han havde gjort Emserdepechens Kamade til en Trommehvirvel, som kaldte Tropperne under Vaaben.

IV. KAPITEL.

Det var en Aften ved Nitiden, at Iltoget fra Warschau som sædvanlig kom til Krakau.

Mellem de rejsende, der steg ud, var to Mænd, som i det Øjeblik, de blev opmærksomme paa hinanden, syntes hurtigst muligt at ville gaa hver til sin Side for at forsvinde i Mængden.

Som ved en pludselig Indskydelse skiftede de imidlertid omtrent samtidig Taktik og styrtede med alle Tegn paa Overraskelse, Glæde og Hjertelighed lige løs paa hinanden, medens hver af dem rystede den andens Haand.

Det var Schwartz og Fischer. De havde oftere truffet hinanden paa Forretningens Vegne. De havde oftere pudset hinanden, og de havde oftere i deres Cirkus' Tjeneste gjort hinanden den Skade, de formaaede. Men de var Fjender som Soldater, der tror at kæmpe i en højere Sags Tjeneste, og dybest inde i deres Sind havde de derfor en Art Fællesmoral, var den end nok saa slap. Bag Ryggen paa deres Direk-

tører, der oftere havde hadet hinanden, som om der var Blod imellem dem, var de to Forretningsførere

stadig vedbleven at være paa Hat sammen, at tale med hinanden, og om det skulde være, at drikke et Glas indbyrdes.

Det gaar op og ned i Livet, og man véd aldrig, hvis Brød man kommer til at spise! Det var den

Filosofi, som de havde uddraget af deres mangeaarige Virksomhed under Rejser og Omskiftelser.

— Paa Forretning i Krakau, Kollega, spurgte Schwartz i sit korte Telegramsprog.

— Nej, svarede Fischer, jeg stopper kun op her for at hvile mig lidt. Jeg har rejst i flere Dage. Jeg gaar videre imorgen til Buda-Pest. Skal jeg være ganske ærlig og oprigtig, maa jeg for Resten indrømme, at jeg helst gik videre strax, men jeg ligger og venter paa Penge.

— Satan saa aabenmundet han altid er, tænkte Schwartz og fortsatte: Bor paa Krakowski?

— Nej, jeg vil hellere tage ind paa Victoria, svarede Fischer. Det ligger saa bekvemt, og saa er der saadan en udmærket Restaurant. Jeg glæder mig til at faa noget ordentlig god Mad, et ægte Glas ungarsk Vin og saa en forsvarlig en paa Øjet til imorgen tidlig.

Altid skal han spise, drikke og sove, det store Dovendyr, tænkte Schwartz og tilføjede: Tager saa ogsaa ind paa Victoria.

— Som De vil. Saa kan vi jo følges ad.

De fik anvist deres Værelser, gjorde sig i Stand og gik ned i Restauranten uden at den ene et Øjeblik tabte den anden af Syne.

Fischer var en Mand med et bredt, gemytligt Ansigt, der var helt indrammet af ganske smaa, næsten kokette lyse Krøller, som gav ham et Udtryk som et fedt, gemytligt Barn. Han blussede altid af rød-

musset, velnæret Jovialitet, hvorfor han ogsaa mellem Artisterne gik under det betegnende Navn: Kæmpejordbærret.

Fischer bestilte Spisekortet og studerede længe paa det. Derefter rekvirerede han Suppe, en Fiskeret, Kød, Grøntsager, Ost, Dessert og en Flaske Vin.

Du er dog en Ædedolk, tænkte Hr. Schwartz, medens han beskedent forlangte en Kop The og to blødkogte Æg med Brød.

Medens de spiste spurgte Hr. Schwartz:

— Forretningen gaar godt?

— Hvilken Forretning?

— *Cirkus Mundus*, naturligvis.

— Naa! der er jeg ikke mere. Den Dreng var ikke til at holde ud som Direktør. Han var altfor vigtig. Ham var jeg snart færdig med. Jeg kunde ogsaa se, at det gik ikke i Længden.

— Pokker tro Dig, tænkte Hr. Schwartz, medens han skænkede den tredie Kop The op. Saa tilføjede han: Og nu?

— Nu rejser jeg med en Kæmpekarussel. Den har kostet 40,000 Gylden. Fine Sager. Alt elektrisk. Vi gør store Forretninger.

— Bild mig den ind, min Ven, tænkte Hr. Schwartz, hvorpaa han sagde kort med sin sødeste Stemme: Altsaa ikke Spor af Konkurrenter mere!

— Ikke saa meget som bag paa min Haand, svarede Fischer, der nu var færdig med at spise, og som

lænede sig tilbage i Sofaen og gabede, saa man kunde se ham helt ned i Svælget.

Der blev en Pause. Fischer gabede uafbrudt højere og højere, medens hans Øjne af og til lukkede sig, som om han vilde falde i Søvn.

Endelig rejste han sig med en Kraftanstrængelse og sagde:

— Nu tror jeg, at jeg vil op og sove. Gaar De med?

— Javel, svarede Hr. Schwartz.

Derefter gik de begge sammen op paa anden Sal og sagde hjertelig Godnat til hinanden.

Da der var gaaet nogle Minutter aabnede Fischers Dør sig og et Par Støvler blev højlydt kylet ud, hvorefter Døren laastes med en knækkende Lyd.

Der gik atter nogle Minutter. Saa aabnedes Hr. Schwartz' Dør, der hele Tiden havde staaet paa Klem. Den lille Forretningsfører havde sit mest fiffige Ansigt paa. Han listede hen ad Gangen og lyttede ved Fischers Dør. Saa greb han behændig Støvlerne, der stod udenfor og løb næsten lydløst ned ad Trapperne. Paa første Sal satte han Støvlerne udenfor et af de ledige Hotelværelser.

Saa sprang han videre og forsvandt gennem Vestibulen ind i Kaféen.

V. KAPTEL.

Fra det Øjeblik, Hr. Schwartz atter var kommet ind i Kaféen, var han uafbrudt optaget snart af at telefonere, snart af at skrive og snart af at sende den lille grøntuniformerede „Chasseur“ i Byen med Breve.

Endelig syntes han at være færdig. Han rejste sig og gik op og ned ad Gulvet, medens han gned sig i Hænderne.

— De er nok i godt Humør, Hr. Schwartz, lød en Stemme.

Hr. Schwartz vendte Hovedet til Siden og saa en højst ejendommelig Skikkelse, der sad ved et af Bordene og drak en Kop Kaffe.

Det var en Klovn, der optraadte i „De tolv hellige Mænd“ som Dumme Peter. For ikke af Paryk at generes i det Dødsspring, som han efter sin egen Paastand var Opfinder af, og ved hvis Udførelse han hvert Øjeblik syntes at skulle knække Nakkehvirvlen, saa havde han ladet sit naturlige Haar voxe paa humoristisk Vis. Det skød sig i to stærkt pomadiserede Kager

frem foran hver Tinding, medens det voxede vildt som en Støvekost i Midten.

Iøvrigt bar han Monocle i et rødt Baand, medens hans fuldstændig lighvide Ansigt vred sig i allehaande Gummigramacer under hans Forsøg paa at faa Glasset til at sidde fast for Øjet.

Naar han gik, stak han selvbevidst Haanden ind paa Brystet, der var fuldt af Medailler, samtidig med at han vedblev at træde sig selv over Tærne med sine abnormt indadvendte Fødder.

— Naa, er det Dig, August, sagde Hr. Schwartz.

— Svært oppe.

— Javel, Perlehumør! telegraferede Forretningsføreren.

— Du ser nøjagtig ud, som om Du havde „klippet“ en eller anden.

— Truffet! Netop klippet, og det endda en af dine kære Landsmænd.

— Saa, hvem er det?

— Fischer!

— Hvordan har Du pudset ham?

Det havde altid været Hr. Schwartz Svaghed, at han aflagde sin knappe Forretningstone, saa snart man bad ham fortælle om sine Bedrifter med Hensyn til at løbe om Hjørnet med Kolleger. Det var hans Kæphest, og naar man trak den sadlet frem, kunde han ride rundt i timevis som en Nar. Dumme Peter vidste det, og det morede ham kosteligt at faa en anden til at spille den Rolle, som han selv kun tilsyneladende

udførte. Hr. Schwartz gik ogsaa denne Gang i Tøjet. Han slog sig ned ved Bordet og sagde:

— Har Du aldrig hørt den Historie, da jeg i 32 Graders Frost kørte tværs igennem Rusland i Slæde og snuppede Pladsen i Moskou fra den tykke Alexandroff?

— Nej, den har jeg aldrig hørt.

— Ikke! Jo ser Du, jeg var jo dengang ved Cirkus Carré, fin Mand! Saa en Dag kalder Direktøren mig ind i Kontoret og siger, Schwartz, siger han, den tykke Alexandroff er iaftes kørt til Moskou for at leje Plads. De maa forbi ham og snuppe den lige for Næsen af ham. Altsaa, Schwartz, siger han . . .

— Det er vel ikke den Historie, hvor I bandt en gammel Tekedel i et Sejlgarn bag i Slæden og lod Ulvene lege med den?

— Jo, det er den, sagde Hr. Schwartz, noget skuffet.

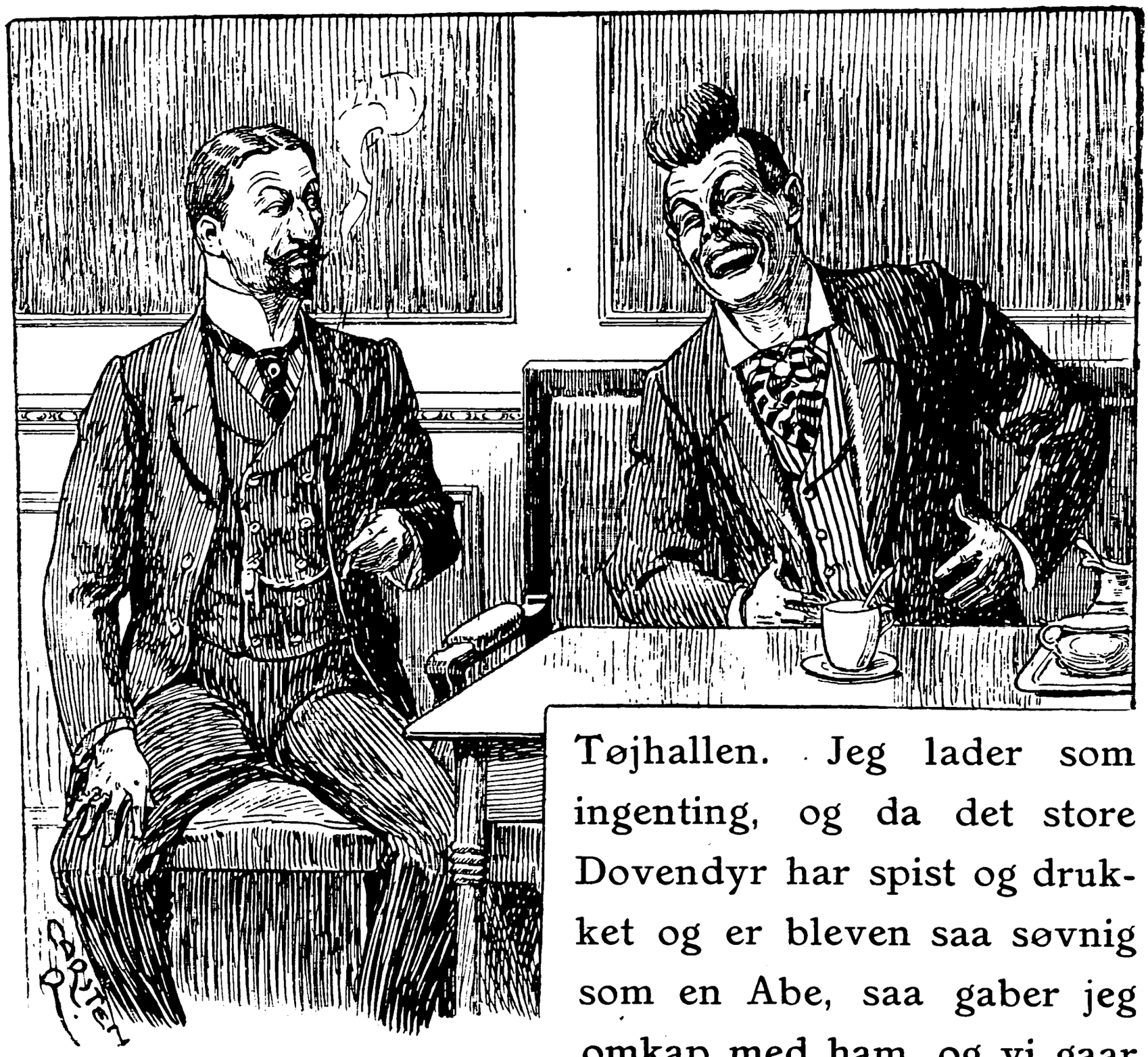
— Den kender jeg, den har jeg hørt over en Snes Gange. Jeg kender ogsaa den med den forelskede Politiinspektør og Balletdamen, og den med ham, som Du gav amerikansk Olie. De er saa gamle og ikke morsomme mere. Nej, lad mig høre, hvad Du har lavet idag med Fischer. Det er da noget nyt.

Hr. Schwartz kunde ikke modstaa Fristelsen til at beskrive sin nye Sejr.

— Du maa give mig dit Æresord paa, at Du ikke fortæller det til en levende Sjæl før imorgen. Men saa maa Du fortælle det hele, til hvem Du vil.

— Det lover jeg!

— Well! Jeg møder Fischer her paa Banegaarden. Han prøver først paa at bilde mig ind, at han ikke mere er Forretningsfører ved „Cirkus Mundus“, men jeg gennemskuer ham. Jeg vèd, at han kommer expres for at faa den eneste ordentlige Plads herhenne ved

Tøjhallen. Jeg lader som ingenting, og da det store Dovendyr har spist og drukket og er bleven saa søvnig som en Abe, saa gaber jeg omkap med ham, og vi gaar op sammen og lægger os. Da jeg mærker, at han er krøbet til Køjs, lister jeg mig ud, tager for en Sikkerheds Skyld hans Støvler, og medens han ligger og snuer paa sit grønne Øre, lejer jeg Pladsen. Om en halv Time kommer Manden, der ordner Sagen, herhen, og inden Klokken 12 er Pladsen min.

— Og imens ligger han og sover deroppe?

— Ja, svarer Hr. Schwartz sejrsbevidst.

Dumme Peter faar et formeligt Anfald af Krampelatter, der i høj Grad smigrer Hr. Schwartz, som sidder stille og nyder sin Triumf.

— Og imens ligger han og sover deroppe?

— Ja, som jeg har fortalt Dig.

Dumme Peter faar et fornyet Anfald, der denne Gang er saa stærkt, at Vejret er lige ved at gaa fra ham. Han vrider sig som en Orm og holder sig paa Maven, medens han vedbliver at spørge:

— Og imens ligger han og sover deroppe. Uh . . . h!

Hr. Schwartz bliver tilsidst lidt underlig. Han synes, at Dumme Peters Latter er mere haanende end beundrende.

— Hvorfor bliver Du ved at spørge, om han ligger og sover deroppe? siger han tilsidst ærgerlig.

Dumme Peter er ved at kvæles af Grin, men faar dog endelig sagt:

— Fordi jeg saa ham gaa ud af Hotellets Bagport, da jeg gik herhen for en halv Time siden.

— Hvad siger Du, udbryder Hr. Schwartz rød i Ansigtet, som derefter pludselig farves hvidt, da han ser „Kæmpejordbærret“ komme gemytligt smilende ind gennem Døren fra Gaden.

Fischer lader som intet. Han sætter sig ned ved Skrivebordet i Hjørnet af Lokalet og tager en Telegramblanket:

Saa skriver han paa den:

Cirkus Mundus.

Warschau.

Har lejet Pladsen.

Fischer.

Han rækker Telegrammet hen mod Hr. Schwartz og siger godmodigt:

— De maa gerne læse det. For Dem har jeg ingen Forretningshemmeligheder.

Klownen, der nu ligger paa Ryggen i Sofaen og trommer med Fødderne, som om han havde faaet Mavekrampe, raaber:

— Maa jeg nu ogsaa fortælle Historien imorgen?

Hr. Schwartz styrter rasende ud af Kaféen, men vender sig om, da han hører Fischers leende Stemme:

— Man maa være klogere end De, for at forhindre mig i at slippe *ud*.

— Ja vent! Lad os se, hvem der ler sidst.

VI. KAPITEL.

Der skulde være stor Generalprøve i „Cirkus Mundus“. Den foregik i den allerdybeste Hemmelighedsfuldhed. Alle Døre var bleven laasede, der var sat Vagt og Dobbeltkontrol ved Udgangene og ude i Materialgaarden, hvor Rekvisiterne stod, hørte man endogsaa de løse Pladshundes iltre Gøen, medens Hr. Fischer gik spejdende paa Inspektion overalt.

Kun Personalet fik Adgang. Endvidere Staldkarle og Rekvisitører, der alle var kendte som paalidelige Folk, og Elektrikeren og hans Medhjælper, der skulde passe Effektbelysningen, og som strax entrede op til deres Reflektorer paa Galleriet, der løb udenom Kuppelen.

Da alle var samlede, og Fæstningens Porte var solidt og forsvarligt stængede, kaldte Direktør Hugo Werner Personalet sammen paa Saddelpladsen og sagde til de forsamlede:

— Der er Spioner ude for at erfare, hvad det er, vi forbereder til vor Sæson i Krakau. Hvad disse Spioner egentlig har i Sinde, det véd jeg ikke, og det

har jeg ikke kunnet faa Klarhed over. Noget godt er det imidlertid næppe.

For mig og min Cirkus er en Sukces i Krakau af afgørende Betydning! At forbyde Dem, mine Damer og Herrer, at fortælle noget om, hvad vi nu prøver, og om hvilket enkelte sikkert, naar de gaar herfra, vil kunne danne sig et nogenlunde fuldstændigt Skøn, det véd jeg kan ikke nytte nogen. Har nogen af dem Forbindelser med Fjenden, og vil han forraade os, saa kan jeg ikke forhindre det, og maaske næppe nogensinde komme under Vejr med, hvem Forræderen har været.

Men jeg henstiller til Dem, mine Damer og Herrer, at De har Solidaritetsfølelse sammen med den Mand, hvis Brød, De spiser, og jeg paalægger Dem navnlig, at De ikke af Tankeløshed eller Ubesindighed lader Dem pumpe af nogen, ligegyldig hvem det er, thi ingen véd, hvilken Vej, der fører til Forræderiet.

Og hermed, mine Damer og Herrer, appellerer jeg til deres Diskretion og beder dem foretage deres Paaklædning.

Om et Kvarter begynder Prøven!

Et Kvarter senere tog man fat paa:

DEN HELLIGE KUNIGUNDE

ELLER

TURISTERNE I WIELIZCAS SALTVÆRKER

Stor Udstyrspantomime i 1 Forspil og 4 Afdelinger.

Iscenesættelse ved Dir. Hugo Werner.

I Forspillet gaves der først i pragtfuldt Ridderudstyr en broget Skildring af, hvorledes den hellige Kunigunde fandt Wielizca eller det store Salt.

Derefter førtes man op til vore Dage, med et Turistselskabs Besøg i Gruberne.

Først klædtes alle under mange muntre Optrin i Kuttedragt med kokette, grønne trekantede Huer paa Hovedet og Lygter i Hænderne. Saa forsvandt Turistselskabets Medlemmer under Førernes Ledelse ned i Gruberne med Elevator. Optrinet saa meget illuderende ud, idet der i Manegen var gravet en dyb Grøft, som tidligere havde været brugt til Vandpantomime, og fra hvilken man atter uset kunde komme ud paa Saddelpladsen.

Anden Afdeling foregik nede i det mægtigste af de tomme Kæmpesaltkar, i hvilket der er indrettet en Kirke, som oplyses af Lysekroner, der er dannet af slebne Saltkrystaller. Paa et prægtigt illumineret Alter ser man en Arbejder, der rækker en Saltkrystal op mod den hellige Kunigunde. Medens Musiken spillede en højtidelig Koral, tændtes røde Blus der kastede fantastiske Lys rundt i det maleriske Galleri, som syntes tømret dristigt i Vejret af raa Træstammer.

I tredie Afdeling blev Vandet ledet ind i Graven, og man sejlede over den Sø, der har fyldt Bunden af den sidste Grotte. Fra Hulens øverste Hvælving kom Bjærgmændenes „Djævlerutsch“, som den foretages i Wielizka paa Kejser Frantz Navnedag. Den tog sig her meget livagtig ud, idet fire som røde Djævle udklædte

Artister blev firede ned fra Kuppelen i en firdobbelt Hængestol og med Fakler i Hænderne. Samtidig tændtes de kulørte Lamper langs Søens Bred.

Fjerde Akt bragte den lykkelige Opløsning paa den lille indlagte Kærlighedsintrige, og hele Selskabet dampede under Hurraraab bort fra den oplyste, underjordiske Banegaard: Grev Goluchowski, efter at have fejret Forlovelsen i Verdens dybest liggende Restaurant.

Da Lyden af Dampfløjten var død hen, traadte Kunigunde med sit Følge atter frem for at tage sit underjordiske Rige i Besiddelse, og Pantomimen endte med en stor Ballet af hvide Saltkrystaller og røde Illdjævle, der hyldede deres Herskerinde i en straalende Apotheose.

Efterat Pantomimen var prøvet igennem, forlod alle Artister Cirkus, hvor Forretningsfører Fischer under hele Prøven havde holdt nøjagtigt Udkig med alle mistænkelige Individer. Men ak, Loke er altid ved Gudernes Gæstebud i den ene eller den anden Forklædning, og naar Guderne end ikke kan vogte sig, hvad skal man saa sige om en af saa mange Forretninger optaget Mand, som Hr. Fischer.

Oppe under Kuppelen laa Elektrikeren og hans Medhjælper, der havde været saa ualmindelig flink og agtpaagivende, at den gamle, godtroende Mand, der havde overtaget Pasningen af Belysningen i Cirkus sagde til ham:

— Vil De nu ikke gaa ned og faa Dem en Bajer?

— Nej Tak, Mester, svarede Svenden, der havde

et ualmindelig skikkeligt og faaret Udseende. De er gammel, og nu maa De være træt. Gaa De blot hjem og sov, saa skal jeg nok rydde op efter os.

— Tak for det, sagde den gamle og listede hjem, idet han i sit Hjærte haabede, at han længe maatte beholde den nye, rare Svend, der var saa tjenstvillig og rap paa Næverne. Det var ikke saa nemt nu til Dags at faa Folk!

Saasnart Mesteren var gaaet, slukkede Svenden straks alle Blus og lagde sig fladt ned paa Rundgangen omkring Cirkuskuppelen. Nedenunder kørte man det store Apparat, i hvilket Monocyklisten skulde foretage sin sensationelle *Looping the Loop*, ud i Manegen, for at Artisten strax om Morgenen tidlig kunde prøve hemmeligt paa sit nye Numer, inden nogen anden var kommet i Cirkus.

Hr. Fischer foretog selv en sidste Inspektionstur. Alt var lukket og slukket. Saa drejede han tilfreds Nøglen om i den sidste Dør.

Hvis nogen skulde have set saa meget, at han kunde sladre af Skole, saa det battede noget, saa skulde det da være gaaet til med alle Djævlens Kunster.

VII. KAPITEL.

Da alt er bleven roligt, og Cirkus ligger ganske mørk og menneskетom aabnes et af Vinduerne i Glaskuppelen.

En Mand kravler forsigtigt ud paa en af de tykke Bjælker, paa hvilke Luftgymnastikernes Trapez'er er anbragt.

Ridende overskrævs skyder han sig frem, indtil han sidder midt over Manegen.

Derefter tager han en Snor frem med et Lod i. Han vedbliver, medens han skyder sig frem og tilbage, at lade Loddet synke, indtil det møder Modstand, og derefter trækker han det atter op, maaler Snorens Længde og gør en Notits paa sine Manchetter med et Blyant, som han derefter anbringer bag Øret.

I omtrent en Time arbejder han paa denne Maade. Han har nu fuldstændig udmaalt Monocyklistens Bane, saa at det maa være ham muligt at lave en Arbejdstegning af det Apparat, paa hvis Konstruktion dets Opfinder har ofret saa megen Tid, Flid og risikabel Experimentering.

Carlier
Pavia

Tilfreds med Udbyttet af sin farefulde Expedition skyder Manden sig atter forsigtigt tilbage og kryber gennem Vinduet ud paa Lanternens ydre Galleri.

Her tager han sine Sko af og putter dem i Sidelommen paa sin Arbejdsbluse. Derefter kravler han ned over Taget. Det er ikke saa farligt, skønt det er ganske mørkt. Taget har nemlig to Fald, og da „Cirkus Mundus“ ikke er saa stor, er Højderne ikke betydeligere, end at han uden altfor megen Risiko tør lade sig falde. Han er nu naaet til det nederste Tag. Med begge Hænder tager han fat i Kanten og hænger i sin fulde Længde langs Muren. Fødderne er knap fire Alen fra Jorden. Han slipper, ruller over Ende og rejser sig igen. Han tror, at han er ude paa Gaden. Da han ser sig om, opdager han til sin Skræk, at han i Mørket er kommet ned paa den gale Side af Cirkus, og at han staar i den lukkede Materialgaard.

I det samme presses han op imod Muren. Han mærker en brændende Aande i sit Ansigt. En af de store Pladshunde har plantet sine Poter paa hans Skuldre, og dens brede, savlende Flab synes at ville gribe efter hans Strube. Hans Hals snører sig sammen og bliver saa tør, at det er er ham umuligt at skrige.

Hunden synes imidlertid at have opgivet sin oprindelige Hensigt: at bide ham ihjel. Den føler sig aabenbart noget usikker, fordi han staar saa stille uden at røre sig og uden at give en Lyd fra sig.

Den bøjer nu Halsen tilbage og vedbliver at gø kort og kaldende.

I Materialgaarden høres ikke en Lyd.

Manden staar dødbleg med klaprende Tænder, og Minutterne slider sig afsted for ham som en Evighed. Hans Knæ ryster under ham, og han er en Besvimelse nær. Spændingen overvælder ham, og med en sidste Kraftanstrengelse raaber han som en Skibbrudden i Nød:

— Hjælp! Hjælp!

Hunden aabner atter sit savlende Gab, og dens hvide Tænder lyser graadigt i Mørket. Manden overvældes af en slap, sød Ligegyldighed som den druknende, der er ved at gaa til Bunds. Han føler, at det er ude med ham, og at han i næste nu vil ligge ihjelbidt paa Jorden. Da lyder der et langtrukkent Fløjt, og Hunden trækker pludselig Hovedet til sig og spidser Øren.

Klaprende Træsko slubrer over Stenbroen. Trinene synes ikke at have nogen Hast, de kommer langsomt, ganske langsomt og sindigt dryssende med Lyd af Jernklamper.

En gammel Natvægter dukker frem af Mørket. Han er iført Kappe og bærer en stor, lodden Kabuds paa Hovedet. I den ene Haand har han en Stok, i den anden et Reb, i hvilket han holder en Hund. Hunden slider af Utaalmodighed efter at komme frem, saa at Snoren er ganske strammet, og Halsbaandet helt udvidet. Men dens iltre Iver faar ikke dens Herre til at opgive sin Sindighed. Ved hans Bælte rasler et stort

Knippe Nøgler og et Kontrolur. Paa Brystet er fæstet en Lygte, der udsender et skarpt, spejdende Lys i en stor Kegle.

Nu er han ganske nær.

Thyras! brummer han med tyk, grødet Stemme.

Hunden tager Poterne ned af Mandens Skulder og løber stolt logrende frem mod sin Herre i Forventning om en Belønning for sin Heltedaad. Den anden Hund, der bliver jaloux paa sin Kammerat over dens Held, skynder sig nu at tage Affære. Den slider som en vanvittig i Tovet for at naa frem, og gøer med rynket Pande og rejser Børster. Nero! lyder atter den tykke, grødede Stemme, og begge Hunde staar nu stille og tavse, rystende af Handleiver.

Vægteren sætter Lyskeglen lige ind i Mandens Øjne, saa at de helt blændes, og siger:

— Hvad Pokker bestiller De her paa denne Tid af Natten?

VIII. KAPITEL.

Det varer længe, inden Manden faar Mælet igen. Da han endelig faar det, faar han det til Gavns. Hans dødblege Ansigt farves purpurrødt, og han farer lige mod Natvægteren, medens Hundene lader høre en uheldvarslende Knurren.

— Hvorfor Pokker passer De ikke bedre paa Deres Hunde. De har naturligvis ligget og snuet eller siddet og pimpet i Stedet for at tage Dem af det, som De er sat til at besørge. Det kunde s'gu være bleven en nydelig Historie, hvis det forbandede Bæst dér havde bidt mig ihjel, og De var kommen i Tugthuset paa Livstid eller havde mistet Knappen paa Skafottet.

Vægteren, der oprindelig har følt sig i sin gode Ret, bliver lidt betuttet ved denne Salve, som kommer ham ganske uventet.

— Ja, hvad vil De her, hvor De ikke har noget at gøre.

— Har jeg ikke noget at gøre her. Det er dog den stiveste. Har jeg ingenting at gøre her! Det var

en køn Forklaring. Her ligger man og spilder sin gode Nattesøvn bare for at faa alting i Orden til Jeres elendige Gøgl, og bagefter saa skal man bides ihjel af et Par vilde Køtere, og naar man saa beklager sig, saa bliver der sagt: Hvad har De her at gøre! Det er en net Behandling, men hvis De tror, at jeg finder mig i den, saa er De kommet til den forkerte. For imorgen klager jeg til Direktøren, og saa er De færdig, min gode Mand, fordi De ikke har passet bedre paa.

— Men hvorfor kommer De ned fra Taget, siger Natvægteren, der bliver mere og mere usikker.

— Hvorfor er Maanen gjort af en grøn Ost, hvorfor havde min Bedstemoder ikke Hjul, saa hun kunde være bleven en Bicykle? Hvorfor? Hvorfor? Fordi de havde været saa velbehagelige, Højstærede, at laase mig inde, da de selv gik hjem i Kasmarokken, medens en anden En laa og sled oppe under Loftet.

— Hvem er De da?

— Ja, De kan vel nok se, at jeg ikke er Kejseren af Sahara eller Shahen af Persien eller Massemorderen Tropmann, men en ganske gemenlig Blikkenslager og Elektriker, der tjener mine to Mark og fire Skilling i mit Ansigts Sved, som skrevet staar hos den Profet Eliezer.

— Du er vist en sjov Fyr, siger Nattevagten og griner.

— Ja, det kan Du godt købe Blaasyre hos Apothekeren paa, og lad os saa for Resten ikke snakke mere om det Sludder, men faa os et Glas til at skylle

Forskrækkelsen ned med. For Du har vel nok et eller andet staaende, som man kan faa for gode Ord og Betaling.

Nattevagten sætter sig slæbende i Bevægelse, og Hundene er nu bleven saa tamme, efter at de paa Tonefaldet har hørt, at deres Herre og den Fremmede er bleven gode Venner, at Thyras endog rolig lader sig klappe af den Mand, som den for lidt siden vilde rive i Stykker.

— Din Satan, siger Blikkenslagersvenden og kniber den i Øret, Du kunde nemt have spillet mig et slemt Puds.

Thyras stryger sig næsten undskyldende op ad ham, og Nattevagten siger:

— Han er ellers saa skikkelig.

— Ja, Tak skal Du have for den Skikkelighed, svarer Svenden, medens de gaar ned ad nogle stejle Trapper til et underjordisk Rum, hvor den elektriske Motor staar.

Nattevagten tridser hen i et Hjørne og roder en halvfyldt Flaske og et fodløst Glas frem.

Den fremmede er under dette stærkt optaget af at undersøge Maskinen.

De tager Plads paa et Par Kasser og klinker, medens den fremmede faar Glasset, og Nattevagten drikker af Flasken. Da den er tømt, tager Svenden en Sølvmønt op af Vestelommen og stikker den i Haanden paa Nattevagten, der belaver sig paa at give igen.

— Nej, lad det være godt. Jeg har tjent en god Dagløn iaften, saa jeg kan nok spendere lidt. Men gør mig saa den Tjeneste at lukke mig ind i Cirkus, for at jeg kan gaa op og hente mit Værktøj, som jeg maatte lade blive liggende.

— Ja, saa gerne, siger Nattevagten forekommende.

Han roder en Nøgle frem og aabner Bagdøren til Bygningen.

— Lad mig laane Lygten, siger Svenden og tager den.

Derefter gaar de sammen ind. Svenden lader Lyset spille paa alle de mere eller mindre overdækkede Rekvisiter og synes at tage Maal af dem med Øjnene.

Saa løber han op ad Trappen til Kuppelen og kommer lidt efter tilbage med en Hammer, en Tang og et Stykke Loddebly i Haanden.

— Saa nu er jeg færdig! siger han, men afbryder sig selv i det samme med et Udbrud:

— Død og Pine, det har jeg glemt. Jeg har en Besked til Forretningsfører Fischer, som han absolut skal have imorgen. Hvor er hans Kontor.

Nattevagten tager Lygten og gaar i Forvejen. Han standser ved en Dør, paa hvilken der er en Brevkasse.

Svenden river et halvsmudsigt Visitkort op af Vestelommen og skriver ved Lygtens Skær med store Bogstaver nogle Linier derpaa.

Efter at Kortet er lagt i Brevkassen siger Svenden:

— Lad os saa komme afsted. Nu tror jeg ikke, jeg har glemt noget.

Derefter lukker Nattevagten Porten til Gaden op for Svenden, der klapper de logrende Hunde paa Hovedet og giver Nattevagten Haanden:

— Tak for i Aften, Kammerat, og lad saa det gamle Had være glemt.

Dermed forsvinder han fløjtende ned ad Gaden.

Da ForretningsførerFischer den næste Morgen aabner sin Brevkasse, bliver han bleg som et Lig.

Mellem Konvoluter og Aviser finder han sin Arvefjende Schwartzs Visitkort, paa hvilket der er skrevet med store Bogstaver:

Man maa være klogere end De, naar man vil lukke mig ude.

Spionen.

Hr. Fischer stikker hurtigt Visitkortet til sig. Han tør ikke engang foranstalte en Undersøgelse med Forhør af Frygt for at kompromittere sig selv overfor Direktionen.

IX. KAPITEL.

Da Direktør Hugo Werner tre Dage før „*Cirkus Mundus*“ skal give sin første Forestilling, kommer til Krakow paa en Inspektionstur, standser han overvældet midt paa Pladsen foran Banegaarden.

Han hører ikke som sædvanlig de dybe, melodiske Toner fra Domkirkens ofte besungne Siegesmunds-Klokke, og hans Opmærksomhed fanges ikke af Lyden fra de hornblæsende Vægtere paa St. Annakirkens Taarn, han er kun optaget af et: De mægtige, brogede Plakater, paa hvilke der staar:

TELEGRAM!
Den flyvende Cirkus
ankommer imorgen til Krakow.

Den flyvende Cirkus! Den flyvende Cirkus! Den flyvende Cirkus! Overalt ser han disse Ord paa Plakattavler, paa Mure, paa Plankeværker.

Den flyvende Cirkus, hvor kær var denne Titel ham ikke tidligere. Hvor ofte havde han ikke staaet paa Gadehjørnerne og betragtet disse Plakater. Hvor havde Hjærtet ikke banket i ham, da han var ung

Jockey, naar han saa, at hans Navn var sat op med rigtig store Typer. Nu fik disse samme Bogstaver det til at flimre for hans Øjne. Hvordan skulde han tage Konkurrencen op med: Den flyvende Cirkus! der aldrig tog noget økonomisk Hensyn.

Hugo havde dog imidlertid fattet sig noget og var begyndt at gaa ned mod Torvepladsen, hvor hans Cirkus skulde ligge lige overfor den udstrakte Bazar med alle de mærkeligt udseende jødiske Købmænd.

Da han drejede om Hjørnet til Pladsen standsede han imidlertid atter, endnu mere overvældet end første Gang.

Atter var der store, brogede Plakater paa Tavler, Mure og Plankeværker, og Indtrykket af disse Plakater synes at virke ganske overvældende paa den unge Direktør:

DEN FLYVENDE CIRKUS.

Imorgen stor Galla-Première!

Af Programmet fremhæves:

Sensationelt!

Mr. Harriet, Verdens eneste Monocyklist i Looping The Loop.

Den hellige Kunigunde eller Et Besøg i Wielizcas Saltværker.

Stor lokal Udstyrspantomime,

komponeret og iscenesat af Direktricen,

Fyrstinde Dolinda Ratefski.

Hugo vilde ikke tro sine egne Øjne. Det var jo netop de to store Nyheder, med hvilke han havde tænkt at skulle slaa sit Hovedslag i Krakow, og paa hvis Hemmeligholdelse han havde vogtet som en Smed, for at Overraskelsen skulde blive saa meget desto større. Og nu kom hans uforsonlige Konkurrent ikke blot med dem i flottere Udstyr, men — hvad der var det allerværste — Dagen før ham. Hvad vilde alle Forklaringer nytte: Publikum og Presse vilde være enige om, at det var ham, der havde kopieret Numrene, naar han kom sidst.

Det var i et meget miserabelt Humør, at Hugo naaede „*Cirkus Mundus*“, som han havde glædet sig til at inspicere, og som han denne Gang havde ladet udstyre med større Flothed, end han ellers plejede.

Han gik lige ind paa Kontoret. Hr. Fischer, som han havde savnet ved sin Ankomst til Banegaarden, fordi Forretningsføreren var udebleven, skønt han var telegrafisk underrettet, lignede slet ikke mere sig selv.

Hans gule Haar, der ellers krøllede sig saa drilsk, hang i lange Tjavser ned over Ørerne, det lune Blink i hans gemytlige Svineøjne var forsvundet, og hans før saa rødmussede Barneansigt var bleven helt blegt. Det vilde have været en Sjælefryd for Hr. Schwartz, om han kunde have set sin Arvefjende i det Øjeblik, da Hugo traadte ind i Kontoret, og Forretningsførerens Hoved forsvandt helt ned i nogle store Bøger.

— Men i Himmelens Navn, hvad er dog dette, Fischer! udbrød Hugo.

— Ja, den er meget gnaven, Hr. Direktør.

— Gnaven! Lad være at bruge den Slags Ord, det kan jo blive den rene Ruin. At hun kommer her, det faar jo være, og det kan jeg jo heller ikke forhindre hende i eller forbyde hende. Men hvordan Pokker har hun faaet fat i mit Program, i min bedste sensationelle Nyhed og i min originale Pantomime, som jeg har købt og betalt, og som hun har tyvstjaalet.

— Ja, det er mig ogsaa en Gaade, Hr. Direktør. Vi maa alligevel have haft en Spion i Cirkus.

— Det kan jo ikke nytte at spekulere mere paa det. Spørgsmaalet er: Skal vi tage Konkurrencen op eller ikke?

— Det bliver vi skam nødt til. Vi kan ikke blive af med Pladsen og Bygningen uden at lide altfor stort Tab, og hvor skal vi gaa hen?

— Nej, det er netop Sagen. Men hvad mener De da?

— Vor Plads er jo bedre end hendes, og Beliggenheden gør en hel Del. Byen har over 100,000 Indbyggere, og det er muligt, at der kan blive noget til os begge, hvis vi faar heldigt Vejr. Selv om det ikke bliver nogen Forretning, saa kan vi maaske dulre den af, indtil Uvejret er trukket over. De kender jo Fyrstinden bedre end jeg. De véd, at alt, hvad hun foretager sig, gør hun bare af Caprioler og Lunefuldhed. Maaske farer hun afsted, vupti, ligesaa hurtigt, som hun er kommet, efter at hun har drillet os lidt.

— Ja, sagde Hugo, den Kvinde bliver jeg aldrig

klog paa. Maaske har hun en hel anden Hensigt end den forretningsmæssige med at komme her.

— Hvad skulde det være, spurgte Fischer nysgerrigt.

— Det kan jeg ikke sige Dem. Men som Forholdene stiller sig, er der ikkke andet for, end at tage Kampen op. Lad os saa se, hvor galt det kan gaa, men jeg frygter det værste. Vi har allerede vovet os temmelig langt ud, og jeg trænger til Kontanter.

— De husker nok, Hr. Direktør, hvad jeg sagde, hvis De bare havde . . .

— Tak, det er godt, Fischer, svarede Hugo kort.

X. KAPITEL.

Det blev en haard Tid for „*Cirkus Mundus*“ og dens unge Direktør Hugo Werner.

Bladene, der oprindelig havde haft megen Sympati for ham, var blevne skuffede ved, at den energiske Mand, til hvis Smarthed man havde haft saa stor Tillid, var mødt med nøjagtig det samme Program som „Den flyvende Cirkus“.

Enten havde han kopieret denne, eller ogsaa var han pudset af denne; i begge Tilfælde stod han efter Journalistmoral som den slagne Part.

For Hugo var dette ikke alene en stor Skuffelse, men det var ogsaa et følelig pekuniært Tab for ham, der havde sat hele sin opsparede Kapital paa ét Kort.

Til en Begyndelse gik det imidlertid nogenlunde. Den Plads, paa hvilken „*Cirkus Mundus*“ laa, var saa meget bedre end den, paa hvilken Fyrstinde Ratefski havde opslaaet sin flyvende Cirkus, at Besøget ofte endogsaa var bedre, end man kunde have ventet.

Fyrstinden havde imidlertid sine Spioner ude, og

de havde de strengeste Ordre til at sige Sandheden, da den høje Dame ikke ønskede at faa Felttoget trukket i Langdrag ved løgnagtige og falske Rapporter om Fjendens Stilling. Indberetningerne lød da i Overensstemmelse med Virkeligheden: Fæstningen har endnu Levnedsmidler til at kunne holde sig i 14 Dage.

Efter Modtagelsen af denne Besked besluttede Fyrstinden at levere et Hovedslag for strax at lamme Fjenden og gøre Kampen saa kort som mulig. Det var for hende en let Sag at være Strateg, da hun til Overflod havde de tre Ting, der er nødvendige i en Krig, ikke mindst en økonomisk Krig mellem to Cirkus: Penge! Penge! Penge!

I et af de Luner, der var hendes eneste Rettesnor for Ledelsen af „Den flyvende Cirkus“, bestemte hun derfor: Fra imorgen halve Priser og dobbelt Program!

Dette Telegram fra Hovedkvarteret blev slaaet op paa alle Gadehjørner og averteret med Kæmpebogstaver i alle Krakows Aviser. Virkningen udeblev ikke.

Næste Dag meddelte alle Spioner og Spejdere: „*Cirkus Mundus*“ gabende tom. Fæstningen vil kun kunne holde sig nogle Dage.

Og dette var paa det nærmeste Sandhed. For Hugo var Situationen i Virkeligheden ved at blive fortvivlet. Det forholdsvise Held, han havde i Begyndelsen, kom ham nu til Skade, idet det havde aabnet ham en vis Kredit paa Stedet. Det vilde i Øjeblikket være umuligt for ham at slippe bort uden at risikere, at hans Heste og Materiel blev beslaglagt af Kreditorerne.

Og nu idag var det Gagedag. Iaften skulde Pengene falde.

Mellem Artisterne, der var samlede efter Prøven i Cirkus-Caféen var der Uro og Diskussion. De havde bedre end de fleste andre Forstaaelsen af Situationens Vanskelighed, thi de vidste som Fagmænd, hvad det koster at holde en Cirkus paa Benene, naar Huset er tomt.

— Det er Synd for den unge Mand, sagde Skolerytteren Blennow, der selv tidligere var gaaet i Stykker med en Cirkus. Hvis han ikke kan betale, saa har jeg ikke noget imod at give ham Henstand. Det er en flink Fyr, der har arbejdet flittigt og energisk.

— Ja, det kan De sagtens sige, brummede den vældige Kanonkonge Boltum, som løftede et spillende Orkester, og i hvem der hver Aften blev slidt af fire Heste, medens de paa Galleriet raabte: Humbug. Naar man maa ase for Føden som jeg og har Kone og Børn derhjemme, saa maa man ogsaa have Føden. Naar en Mand engagerer En, saa maa han vide, om han kan betale En, ellers er han ikke bedre værd, end at man knækker Arme og Ben paa saadan et Stykke Noksagt.

— Det synes jeg ogsaa, faldt Klownen Coco ind. Han havde et brutalt glatbarberet Ansigt, var fuldstændig haarløs af at hoppe Manegen rundt paa Hovedet, bar en tyk Ibenholts Stok, helt beslaaet med Beundreres Sølvnavnetræk og pattede paa et vældigt, udskaaret uartigt Merskumsrør med en *hel* Cigar i. Det var for Tilrygningens Skyld.

CARSTEN
RAVN.

Medens Coco talte, sad en bleg Mand og stirrede paa ham med et Par sorte, brændende Øjne. Det var Hypnotisøren og Tryllekunstneren Dr. Nicola. Han vidste ikke levende Raad, hvordan han i Morgen skulde kunne trolle tyve blanke Sølvstykker ud af Djævlehatten.

— Tror De, vi faar noget eller ikke, Hr. Coco? spurgte en af de smaa Balletdamer. Jeg skylder i mit Logi, og jeg véd virkelig ikke, hvordan jeg skal faa noget at spise, hvis vi ikke faar Penge iaften.

— Penge! snærede Coco haanligt. Ikke saameget som bag paa min Haand, saadan „Dalles“, som han har faaet her i Krakow. Men De skal ikke være bange for at dø af Sult, lille Frøken. Kan han ikke betale, saa maa vi jo overtage hele Pibetøjet og spille paa Deling.

— Tror De, det vil gaa bedre? spurgte den blege Skolerytterske, Frøken Xenia Batoffski.

— Det tror jeg lige akkurat, med Deres Tilladelse. Fyrstinden vil kun ødelægge Direktøren. Naar han er kaput, saa rejser hun lige med det samme. Det véd jeg, uden at jeg kan sige hvorfra.

— Ja, rejser hun, saa vil vi kunne gøre store Forretninger, sagde Skolerytteren Blennow.

— Men hvem skal saa være Direktør? spurgte Kanonkongen.

— Det maa Hr. Blennow være! sagde Xenia Batoffski med Overbevisning.

— Ja, Skoleridtet holder altid sammen. Hvorfor

skal det netop være en Skolerytter, der skal være Direktør. Er han bedre end andre?

— Du vil vel ikke have, at vi skal tage en Klown? spurgte Kanonkongen med naiv Dumhed, medens de andre smilede.

— Hvorfor ikke, svarede Coco arrigt.

I det samme gik Døren til Cirkus op og den lille Hr. Magni, der kunde slaa Saltomortaler paa Linie, skønt han bar høje Støvler med Sporer, traadte hurtigt ind.

— Der er opslaaet Gageudbetaling til iaften Kl. ti, sagde han. Regissøren har lige været ude og har sat Meddelelsen ind i Skabet paa Saddelpladsen.

— Hvad sagde jeg, Frøken! indskød Coco hurtigt. Han skal nok sørge for, at vi faa vore Penge. Han er en dygtig Mand, vi kan ikke have nogen bedre Direktør end ham.

Direktør Hugo Werner længe leve!

De andre saa paa Coco med taus Foragt, og der var ingen af dem, der stemte i med.

XI. KAPITEL.

Gageudbetalingen havde fundet Sted. Hugo havde indkaldt al pekuniær Reserve. Hr. Fischer havde været paa Støvlerne fra Morgen til Aften hos Cirkusvelyndere, Haandværksmestre og Aagerkarle, saa at hans rødglødende Ansigt gjorde ham endnu mere værdig end ellers til Øgenavnet: Kæmpejordbærret.

Kassen var bleven skrabet for Aftenens Indtægt, og alle Forskud var ubønhørligt blevne trukne fra.

Paa denne Maade var man naaet til lige akkurat at kunne dække den forfaldne Gæld.

Imorgen vilde imidlertid Kampen og Kvalerne begynde forfra.

Alligevel følte Hugo en Art Lettelse, da han efter Forestillingen gik hjem for at spise til Aften.

Maria Olinga Werner, der ikke med et Ord var trængt ind paa ham i disse Dage, da han i Hjemmet var meget faamælt, sagde heller ikke iaften noget, medens de to sad alene og spiste.

Børnene var forlængst bragt til Ro. Da Maaltidet

var forbi, satte Hugo sig i en Lænestol og tændte en Cigar. Derefter sagde han til Maria Olinga:

— Gaa Du blot i Seng! Jeg har noget at spekulere paa.

Maria Olinga rejste sig og gav ham som sædvanlig et Kys til Godnat. Hun stod et Øjeblik, som om hun betænkte sig.

— Gaar Du ikke i Seng? spurgte han lidt irriteret.

— Nej, svarede hun pludselig og satte sig paa en af Lænestolens Arme, medens hun lagde sine Hænder paa hans Skuldre. Hun bøjede sig ned imod ham, kyssede ham paa Øjnene og sagde:

— Hugo! Du maa have lidt mere Fortrolighed til mig.

Han saa hastig op paa hende og strøg hende over Haaret.

— Kære Maria! Du véd, hvor højt jeg elsker Dig. Naar jeg holder Dig udenfor alle de Sorger og Bekymringer, der i Øjeblikket optager mig, saa er det kun af Kærlighed til Dig, fordi jeg ikke vil have, at Du skal gennemgaa de samme Kvaler som jeg.

— Og tror Du ikke, at mine Kvaler er meget større, paa Grund af den Usikkerhed, jeg føler. Jeg mærker, at Du ligger vaagen eller snakker i Søvne om Natten, og jeg ser Dig sidde tavs eller aandsfraværende om Dagen. Tror Du ikke, at jeg lider under det, saadan som vi lider ved at se en af vore Heste lide, uden at den kan sige os, hvad der er i

Vejen. Men vi Mennesker skal dog ikke være umælende overfor hverandre.

— Det var en smuk Lignelse! svarede Hugo med noget, der skulde ligne et Smil.

— Ja, Du vil blot udenom Sagen, men det nytter Dig ikke. Iaften vil jeg tale med Dig.

— Og hvad vil Du saa sige mig?

— Først vil jeg tage et Løfte af Dig.

— Hvad er det, spurgte Hugo forbavset.

— Saadan, som Du gaar rundt i disse Dage, minder Du mig fuldstændig om min Fader i den sidste Tid, før han døde. Han sagde heller ingen Ting til mig. Ellers var maaske meget blevet anderledes. Men en Dag havde Tausheden overvældet ham til Døden. Det havde ogsaa været hans Tanke at spare mig for Sorg ved selv at søge Døden. Saadan maa Du aldrig, aldrig handle, vil Du love mig det, Hugo, vil Du sværge mig det til.

Maria Olinga havde udtalt de sidste Ord med stor Hæftighed og havde kastet sig ind til sin Mands Bryst.

— Naa, naa, naa! Maria! Vær ikke saa voldsom. Hvor kan Du tro, at jeg har beskæftiget mig med saadanne Tanker.

— Gud ske Lov! Men Du maa ikke gaa saadan og ruge over Modgangen. Det slaar let indefter og gør Sjælen syg. Hvad er det hele, der kan ske, det er da ikke saa forfærdeligt.

— Er det ikke saa forfærdeligt?

— Nej, det er det virkelig ikke, Hugo. Du kan — — vi kan — — ja, lad mig sige det rent ud, det værste, der kan hænde, er da en Fallit.

— Og det kalder Du ikke forfærdeligt?

— Nej, jeg gør ikke, Hugo, naar vi blot ikke kommer til at snyde eller bedrage Folk. Jeg har jo aldrig taget Dig, fordi jeg vilde være en Direktørs Hustru. Jeg har taget Dig, fordi jeg elskede Dig, og det gør jeg stadig. Jeg er Artist med Liv og Sjæl ligesom Du, og vi er jo unge Folk endnu. Hvad skader det, om vi skal bukke under i en saa *unfair* Konkurrense, som den, der er bleven etableret mod os af den hævngerrige Kvinde. Vi kan jo rejse igen som Artister, og vi kan sagtens endnu tjene nok baade til os selv og Børnene.

Hugos Øjne var bleven større og større, medens Maria Olinga havde talt, og de var nu helt fugtige.

— Min egen kære, lille Maria! sagde han og kyssede hende Gang efter Gang. Du er jo en hel Helt! Er Du virkelig ikke bange for at begynde helt forfra, for at skulle arbejde som almindelig Artist i Cirkus, for at blive Kammerat paany med dem, der nu maaske vil stikle til Dig og drille Dig.

— Nej, nej! svarede Maria Olinga og rystede paa Hovedet.

— Ja, hvad er der saa i Vejen! Hvad kan de saa gøre os allesammen! Hvad kan hun gøre os! Ingenting!

— Der kan Du se, det var jo netop ogsaa det, som jeg sagde. Ingenting kan de gøre os, naar vi blot holder sammen. Nej, hvis vi havde mistet vore Børn, vort Helbred eller vor Kærlighed, især hvis vi havde

mistet vor Kærlighed til hinanden, saa havde det været ude med os. Men nu.

— Nej, nej! Det har Du Ret i, Maria. Endnu har vi intet tabt. Og hvis det endda skulde gaa bedre, end det i Øjeblikket ser ud til, saa har vi tilmed vundet det meget: Vi har fundet hinanden og lært at stole paa hinanden.

I det samme ringede det paa Telefonen.

— Naa, den Helvedesmaskine er da ogsaa skabt til at forstyrre enhver Idyl, sagde Hugo Werner, ikke uden en vis Jovialitet. Det skulde have været igaar, saa tror jeg ikke, jeg havde turdet gaa hen til den lumske Sphinx, der ikke en Gang har et Stenansigt til at røbe sine Hensigter paa. Men hvad kan den fortælle mig iaften, som vil kunne gøre mig noget.

— Hallo!

— — —

— Javel! Er det Fischer? Det er vel en ny Hjobspost. Kan De ikke saa godt sige det i Telefonen, der hvor De staar. Godt, saa skal jeg være henne paa Kontoret om et Kvarter. Det maa vel blive helt galt, for at det kan blive godt. Farvel saa længe.

— Humøret gaar nok af ham, naar han først faar at høre, hvad det drejer sig om, tænkte Hr. Fischer, medens han ringede af, idet han uvilkaarligt gjorde et Buk for sin usynlige Direktør.

XII. KAPITEL.

Hugo lukkede selv Porten til Cirkus op og traadte ind i Kontoret. Han havde en tændt Cigar i Munden, Hatten sad lidt bag ad Nakken, og hans smukke Øjne, der i den sidste Tid havde været melankolske og sløvede, havde faaet deres gamle Glans igen.

— Han har nok drukket af Fortvivlelse, tænkte Hr. Fischer, idet han saa op paa sin Direktør, der stod midt paa Gulvet og betragtede sin Forretningsfører med et Smil.

— Naa, hvad er der saa i Vejen, gamle Ulykkesfugl, sagde Hugo muntert. Kom bare ud med det. Jeg er forberedt paa det værste, om det saa skulde være, at det hele var ved at ramle sammen.

— Det er netop det, det er! svarede Fischer, medens Hugos Ansigt trods Humøret blev temmelig betænkeligt.

— Hvad er der da i Vejen?

— Det er Vexlen paa de fem Tusinde.

— Men De sagde jo, at De havde faaet Henstand.

— Det havde jeg ogsaa. Det vil sige, jeg havde faaet Løfte om Henstand, hvis Ihændehaveren ikke omsatte den.

— Har han da gjort det?

— Ja, man kan vel ikke bebrejde ham noget. Fyrstinden har købt den kontant til fuldt Paalydende.

— Naa! Saa vil hun vel prøve paa at erklære mig fallit.

— Det vil hun antagelig, hvis Pengene ikke kan skaffes i Løbet af imorgen. Vexlen er forfalden iovermorgen Kl. 12.

Hugo svarede ikke. Slaget havde ramt ham haardt, haardere end han vilde indrømme overfor sig selv eller overfor Hr. Fischer.

— Kan De skaffe mig nogle flere Penge? spurgte han nølende.

— Nej, Hr. Direktør. Mine Kilder er udtømte, og jeg tør heller ikke forsvare at gaa længere.

— Godt! Gaa saa, Fischer, og lad mig være alene. Jeg maa jo se at finde en Udvej.

Fischer rejste sig fra Skrivebordet og sagde:

— Ja, gid det var saa vel. Adiøs, Hr. Direktør!

— Farvel, Fischer!

Man hørte Forretningsføreren lukke Porten udenfor. Hugo sad alene i Kontoret med Hovedet støttet i Hænderne.

Hvad skulde han gøre! Pengene maatte skaffes. Skulde han telegrafere til sin Svoger James Olinga? Nej! Skulde han telegrafere til sin Fader? Nej! nej!

Det var ikke blot, fordi det saarede hans Stolthed, at han viste Tanken fra sig, men han maatte i dette stille Øjeblik indrømme for sig selv, at der var liden Udsigt til, at han kunde betale Pengene tilbage. Men saa havde han jo heller ikke Lov til at laane dem af fremmede! Det vilde være Bedrageri, selv om en eller anden var godtroende nok til at indlade sig med ham.

I det samme dukkede Maria Olingas Ansigt frem for ham, og hun syntes at sige opmuntrende:

— Vi kan blive Artister som i gamle Dage.

Ja, der var intet andet for. At gaa Fallit nu, da ingen andre end Fyrstinde Ratefski vilde lide Tab, det vilde være det hæderligste. Ellers risikerede han at sætte mange Mennesker, hvis Skæbne var betroet til ham, i Nød og Elendighed.

— Hvad var det!

Hugo saa pludselig op. Var det Fantasi? Nej, nu kom det igen. Det var en kaldende Banken paa Ruden. Hugo gik hen til Vinduet og slog Trækgardinet til Side. Derude i Maaneskinnet stod en Mand og gjorde Tegn til, at han skulde lukke ham ind. Hugo anstrengte sig for at opdage, hvem det var, men han saa kun sit eget Spejlbillede. Saa lød en Stemme:

— Naa, lad mig komme ind. Jeg har noget at tale med Dem om.

Hugo syntes, at han skulde kende Stemmen, men han kunde ikke tænke sig, at den Person, om hvem den mindede, vilde opsøge ham netop nu.

Direktøren gik imidlertid ud for at aabne Porten.

Det var Murmeldyret.

— Nej, er det virkelig Dem, Løjtnant Miklosich. Jeg syntes nok, at det var Deres Stemme, men jeg kunde ikke tænke mig, at De vilde opsøge mig.

— Hvorfor ikke?

— Gesandterne er jo forlængst trukne tilbage, og Krigen i sin fulde Gang mellem de to kæmpende Parter.

— Men den diplomatiske Forstaaelse kan maaske atter genoprettes, svarede Murmeldyret i den samme halvt spøgende Form, idet han traadte ind i Kontoret.

Løjtnant Miklosich var iaften ligesaa elegant som den Aften, da Hugo havde truffet ham i „*Nouveau Cirque*“. Direktøren lagde ogsaa Mærke til, at Løjtnanten foruden den Familiering, der altid havde været uadskillelig fra ham, i gode som i onde Dage, tillige bar forskellige ret kostbare Værdigenstande, som han i fordums Tid ellers strax plejede at gøre i Penge.

Murmeldyret mærkede godt Direktør Werners mønstrende Blik og sagde næsten ligesom undskyldende:

— Ja, man bliver jo ældre og lidt fornuftigere med Aarene. Jeg havde saamænd aldrig selv troet, at det skulde ske. Men kvindelig Indflydelse har stor Magt over et Menneske.

— De er da ikke bleven gift, Løjtnant?

— Nej! nej! Det er jeg ikke. Men det kan vi tale om siden. Lad mig først forklare, hvorfor jeg kommer her, og det paa denne Tid af Natten.

Det har gjort mig umaadelig ondt at se den Maade,

paa hvilken Forholdet har udviklet sig mellem „Den flyvende Cirkus“ og „Cirkus Mundus“. Jeg kender overhovedet ikke noget uhyggeligere end offentligt Fjendskab mellem Folk, der har arbejdet sammen for Offenlighedens Øjne.

— Det er ikke mig, der har fremkaldt dette Brud, som ogsaa har været mig meget ubehageligt.

— Ja, derom ved jeg intet. For mig er Sagen Dag for Dag bleven mere og mere indviklet og uforstaaelig. Jeg kender Fyrstinden som ingen anden. Jeg ved, at hun handler af Lune og af intet andet. Men hvad Hensigt hun har haft med dette, det er mig ganske ubegribeligt.

— Og De har dog selv været den første til at antyde det for mig paa et Tidspunkt, da jeg endnu slet ikke var klar over Sagen.

— Hvorledes mener De, spurgte Murmeldyret forbavset.

— Husker De ikke, da De besøgte mig i min Garderobe i „*Nouveau Cirque*“. De kom den Gang med en Forespørgsel fra Fystinden, og De brugte selv de Udtryk: Jeg tror, at hun har mere end Interesse for Dem.

— Det var den Gang.

— Men har De aldrig set det, som De kalder: Mere end Interesse, slaa over til Had, naar det ikke mødtes af tilsvarende Følelser?

— Jo, selvfølgelig! Det sker vel næsten altid.

Men det er det ejendommelige ved Sagen: Fyrstinden handler ikke af Had og ikke af Kærlighed til Dem.

— Saa forstaar jeg ikke en Smule af det hele. Men kommer De som Ven eller som Underhandler.

— Jeg antager, at jeg kommer som Fredsmægler.

— De ved det ikke bestemt?

— Nej! mine Ordrer er forseglede, svarede Løjtnant Miklosich, idet han højtidelig trak et stort Brev op af Lommen og lagde det paa Bordet foran sig.

XIII. KAPITEL.

— De véd, kære Hugo, fortsatte Løjtnant Miklosich, medens Direktør Werner med Spænding afvexlende betragtede ham og det store Brev, der laa foran Murmeldyret, at jeg altid har næret en lidenskabelig Beundring for Fyrstinden. Naar jeg ikke gik fuldstændig til Grunde, saa var det udelukkende hendes Skyld. I mine Raseperioder saa jeg altid hendes Øjne hvile ligesom bebrejdende paa mig, og det var dem, der altid drev mig tilbage til Arbejdet i Cirkus.

Saa længe vi var der, sagde hun aldrig noget til mig, selv om jeg blev borte flere Dage ad Gangen, og derefter mødte i mit gamle, usle Arbejdstøj for at søge mig et Skjulested i Mørket. Man regnede mig vel til Tider for ikke helt normal.

— Naa, det vil jeg dog ikke sige.

— Ja, ja, men det var dog et højst ejendommeligt og extravagant Bohêmeliv, jeg førte. Saa var det, at Fyrstinden mellem Sæsonerne engagerede mig som sin

første Staldmester. Det gik godt i nogen Tid, jeg havde det fortræffeligt paa hendes store Gods, og jeg kom ogsaa meget ordentlig ud af det med Fyrsten, til Trods for, at han nok havde en Følelse af, at jeg lugtede af Artist, og han hadede Artister.

— Ja, det véd jeg! sagde Hugo med Eftertryk.

— Saa? svarede Løjtnant Miklosich og saa forbavset paa Direktør Werner, men da denne ikke gjorde Mine til at udtale sig nærmere, fortsatte han:

— En Aften kom jeg imidlertid i Lag med nogle Officerer, der laa paa Kantonnementsøvelse paa Egnen. Vi spillede. Det gik op og ned som sædvanligt, men Kampen var temmelig haard, og det varede over tre Dage og Nætter, inden jeg var blanket af, og Sjælen havde faaet Fred. I den Tid mødte jeg slet ikke hos Fyrstinden, og da jeg kom hjem, klædte jeg mig i mit Arbejdstøj og lagde mig til at sove i Saddelkammeret i en gammel Kane.

Der gik et Smil over Hugos Ansigt.

Løjtnant Miklosich fangede det i Flugten og sagde:

— Ja, nu kender De nok Murmeldyret igen.

Hugo nikkede uden at svare, medens Løjtnant Miklosich fortsatte:

— Medens jeg laa dernede, kom Fyrstinden for at inspicere Stalden. Hun spurgte efter mig, og da hun efter mange Omsvøb havde erfaret, hvor jeg laa, kom hun ind og knaldede med en Pisk, indtil jeg vaagnede. Hun gjorde mig ingen Bebrejdelse, men sagde kort:

— Løjtnant Miklosich, vil De klæde Dem ordentlig paa og stille hos mig i Eftermiddag Kl. 4.

Da jeg kom, stod hun med et strængt Blik og et Par Øjne, hvis Udtryk jeg aldrig vil glemme. Det var, som om de lyste grønt.

— Løjtnant Miklosich, sagde hun, jeg har aldrig gjort Dem nogen Bebrejdelse for Deres Udsvævelser, medens De var i Cirkus. Der maa man give sine Folk en vis Frihed og bære over med deres Svagheder, fordi de er Artister.

Men her er De engageret hos mig privat, og De maa have Æresfølelse sammen med Deres Herskab. Hvis De en eneste Gang til optræder, som De har gjort det i disse Dage, saa er vi to færdige for bestandig, og De kan gaa.

Jeg var saa betaget af denne energiske Kvinde, i hvis Nærhed jeg altid har følt mig lykkelig, og jeg svarede ærbødigt:

— Havde De blot før givet mig en Befaling, saa véd jeg, at jeg aldrig vilde have overtraadt den, og jeg havde da maaske været et helt andet Menneske. Jeg lover Dem, at det ikke skal ske oftere.

— Det haaber jeg ogsaa, svarede hun kort, og gav mig et Vink til at fjerne mig.

Og det *er* ikke sket oftere.

Da Felttoget mod Dem begyndte, var alle parat til at bagtale Dem i Cirkus.

Jeg, der holdt af Dem og beundrede hende, sagde derimod en Dag ligefrem:

— Fru Fyrstinde! Den Konkurrence, De driver med den unge Hr. Hugo, er Dem ikke værdig, og den gør mig ondt.

Hun blev ikke vred, men svarede:

— Vent og se Tiden an, inden De dømmer.

Idag kaldte hun mig saa ind til sig og sagde:

— De har altid, Løjtnant Miklosich, været den eneste, der har vist Direktør Hugo Werner Interesse. Jeg overdrager derfor til Dem at give ham dette Brev, som jeg véd vil glæde ham.

Derefter gav hun mig dette Brev, som jeg nu overrækker Dem. Jeg haaber, hun har talt sandt. Luk mig saa ud og læs Brevet i Enerum. Fyrstinden maa selv give Dem Forklaringen.

Hugo trykkede Løjtnant Miklosichs Haand og tog Afsked med ham.

Derefter gik han tilbage til Kontoret og tog Brevet.

Det var Fyrstindens Haand og Fyrstindens Vaaben i Seglet. Han betænkte sig først et Øjeblik. Var det en ny Snare, en ny Grusomhed! Dog Nysgerrigheden sejrede. Han brød hurtigt Seglet. Det første, han tog op af den store Konvolut, var et Portræt med to unge, smukke Kvinder iført et klædeligt Kostume. De stod med hinanden om Halsen. Den ene var mørk og slank med et energisk Udtryk i det skarpttegnede Ansigt. Den anden var lys og yppig med langt udslaaet Haar, der bølgede ned over hendes Skuldre bag blide drømmende Øjne.

Hugo betragtede længe ufravendt Billedet. Der var

ikke nogen Tvivl: Det var Fyrstinde Ratefski og hans egen Moder som unge.

Han tog et Brev ud. Det begyndte saaledes:

Min egen kære Hugo!

Et Øjeblik var han lige ved at putte Brevet igen i Konvolutten for at sende det ulæst tilbage. Saa kom han i Tanker om Murmeldyrets Ord: Fyrstinden maa selv give Dem Forklaringen.

Derefter satte han sig til med stadig stigende Forbavselse at læse Brevet.

Det lød saaledes:

XIV. KAPITEL.

Min egen kære Hugo!

Prøvens Tid er forbi, den haarde Prøvens Tid, og Du har bestaaet den som en Mand.

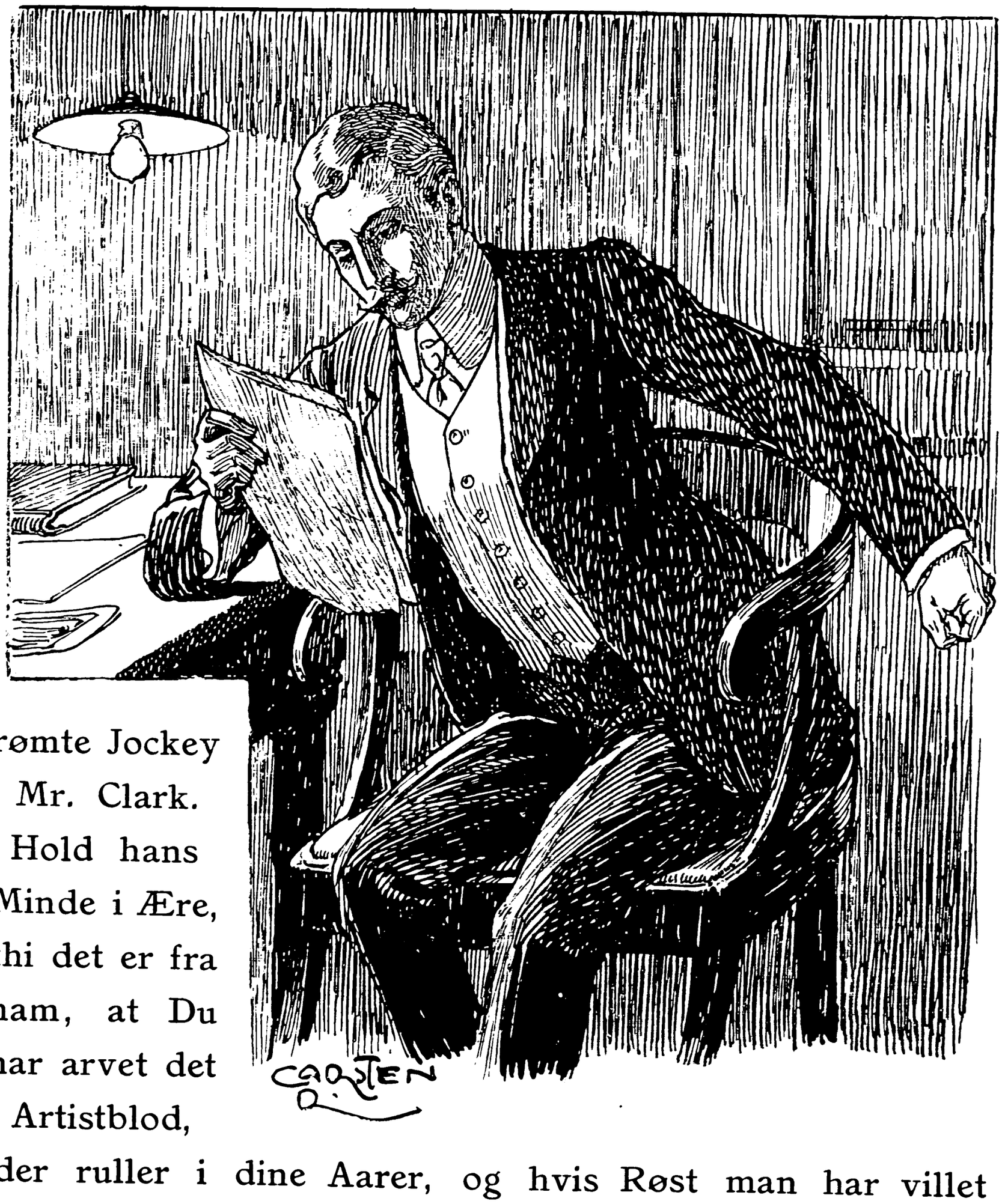
Det er nu Belønningen, der kommer, Belønningen for mange tunge Timer, som jeg, ofte med blødende Hjerte, har beredt Dig, fordi Du Dag for Dag blev mig kærere, medens Du voxede og modnedes til en Mand.

Den sidste Tid har vel været den haardeste, fordi den ikke blot var Modgangens, Prøvelsens og Hærdelsens Tid, men det værste af alt: Ydmygelsens Tid. Men efter Ydmygelsen kommer Ophøjelsen, som jeg haaber, Du vil være moden til at bære, saa at Du, der har staaet Dig tappert i Modgang, ikke vil bukke under i Medgang.

Bryd nu ikke af her — Brushoved, som Du er — men læs roligt videre for at naa til Forklaringen.

Se paa det Portræt, der ledsager dette Brev. Du vil antagelig ogsaa uden min Hjælp kunne se, hvem det forestiller.

Saadan, som Du ser os her, optraadte din Moder og jeg hver Aften sammen som Døtre af den da be-

rømte Jockey Mr. Clark. Hold hans Minde i Ære, thi det er fra ham, at Du har arvet det Artistblod, der ruller i dine Aarer, og hvis Røst man har villet lade dig være overhørig.

Han var en *Mand*, den bedste Mand, jeg har kendt mellem Artister, og Du vil altid med Stolthed kunne nævne ham som din Stamfader. Hold ham saameget

højere i Ære, som Du først har lært ham at kende sent. Hans Navn behøver jeg kun at nævne for Dig, og Du vil som Artist vide, hvem han var.

Jeg beundrede ham til Forgudelse!

Din Moder derimod havde kun lidet af Artisten i sig, og hun giftede sig udenfor sin Stand med din Fader.

Da din Bedstefader stedtes til den sidste Hvile, var Du kun en lille Dreng, og Du husker maaske ikke engang, at Du var med ved hans Begravelse. Du husker sikkert heller ikke — men disse Ord kan maaske hos Dig fremkalde et blegt Minde — at jeg dengang tog Dig med hen i Cirkus og i min Glæde over at se Dig som en rask, lille Fyr, der slægtede din Bedstefader paa, løftede Dig op paa en Hest.

Hvor var Du glad den Dag, og den Dag fik Du din Ilddaab i Manegen.

Men ud fra denne lille Hændelse, der iøvrigt var større, end den syntes, fordi den viste, at Du havde *Blodet* fra Barnsben, voxede der en stærk og voldsom Konflikt mellem dine Forældre og mig.

Din borgerlige Fader, som kun havde været forelsket i en smuk Beriderske, men som aldrig havde haft virkelig Interesse for og Forstaaelse af Artisters Arbejde, lod ikke blot sin Harme gaa ud over mig, men kastede ogsaa Smuds paa din Bedstefaders Minde og paa hele vor Stand.

Dermed var der slaaet en uoverstigelig Kløft imellem os. Din Moder var for svag til at stride mod sin Mands Villie. Ogsaa hun fornægtede sin Herkomst, fordi

hun i sit Hjertes Enfold troede, det var bedst saaledes for hendes Barn.

Derefter gik hver sine Veje. Familien Werner var død for mig, og jeg var død for den. Du har aldrig hørt mit Navn i dit Hjem, og Du har aldrig hørt din Bedstefaders. Har Du? Nej! Du maatte ikke vide, hvem han havde været, skønt han var en Hædersmand, der ligger med Ære i sin Grav.

Da Du alligevel adlød Blodets Røst, var det, at Journalist Helge Foss, der ogsaa har spillet en Rolle i dine Forældres Liv, fik den gode Idé at lade Dig anbringe hos mig.

Vi var begge enige om, at det for alle Parter, ikke mindst for Dig, var bedst, at Du ikke vidste, det var din Tante, der var Direktricen. Det vilde let have spoleret Dig og bragt Dig i en skæv Stilling til det øvrige Personale. Den rette Sammenhæng var saameget lettere at holde skjult for Dig, som jeg imidlertid var bleven Fyrstinde af Ratefski.

Selv om Du erfarede, hvad Du sikkert ved Lejlighed gjorde, at jeg var en Datter af den berømte Jockey Mr. Clarck, og selv om Du vidste, at din Moder havde baaret det samme Navn som ung Pige, saa vilde Du antagelig aldrig sætte disse to Omstændigheder i Forbindelse med hinanden.

Du vidste jo hverken, at din Bedstefader havde været Artist, eller at din Moder havde været Artist, og det blotte Navn var næppe sjeldent nok til paa Forhaand at lade Dig formode et Slægtskab.

Alligevel var jeg ikke ganske sikker paa, hvorledes Forholdene vilde udvikle sig. Navnlig tænkte jeg mig Muligheden af, at Journalist Helge Foss før eller senere vilde begaa en Indiskretion overfor Dig.

Dette skete imidlertid ikke. Du kom til mig i „Den flyvende Cirkus“ som Læredreng hos Hr. Stagemann, og nu skete der noget, over hvilket jeg skammer mig, men som jeg ærlig har stræbt at gøre Bod for, og som jeg haaber, at Du, kære Hugo, vil tilgive mig.

Det Had, jeg nærede til din Familie og navnlig til din Fader, fordi han havde saaret mig i mine bedste datterlige Følelser, det overførte jeg paa Dig, der var saa ganske uskyldig.

Jeg tog venligt imod Dig, og jeg lod ogsaa Hr. Helge Foss være i den Tro, at Du vilde faa det godt hos mig, men jeg sagde til Hr .Stagemann: Tag haardt paa ham!

Det var mig en Tilfredsstillelse, naar jeg saa, at han pryglede Dig dygtigt igennem, og jeg tænkte: Drengen har naturligvis, naar det kommer til Stykket, sin Moders vege Natur og sin Faders borgerlige Karakter. Han skal nok blive ked af dette, og en Dag længes han efter sit lune, hyggelige Hjem og løber fra det hele. Jeg undskyldte min egen Hævnfølelse med den Tanke, at saadan vilde det være bedst for Dig og for os allesammen. Passede Du ikke til at være Artist, saa maatte Du helst lade det fare.

— — —

Hugo lod Brevet synke. Hans Kinder blussede af undertrykt Vrede.

Den Kvinde var hans Slægtning, og alligevel havde hun behandlet ham saaledes. Det fik være sin Sag! Men naar hun nu havde forandret Opførsel overfor ham, saa var det jo kun, fordi hun var bleven forelsket i hans Ungdom, skønt hun var hans Tante. Det var modbydeligt!

Og denne Kærlighedserklæring skulde han nu atter læse med skrevne Ord, for saa maaske tilsidst at modtage et Tilbud, som han med Ækelhed vilde vise fra sig.

Han betænkte sig et Øjeblik paa, hvorvidt han skulde læse videre.

Saa mindedes han Ordene: Bryd nu ikke Læsningen af her, Brushoved! Og Nysgerrigheden i Forbindelse med denne Opfordring bestemte ham til at læse videre i Brevet.

XV. KAPITEL.

Lidt efter lidt forandredes mine Følelser overfor Dig. Jeg saa, at det var Alvor med dit Forsæt. Jeg saa Dig lide som en lille tapper Martyr, jeg saa Dig arbejde energisk og dygtigt. Jeg saa, at Du undertiden lignede din Bedstefader, ikke blot i Karakter, men alt som Du voxede til: i Stemme, i Bevægelser, i Øjnenes Udtryk.

Dette var den første Anledning til, at jeg kom til at holde af Dig. Senere mindede Du mig ogsaa ofte om din Moder og min afdøde Broder, der ligeledes hed Hugo, og til Faders store Sorg døde ganske ung.

Fra nu af blev Du som en yngre Broder for mig. Jeg satte mig for at fortsætte Slægtens Traditioner i Dig, efter at Børns Lykkegave var bleven nægtet mig selv.

Hugo Clarck, det Navn, som Fader havde sat sin Tillid til for bagefter at skuffes saa dybt, det skulde atter frem i forreste Række i Artistverdenen.

Saa kom den Dag, da Du som en lille Helt tog

Dig af Adèle og uforfærdet stillede Dig til Værn for hende overfor hendes ophidsede Fader. Fra den Dag elskede jeg Dig som min Søn, og jeg havde haft den største Lyst til at kysse Dig og fortælle Dig, hvem jeg var.

Men jeg betvang mig, og jeg besluttede mig til at stille Dig paa Prøve.

Saaledes maa Du forklare, hvad der videre skete.

Jeg bandt Dig til min Cirkus, for at have Dig i min umiddelbare Nærhed, og jeg gav Dig kun en lille Gage, for at vænne Dig til Sparsommelighed. Da Du havde lagt de første Penge op, lod jeg Dig friste, og Du faldt for Fristelsen. Det var mig til en Begyndelse en Skuffelse, men paa den anden Side ynder jeg ikke Dydsmønstre og Hængehoveder, og — overtroisk som jeg er — glædede det mig at erfare, at Du havde Held i Spil. Saa vilde Du ogsaa nok faa Held i Forretning.

Efter at Du første Gang havde været hjemme hos dine Forældre, og din Moder havde set mit Billede, traadte hun bag din Faders Ryg i Korrespondance med mig. Vi blev hurtigt forsonede, og hun bad mig særlig passe paa, at Du ikke kom paa Kærlighedens Afveje.

Hun vidste kun alt for vel, hvor mange Fristelser en Cirkus byder for en ung, smuk Mand, og hvor let en ubesindig Forbindelse kan blive ham en Klods om Benet hele hans Liv.

Med Interesse iagttog jeg, hvorledes dit Forhold til Maria Olinga udviklede sig. Hun var en Kvinde, der var Dig værdig, og som vilde kunne blive Dig en

god Støtte. Men I var jo endnu begge saa unge, og var der Alvor i Eders Tilbøjelighed for hinanden?

Det var det, jeg vilde undersøge.

Ved forskellige Lejligheder prøvede jeg baade Dig og Maria Olinga, og jeg blev klar over, at det var en alvorlig Følelse, der bandt Jer sammen. Min sidste *attaque* overbeviste mig tillige om, at Du var en *gentleman*, der aldrig vilde handle mod Ærens Love for smudsig Fordels Skyld.

Jeg følte mig ikke saaret som Kvinde, da Du tilbageviste min Kærlighed, jeg havde jo selv tilbudt Dig den saaledes, at kun en ufin Karakter havde kunnet modtage den. Jeg var kun glad over, at Du havde bestaaet Prøven. Var det ikke sket, vilde det have været mit Livs mest ydmygende, mest bitre Øjeblik, og en Forsoning mellem os vilde for bestandig have været udelukket.

Nu var min Beslutning imidlertid hurtig taget. Da jeg ægtede Fyrst Ratefski, gav jeg ham det Løfte, at jeg vilde trække mig tilbage som Leder af „Den flyvende Cirkus“, naar jeg var 40 Aar gammel.

Skønt jeg paa det Tidspunkt, da Du besøgte mig i Paris og blev kastet paa Porten af min Gemal, endnu ikke havde naaet den Alder, besluttede jeg mig dog til strax at trække mig tilbage, og at overdrage min Cirkus til Dig under en Art Formynderskab fra min Side.

Fyrsten gav med Glæde sit Samtykke, da jeg havde forklaret ham Sagens Sammenhæng, og han underskrev et Gavebrev, ifølge hvilket hele „Den flyvende Cirkus“

med Materiel og Heste blev overdraget til Dig under mit Kuratel, og til fri Eje, naar Du var bleven 25 Aar.

Inden jeg fik sat Dig i Kundskab om denne min Beslutning, erfarede jeg imidlertid gennem min alvidende Forretningsfører, Hr. Schwartz, at Du havde bestemt Dig til sammen med Mr. James og Maria Olinga at danne et eget lille Selskab.

Efterat jeg havde tænkt lidt over Sagen, var jeg klar over, at saadan var det bedst. „Den flyvende Cirkus“ var aldrig bleven ledet efter økonomiske Principper, men kun efter mit Lune. Hvis Du pludselig steg til Direktør, vilde det maaske gaa Dig til Hovedet, og Du vilde aldrig lære den Kunst at klare Dig i en vanskelig pekuniær Situation.

Jeg besluttede derfor først at lade Dig arbejde Dig op fra Grunden, og derefter lade Dig føle Ansvaret og Fortvivlelsen ved et optrækkende Krach.

Derfor var det, at jeg etablerede den Konkurrence, som viste mig, at Du ikke var en Mand, der strax tabte Hovedet, men som forstod at klare dig selv under vanskelige Forhold.

Herefter nærer jeg ingen Betænkeligheder ved at bringe min oprindelige Plan til Udførelse. Jeg sender Dig da indlagt et Gavebrev, ifølge hvilket hele „Den flyvende Cirkus“ med alt Tilbehør af Materiel og Heste overgaaer til Dig fra næste Sæsons Begyndelse. Jeg haaber, at Du, belært af Erfaringen, vil drive den videre med Omtanke, Interesse og Forstand og uden at være ødsel dog vil hævde „Den flyvende Cirkus“s gode Renommé.

Jeg forlanger til Gengæld for dette kun ét af Dig.

Dit borgerlige Navn kan Du beholde i dit borgerlige Liv. Der passer Navnet Werner, og paa det Omraade vil jeg ikke blande mig ind.

Men som Artist, som Direktør, paa Plakaten skal Du kalde Dig Hugo Clarck og atter bringe din Bedstefaders gode, ansete Navn frem i forreste Række, til lige Ære for Dig selv og den Slægt, af hvilken Du som Artist er udsprungen.

Og hermed ønsker jeg Dig Lykke og Held i Fremtiden, min kære Hugo, og jeg haaber, at Du aldrig vil svigte den Tillid, der er vist Dig af din altid hengivne og Dig bevaagne Tante

Dolinda.

Foruden denne Skrivelse, der var affattet med stor, smuk flydende Haand, laa i Konvolutten ikke blot det omtalte Gavebrev, men ogsaa Vexlen paa de 5000, der havde voldt Hugo saa meget Hovedbrud, samt en løbende Kassekredit paa *Crédit Lyonnais.* Kreditbeviset var ikke blot undertegnet af Fyrstinde Ratefski, men ogsaa af hendes Gemal.

Det var Fyrst Ratefskis generøse Oprejsning til den fornærmede Jockey.

XVI. KAPITEL.

Det var stor Væddeløbsdag i Krakau. Den skulde give Jockeyer og Officerer, Artister og Journalister og alle, der interesserede sig for den ædle Hestesport, noget at snakke om.

Foran „Den flyvende Cirkus“ holdt Fyrstinde Ratefskis elegante Landauer forspændt med fire kulsorte Heste. Vognen, der var slaaet ned i det prægtige Sommervejr, var foret med ganske lyserødt Atlask. Kusk og Tjener var klædte i lyst Havanna-Liberi med Guldknapper, og det sædvanlige Piskesmeld var erstattet af en Buket hvide og lyserøde Nelliker. Med samme Blomster var ogsaa hele Vognens Kaleche fyldt som en overdaadig bugnende Jardinière.

Et maabende, nysgerrigt Publikum havde samlet sig, da Fyrstinde Dolinda Ratefski traadte ud af „Den flyvende Cirkus“ for over Tæppeløberen, der var lagt ud paa Gaden, at naa hen til Vognen.

Hun var iført et kostbart Toilette, der var komponeret i Paris, og som bestod af lyseblaat *Crêpe de Chine*,

garneret med et Brus af ægte Brysselerkniplinger, som sagkyndigt Skøn vurderede til mindst 10,000 østrigske Kroner. Om den slanke Hals bar hun en Slange af store Brillanter med en meget pragtfuld Saphir i Midten og et højt Hundehalsbaand bestaaende af ægte Perler, i hvilke der foran var indfattet en stor Roset, dannet af Brillanter og udsøgte Saphirer.

En Kæde af ægte Perler, der mindst maatte være sine 3 Alen lang, var viklet to Gange om Halsen og paa Midten knyttet i en Knude.

Halvt dækkende denne extravagante Toilettepragt laa let om Fyrstindens runde Skuldre en Kaabe af hvidt Chiffon med Applikationer af Brysselerkniplinger og gamle italienske Kirkekniplinger. Over hele Kaaben var der syet ægte Hermelinshaler. Hovedbedækningen bestod af en mægtig italiensk Straahat med meget høj Pul. Den var garneret med lyserøde Roser, mellem hvilke en kolossal Paradisfugl spredte sine Vinger.

Det elegante Kostume fuldendtes af en stor Parasol af lyserødt Chiffon, en Buket rosa og hvide Nelliker, og Handsker og Støvler af champagnefarvet Stof.

Den lille Neger, der syntes helt stolt over sin Herskerindes Pragt, fulgte hende ærbødigt ud til Vognen, hvor han anbragte en rosa Atlaskes Pude under Fyrstindens Fødder. Efter at hun havde lænet sig mageligt hen i det ene Hjørne af Ekvipagen, stak han behændigt en lignende Pude ind bag hendes Ryg. Begge Puder bar Fyrstinde Ratefskis Initialer *D. v.* R. broderet i blaagrønt Silke med Krone i Guldbrokade.

I „Den flyvende Cirkus“ havde denne Pragtudfoldelse selvfølgelig vakt stor Opsigt, og Artisterne stod tæt Hoved ved Hoved henne i Restaurationen, da Fyrstinden kørte bort.

Forretningsfører Schwartz var særlig begejstret og oppe.

— Sikken Reklame! sagde han. Gud, hvor det vil krepere den unge Vigtigpeter henne paa Markedspladsen. Ikke, Hr. Løjtnant?

De sidste Ord var henvendt til „Murmeldyret“, der havde staaet ganske taus og betaget havde betragtet Fyrstinden.

— Det kan gerne være, svarede Løjtnant Miklosich, men jeg er iøvrigt ikke skadefro mod nogen.

— Nej, mindst overfor ham derovre. Men denne Gang er det overflødigt at sejle paa to Bove. Han er rabundus, kaput, færdig, og det har jeg besørget. Nu De!

— Hvad er det, De mener? spurgte Murmeldyret halvt irriteret, medens Artisterne begyndte at spidse Øren.

— De har Deres Gang i Fjendens Lejr. Jo, det nytter ikke, at De nægter det. De besøgte Direktør Werner igaar som en Tyv midt om Natten. Men jeg har fortalt det til Fyrstinden, og De kan vente. Jeg har indskærpet hende, at der ikke bør vises nogen Skaansel over for Forrædere.

Løjtnant Miklosich blev aldeles ikke hidsig eller vred, saaledes som Hr. Schwartz havde ventet. Han sagde ganske rolig:

— De er et Fæ, Hr. Schwartz.

Dermed gik han. Hr. Schwartz blev ganske konsterneret over den Sikkerhed, med hvilken det frygtelige Ord: Fæ! var bleven slynget ham i Ansigtet.

Var han bleven kaldt en Rævepels, en Lurendrejer, ja, selv en Spitsbub, saa vilde det have smigret ham. Men et Fæ!

Skulde han være paa fejl Spor? Nej, det var ikke muligt, eller rettere det var umuligt, og alle Krakauerne, der standsede paa Gaden og saa efter Fyrstinde Ratefski, de tænkte det samme som Hr. Schwartz:

— Det gør hun for at ærgre sin Konkurrent!

Nu kørte hun over Pladsen, forbi „*Cirkus Mundus*“, men selv om hendes havannabrune Kusk havde faaet hele Kuplen i Hovedet, saa vilde dette kun have gjort et mat Indtryk paa ham i Sammenligning med det Choc, der gik igennem ham, da Fyrstinden lige udfor „*Cirkus Mundus*“s Indgangsport kommanderede:

— Stands!

Direktør Hugo Werner, der aabenbart havde været averteret, traadte hurtigt ud, gik lige hen til Vognen, greb Fyrstindens Haand og kyssede den flere Gange hæftigt, medens hun venlig smilede til ham. Derefter forsvandt han atter et Øjeblik og kom ud med Maria Olinga under Armen. Den unge Frue, der var klædt i en enkel, glat Sommerkjole, tog sig i sin fixe Tarvelighed dobbelt nydelig ud ved Siden af den noget for elegante Fyrstinde.

Ogsaa Maria Olinga kyssede Fyrstinden paa Kinderne og paa Haanden.

Saa indbød Direktricen for „Den flyvende Cirkus“ med en Haandbevægelse den unge Direktør og hans Frue til at tage Plads i hendes Vogn, og i en dyb Samtale, der syntes at være af den hjærteligste Art, rullede Ekvipagen videre med de Tre.

Der blev et voldsomt Røre, da Fyrstinde Ratefski sammen med Direktør Hugo Werner og hans Hustru traadte ind i Saddelpladsens elegante Restaurant. Den store franske Revolution var intet mod dette!

Men til Referenterne, der stimlede sammen for at faa Gaadens Løsning i et lille Interview, sagde Fyrstinden smilende:

— Fortæl Deres Læsere, mine Herrer, at denne Mand er min unge, kære og nære Slægtning. Lidt Familiepikanteri har skilt os og for en Tid faaet os til at være Konkurrenter. Alle Misforstaaelser er nu hævede, og Hr. Hugo Clarck — glem ikke, at jeg sagde Hugo *Clarck* — vil fremtidig være min Kompagnon og fra næste Sæsons Begyndelse Direktør for „Den flyvende Cirkus“!

EPILOG.

Det er Sommeren 1915! København er i Fest og Flag: den fjerde nordiske Industri-, Landbrug- og Kunstudstilling er højtidelig bleven aabnet i pragtfuldt Vejr.

Overalt bølger Mængden paa Gaderne. Man er glad og opfyldt af Forventningen om Millionerne, der skal komme, thi alle er enige om, at Udstillingen har været en Sukces, og at man ikke havde kunnet finde en bedre Plads.

Industrihallen er lagt paa det Sted, hvor tidligere den gamle, grimme Garderkaserne bredte sine skidden-graa Mure. Mellem Hovedbygningen og Kongens Haves pragtfulde Træer ligger Rosenborgs aristokratiske Slot frit og omgivet af Haver foran Kunstudstillingens Palæ, der er opført paa den Plads, hvor Sølvgadens Kaserne tidligere laa og med en Luftbro er sat i Forbindelse med Statens Musæum for Kunst.

Luftbroerne er i det hele anvendt i stor Udstrækning.

En Luftbro fører saaledes over Boulevardens nye Jærnbanelinie til Botanisk Have, hvor Plante- og Blomsterudstillingen er arrangeret.

En anden Luftbro, der er slaaet over Sølvgade, forbinder Botanisk Have med Østre-Anlæg, hvor Landbrugsudstillingens Bygning har faaet Plads paa Terrænet foran Østbanegaarden, medens Maskinhallen ligger paa det nedrevne Nyboders Plads.

I Grønningen, der er omdannet til den egentlige Forlystelsespark, findes: „Gammel København" grupperet om det veritable Kastel med dets kuriøse Porte, Vagter og Kaserner.

Udstillingen med dens forventede store Fremmedbesøg har lokket mange Forlystelser til København og blandt dem ogsaa Direktør Hugo Clarcks: Flyvende Cirkus.

Den smukke Jærnbygning har faaet en fortræffelig Plads paa den gamle, nu nedrevne Banegaards Terræn, og den unge danske Direktør Hugo Clarck er allerede meget populær.

Det er ikke blot hans flotte Cirkus og udmærkede Program, der har skaffet ham denne Popularitet, men ogsaa Billeder omkring i Blade og Ugeskrifter, der viser ham som en flot, dansk Dragon, støttende sig til sin Ryttersabel og med de stærke, frejdige Øjne lysende under den svære Hjælms Skygge.

Hugo har nemlig ikke villet lukke sit Fædreland for sig. Han har i de forløbne Aar været hjemme i Danmark for at aftjene sin Værnepligt, og Mr. James har under hans Fraværelse været Direktør for „Den flyvende Cirkus".

Nu har Hugo atter selv overtaget Ledelsen. Der

er kommet rationel Drift i „Den flyvende Cirkus“. Den er ikke længer saa koket og kapriciøs i sin indre Udstyrelse, men den er præget af en elegant Soliditet, der fortæller, at det nu ikke længer er en *Kvindes* Lune, der raader, men en *Mands* Villie. Hvad Maria Olinga angaar, saa er hun med sin slanke Ynde og sit fine, tilbageholdende Væsen netop en Skolerytterske efter Københavnernes Hjærte.

Overalt, hvor „Den flyvende Cirkus“ er kommet frem, har den da ogsaa gjort glimrende Forretninger, og Hugo er allerede godt paa Vej op mod den Million, der er enhver større Cirkusdirektørs Maal siden gamle Renz's Dage.

Der er da ogsaa kommet en vis Sikkerhed over hans unge, smukke Skikkelse, men af Vigtighed er der ikke Spor. Han er jævn, ligefrem og elskværdig mod alle, men indenfor sin Cirkus' Vægge véd han altid, hvad han vil, og han er ikke den Mand, som indbyder til, at man handler mod hans Ønske.

Forestillingen er nu netop forbi. I store Skarer strømmer Folk glade og højrøstede ud af den store Port, over hvilken der i stadig farvevexlende elektriske Lysbogstaver staar: „Den flyvende Cirkus“.

Hugo har foretaget sin sidste Inspektionsronde i Bygningen, hvor Lysene nu er ved at slukkes, og hvor Staldkarlene og Rekvisitørerne er begyndt at rydde op paa Saddelpladsen.

Han gaar nu ud i Restaurationen, hvor der ved et

lille Bord sidder et Selskab, der aabenbart har ventet paa ham, og som han strax hilser hjærteligt paa.

Det er Hr. og Fru Werner, Maria Olinga og Helge Foss. De rejser sig, og alle fem gaar i sluttet Følge over i Tivoli.

Da de staar foran Indgangsporten, siger Hugo muntert:

— Naa, det var da godt, at I fik Lov til at beholde den gamle Have. Jeg kunde ikke tænke mig København uden den.

— Nej, det har Du Ret i, siger Helge Foss. Skønt vi har slaaet mange Slag for den, har de alligevel beklippet den slemt. Men havde de helt sløjfet den, saa tror jeg, der var bleven Revolution.

— Ja, Tivoli var da ogsaa det eneste, jeg kunde tænke mig Københavnerne gøre Revolution for, siger Hugo.

Saa ler de alle og gaar ned til den nye elegante „Palmehave“, hvis Veranda siden Basarens Fald er bleven det mest fashionable Mødested.

Medens de sidder og spiser, gaar Konversationen livligt, og da de kommer til Champagnen, hæver Holger Werner sit Glas og siger:

— Skaal, min Dreng! Jeg tror alligevel, Du valgte det bedste. Det er vist baade mere fornøjeligt og mere indbringende at være Cirkusdirektør end at være dansk Agrar.

Naa, helt galt sidder jeg da heller ikke i det, og i Sommer fejrer Mo'er og jeg vort Sølvbryllup. Saa haaber

jeg, at vi har Fornøjelsen af at se Jer allesammen paa „Frydenlund“.

Skaal! paa Gensyn! og til Lykke med „Den flyvende Cirkus“.

* * *

Sølvbryllupet paa „Frydenlund“ var fejret som Familiefest med stor Højtidelighed.

Selv Fyrst Ratefski havde været med, og hans distinguerede Diplomatskikkelse havde vakt ligesaa megen nyfigen Opmærksomhed mellem Gæsterne som hans Hustrus extravagante Toilettepragt.

Fyrsteparrets Gave havde bestaaet af en mægtig sølvforgyldt Jardinière, der i fire Felter paa Siderne i Emaille fremstillede: Mr. Clarcks Portræt, Ratefskiernes Vaaben, „Frydenlund“ og „Den flyvende Cirkus“.

— Den er nu ikke efter min Smag, sagde Fyrsten ligesom undskyldende, medens den kostbare Gave blev beundret.

Hans Hustru tilkastede ham et strengt Blik, der strax fik ham til at holde inde med videre Kritik. Derefter gav hun ham et befalende Nik. Med lidt langsom Bevægelse skraaede Fyrst Ratefski derefter over Gulvet, og idet han formelt bukkede for Hugo, sagde han med noget Besvær:

— Jeg gør Dem min Undskyldning for den Maade, paa hvilken jeg ved en beklagelig Fejltagelse kom til at fornærme Dem, da jeg sidst saa Dem.

— Men Hr. Fyrste, De har jo saa rigeligt givet mig Oprejsning.

— Det véd jeg ikke noget af. Med Gaver kan man mig bekendt ikke udslette en Fornærmelse. Hvad De iøvrigt maatte kunne være taknemmelig for, skylder De udelukkende min Hustru, Deres Tante, ikke mig.

Derefter talte Fyrsten ikke mere ud over de rene Høflighedstilkendegivelser, før Tjeneren Hans meddelte, at Vognen var for Døren.

Fyrstinde Ratefski rejste sig derefter, kyssede alle Damerne og sagde:

— Hent mit Tøj, Michael!

Hvorefter Fyrsten forsvandt med de Ord:

— Nu skal jeg hente det, min Engel.

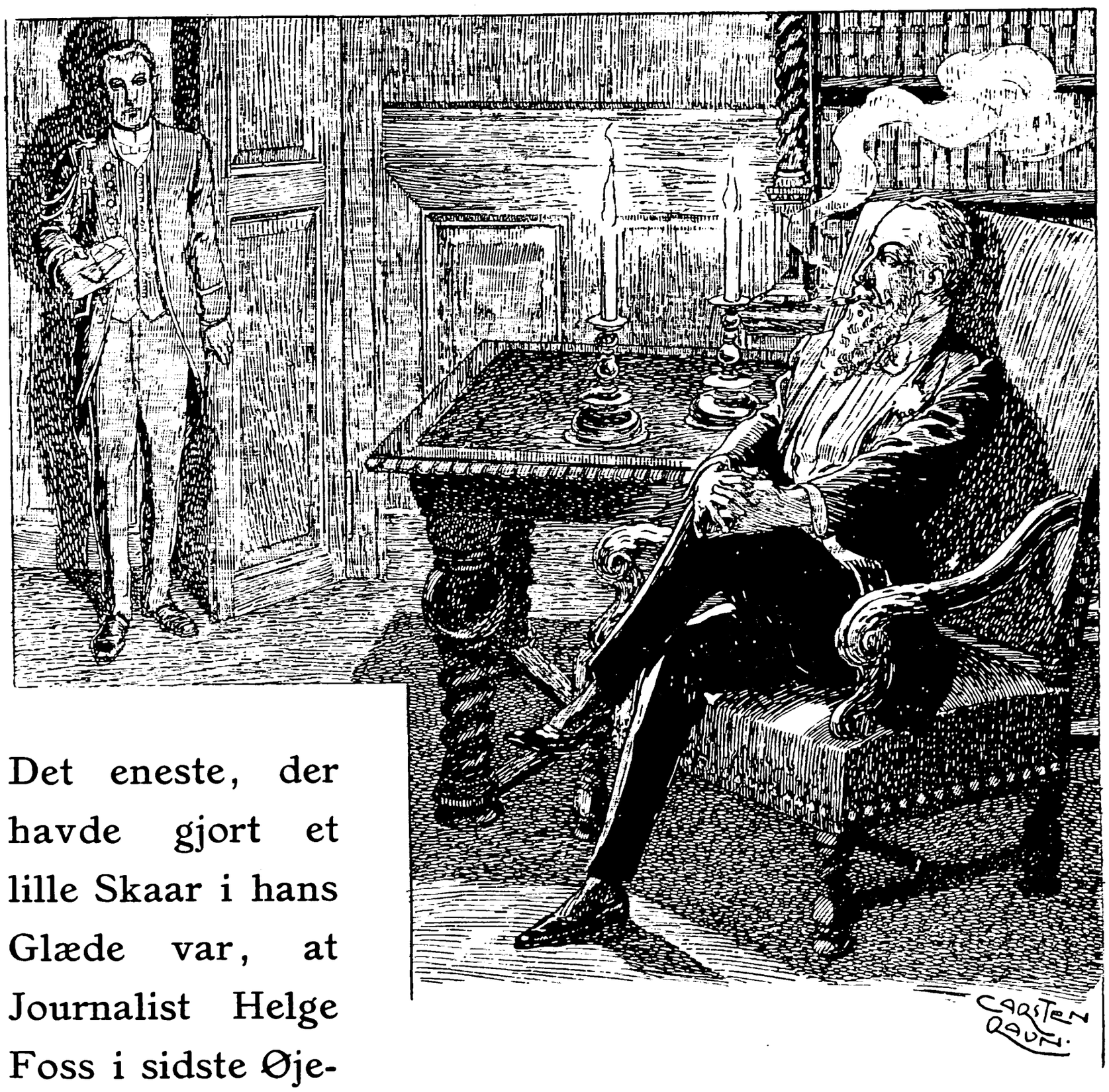
Derefter skød han den forbavsede Hans til Side efter at have trykket ham et Guldstykke i Haanden, hjalp personlig sin Hustru Overtøjet paa og forsvandt derefter med en høflig, men kort Tak i Vognen, der skulde køre Fyrsteparret til Jernbanen.

En efter en rullede de øvrige Vogne bort. Den sidste var Hugos og Maria Olingas. Direktøren og hans Frue skulde til København med Nattoget, men til stor Glæde for Sølvbrudeparret efterlod de en lille krølhaaret Dreng med nysgerrige blaa Øjne hos Bedsteforældrene.

Nu var alle Gæster borte. Holger Werner kyssede sin Hustru, som derefter sagte listede ind i sit Soveværelse for ikke at vække den lille Krøltop, der sov tungt uden at ane, at han i Søvne havde faaet Farvelkys af sin Fader og Moder.

Holger Werner var glad og tilfreds med Dagen, da han som sædvanlig om Aftenen gik op i Biblioteksalen for at læse en Timestid, inden han gik til Ro.

Han følte sig lykkelig og taknemmelig mod Livet.

Det eneste, der havde gjort et lille Skaar i hans Glæde var, at Journalist Helge Foss i sidste Øjeblik havde maattet sende Afbud, da han havde faaet rejsende Forretninger.

De to havde været saa nær knyttede til hinanden i Ungdommen, og netop iaften vilde han saa gærne have talt med ham om de Dage, da han selv blev forlovet med Virginie Clarck, om Hugos Ungdom og om

Hugos Liv, som Journalisten sikkert kendte langt bedre end han selv.

Godsejeren satte sig i en Stol, tændte to Lys paa Bordet bagved sig og lænede sig derefter tilbage med en Cigar i Munden. Hvad skulde han læse?

Det var dødsstille i den store Biblioteksal paa Frydenlund!

Saa bankede det paa Døren. Hans traadte forsigtigt ind og rakte Holger Werner en Pakke med de Ord:

— Den har jeg faaet Ordre til først at give Dem, naar De var alene iaften.

Pakken ledsagedes af et Brev, som Holger Werner hurtigt aabnede, da han strax kendte den løjerlige Skrift.

Brevet lød saaledes:

Kære Holger!

En hjærtelig Lykønskning til Dig og din kære Hustru i Dagens Anledning. Du véd, hvor gerne jeg vilde have været hos Eder, og hvor gerne jeg nu, da de fremmede er gaaet, vilde have siddet hyggeligt som saa ofte før i Biblioteksværelset paa Frydenlund og passiaret ved en Whisky.

Du har maaske den samme Følelse, og jeg har da arrangeret det saaledes med min brave Ven Hans, at vi alligevel trods Adskillelsen kan være et Par Timer sammen.

Jeg haaber, at de skal blive fornøjelige for Dig, og at Du, naar de er forløbne, vil have kendt mig igen fra gamle Dage.

Du husker, at da vor Ungdoms første Eventyr var afsluttet med dit Ægteskab, saa fandt jeg en Fornøjelse i at nedskrive vore Oplevelser, og de morede Dig saa meget, at Du fik mig til at udgive dem som Romanen: Tretten Trumfer.

Efter at jeg nu i denne Sommer hver Dag har været sammen med din Søn, der efterhaanden har fortalt mig alle sit Livs Hændelser lige til de mindste Detailler, saa har jeg ment, at jeg vilde gøre Dig en Glæde ved at samle alle disse spredte Oplysninger til et Helhedsbillede.

Dette faar da være min Sølvbryllupsgave til Dig og din Hustru: En Mindernes Bog om os selv og dem, vi mødte paa vor Vej.

Du skal ikke blive fortrydelig, hvis ogsaa disse Oplevelser skulde blive sendt ud til Offentligheden. Det Milieu, i hvilket de foregaar, er saa lidet kendt af de Folk, der ellers skriver, mange af Personerne er kun sete af dem, der i Aaringer er gaaet ind og ud i en Cirkus, og saa er der Opmuntringsværdi og Livslystforhøjelse i at læse om, at Livet ikke er lutter Bedrøvelighed, men ogsaa kan forme sig lyst og let. Der er Folk nok, som Livet har maattet gøre til Pessimister, men vi, som det foreløbig har behandlet godt, har næppe Ret til at skælde det ud fra Morgen til Aften.

Det kan let bringe Nemesis over os! Dog hvem nu Oplevelserne end maatte komme i Hænde senere, og hvad Skæbne og Dom de der vil faa, det véd jeg

ikke. Men foreløbig er de skrevne for Dig, for Dig alene, og i Dig véd jeg, at jeg har en interesseret og letvunden Læser.

Med Hilsen

din hengivne

Helge Foss.

Holger Werner havde næppe kunnet læse Brevet færdig af Iver efter at lukke Pakken op.

Begærlig satte han sig til at læse i det store Manuskript. To Gange maatte han forny Lysene bag sig, medens den blege Dag begyndte at kigge ind.

Der var dødstille i den store Biblioteksal paa Frydenlund, medens dens Ejer uden at røre sig vedblev at læse de skrevne Hæfter lige fra Titlen, der lød:

Den flyvende Cirkus

og gennem de fire Dele til det Blad i Epilogen, paa hvilket der stod:

Ende.

Udkommen er af

CARL MUUSMANN:

GREVINDE CLARA. Illustreret af Carsten Ravn. Oplag 4500 Ekspl. Pris Kr. 1.40. Indb. Kr. 2.80.

LØVEBRUDEN og andre Fortællinger. Illustrerede af Carsten Ravn. Oplag 4500 Ekspl. Pris Kr. 1.75. Indb. Kr. 3.15.

TRETTEN TRUMFER. Illustreret af Carsten Ravn. Oplag 4500 Ekspl. Pris Kr. 1.90. Indb. Kr. 3.30.

DEN FLYVENDE CIRCUS. Illustreret af Carsten Ravn. Oplag 4500 Ekspl. Pris Kr. 2.90. Indb. Kr. 4.30.

BERIDERNES KONGE og andre Fortællinger. Illustreret af Carsten Ravn. Oplag 4500 Ekspl. Pris Kr. 2.00. Indb. Kr. 3.40.

MATADORA. Illustreret af Carsten Ravn. Oplag 4500 Ekspl. Pris Kr. 2.75. Indb. Kr. 4.15.

WOLFINGS KÆMPEMENAGERI. Illustreret af Carsten Ravn. Oplag 4500 Ekspl. Pris Kr. 2.50. Indb. Kr. 3.90.

.....

fh. A. CHRISTIANSENS FORLAG — KØBENHAVN

COHENS BOGTRYKKERIER
GEORG A. BACH

PH. HANSEN'S
BOGBINDERI
KØBENHAVN.